

Sodrásban 2018

Sodrásban 2018

*Kortárs költők
antológiája
2018*

2018

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Vehofsics Erzsébet

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....3

ÍRÁSAINK.....7

AKAI KATALIN.....8

ANDRÁDI NOÉMI12

ÁFRA PIROSKA.....13

BARANYAI ATTILA15

B. B. NALA18

BENEDEK-NIKLI HUNOR19

BLACK ICE.....21

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....22

BODÓ CSIBA GIZELLA.....25

BORNEMISZA ATTILA28

BUDAI ISTVÁN30

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET31

CSEKE IBOLYA.....33

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....40

DÉL TAMÁS44

FARKAS ERZSÉBET45

GANI ZSUZSANNA51

GARAMVÖLGYI ATTILA.....52

GYÓRI NAGY ATTILA54

HAJDAN VALI56

HERCZEG-VECSEI KATALIN59

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA.....62

JALCS IRÉN71

JÁRTÓ RÓZA.....76

KESZY-HARMATH DÁNIEL80

KISS ANGÉLA (MIMANGI).....81

KLOTZ MÁRIA.....86

KOVÁCS DANIELA89

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....92

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59).....94

KUTASI HORVÁTH KATALIN96

KORTÁRS KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

KÜHNE KATALIN.....	105
LAKATOS GUSZTÁV	106
LÉNÁRT ANNA.....	108
MAGYAR ESZTER.....	112
MAYER ZSÓ.....	116
MILBIK JÓZSEF	118
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	120
MÓRICZ ESZTER	121
MRÁZ ERZSÉBET IRMA.....	122
MUKLI ÁGNES	128
NORMANN ANNA	129
ORDAS ANDREA	134
PAP MÁRIA	136
PESTER BÉLA	139
PETRES KATALIN.....	145
RIBA ILDIKÓ	150
SÁGINÉ SZŰCS KLÁRA MÁRIA	153
SÁRVÁRY MARIANN.....	158
SZABÓ ANIKÓ.....	160
SZABÓ EDIT IRMA.....	161
SZABÓ ESZTER HELKA	162
SZELES GYÖRGY	166
SZ L NETALA.....	169
VADKERTY DOROTTYA	173
VARGA KATALIN.....	182
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>183</u>

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

VEHOFSICS ERZSÉBET: MYRAVÍZESÉS	6
VEHOFSICS ERZSÉBET: UTOLSÓ ÚT	70
VEHOFSICS ERZSÉBET: OLVADÁS	127
VEHOFSICS ERZSÉBET: ÖRVÉNYLÉS	184

VEHOFSICS ERZSÉBET: MYRA VÍZESÉS

Trásaink

AKAI KATALIN

Repülünk

Ördögszekér kórójaként
Repültem a széllel büszkén.
Dideregve, szerelmedért,
Önként szórtam el a tüském.
Gondos karod megmelegít,
Szívemben is fényes tűz ég.
Elrejtözve vállad mélyén
Kék virág nyílt tüském helyén.
Életünk bár nagyon nehéz,
Repülünk a széllel büszkén.

Sötét oldal

Tiéd a kenyér zsíros fele,
Enyém az élet sötét oldala.
Múltad temeted a mélyre,
Kútból kiált a bűn hangja.

Vörös halottak zokognak
Elégtételt követelve,
S a bűnösök tisztára mosva,
Dölyfösen nevetnek.

Csontos karja a halálnak
Rázza hideg ujjait
Nyújtogatva, kaparászva,
Vár reátok, uraim!

Ma még tart a dínomdánom,
Lehet mindent tagadni,
S mi vaksággal próbálgatjuk
A jövőt megváltani.

Kié lesz végül a megtisztított kút?
Tudja-e valaki, merre visz az út?
S értékeli-e a jövő nemzedék,
Mit feláldoztunk az áldott békéért?

Vágy

Izzó szerelemben, fokozatot váltva,
Két ember egyesül
Perzselő vágyban.
Milyen jó szeretni, s szeretve lenni!
Minden gondunkat
Órákig feledni.

Éget a szerelem, tüzes a lángja.
Hiányzol, Édesem!
Jöjj karjaimba!
Álmodom rólad éjjel és nappal,
Ébredjünk együtt!
Pirkad a hajnal.

Szerelmes szavakat suttogtál nekem.
Kitárult csókodra
Éhező lelkem.
Amint gyengéden simogattalak,
Elvesztem szemedben,
Úgy akartalak.

Szomjaztam utánad, akár a termő föld.
Mint esőre vágyó,
Tikkadt búzamező.
S Te viszonoztad epedő vágyamat,
Lángoló ölelés
Perzselte ágyamat.

Sok viharos év telt, lángunk csendesedett.
Sürgető vágyunk
Szelíd szerelem lett.
Ma is suttogod: „Szeretlek, édesem.”
Nélküled az élet
Nem is kell énnekem.

Az az éhes, vad vágy mára megszélidült.
Védelmező, óvó
Szeretetté mélyült.
Sétálunk a parton, egymást átölelve,
Cinkosan kacsintunk,
Múltunk emlegetve.

Autoimmun

Bárki bántott, bénán túrtam.
Engedtem!
Soha vissza nem ütöttem.
Szenvedtem!
Könnyeimet némán nyeltem.
Gyötrődtem!
Fájó lelkem álarc fedte.
Szüntelen!
Féltem magam megmutatni.
Nevettem!
Haragomat mosoly fedte.
Kelletlen!
Dühömet is mélyre nyeltem.
Sértetlen!
Bánatomat eltitkoltam.
Viseltem!
Magam ellen vívtam harcot.
Végtelen!

Agykontrollal gyógyulगतok.
Ügyesen!
Nem tudom már visszafogni
Nyelvemet!
Napról napra jobban vagyok,
Elhiszem!
Csak azért is meggyógyulok!
Teljesen!
Álarcomat földhöz vágom,
Repedjen!
Haragomat kimutatom,
Engedem!
Önmagamért megharcolok
Lelkesen!
Egészséges ember leszek,
Mert hiszem!

Égyszínkék keltike

Égyszínkék keltike kelyhét
Kibontja,
Kertemnek közepén kéksége
Kis csoda.
Kékszínű kankalin, napsugár
Csókolja,
Kerítésközelben kökörösín
Kinyílvá,
Korai kikelet kertembe
Kihív ma,
Kispadra kiülve lelkemet
Gyógyítja.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

ANDRÁDI NOÉMI

Örökké

Leszek én szívednek örökké élő vágya,
szerelmednek újra és újra fellobbanó lángja.
Leszek én, aki forrón ölel minden éjszakán,
s forró csókot ad egy napnak rideg hajnalán.

Szeretnék én lenni, aki örökre fogja két kezed,
és minden nap látni két mosolygó szép szemed.
Veled szeretném életem napjait megélni,
szeretnék az életednek egyetlen szerelme maradni.

Te vagy életemnek örökké nyíló rózsája,
életem éjét bevilágító gyertyája.
Te vagy már örökre napjaim éjjele, s hajnala,
Te lettél szívem énekesmadara.

Dalolj szívemben mindig, ne hallgass soha,
maradj életem boldogságának örökké élő oka!

Szeretlek

Szívének lángja világítja lelkem,
Zengi boldog, szerelmes énekem,
Engem választott, soha mást nem kér,
Rengeteg szépet, forró napot ígér.
Engem szeret, mindig engem vár,
Tengereken, akár óceánokon át.
Lelkem boldogsága csakis Ő immár,
Engem szeret, Isten meghallgatta imám,
Kedvesem, életem, Ő az örök múzsám.

ÁFRA PIROSKA

Csillagtalán...

Úgy jöttél, mint csillag,
Ha álom képében földre száll.
S hogy itt voltál és itt leszel,
Hinni sem merem többé már!
Feléd fordítom arcom,
Mert csak tőled szállhat rám fénysugár,
S ha közeledbe érek, néha úgy érzem,
Elérlek, de te régen messze jársz...
Sötétben lennék, ha nem csillognál az éjben,
A pillanat rezdülésre vár,
De csend honol kéken-fehéren
Az ég könnyű bársonyán.
Szivárványszínben érkezik a hajnal,
Elrejtve titkon ezernyi csillagát,
Egy maradt csak, mi szemedbe tévedt,
Hogy ott ragyoghasson örökre tovább.
Mert minden Ő volt...
Lelkem gyöngé, halovány...
Elnémult sok zengő dallam
Azon a csillagtalán éjszakán.

Alszik a szív

A pillanat ékessége te vagy,
Szivárványszínben ragyog a tavasz.

Zenged a kikelet csodás dallamát.
Csended is hallom, mint a szívdobbanást.

A tegnapokhoz sodor a vágy,
Emlékképek szűrődnek a szívemen át.

Suttogják, ne várj, hervadó virág!
Fess új színeket, fut az élet tovább!

De bennem él egy érzés, egy gondolat:
Talán nincs idő már felfedni a régi titkokat...

A május, a szerelem, mint hullámzó folyó,
A szenvedély, a bánat, mind-mind változó.

Fény és árnyék, gyöngy és virág, simogatja
lelkünket e varázslatos világ.

Nagy álmódás az élet, s boldog csak az marad,
Ki szállni tud a széllel, mint szabad madarak!

Ki bátran vállalja mindig önmagát,
Csillagokba nézve, a végtelenbe lát.

Csak egyet szeretnék elmondani rég,
Elmondani azt, mit nagyon nehéz:

Hogy ébredni kéne, s élni, élni még...
Mindent feledni, ami múltat idéz...

A pillanat ékessége te vagy,
Szivárványszínben ragyog a tavasz.

Zenged a kikelet csodás dallamát,
Csened is hallom, mint a szívdobbanást.

A tegnapokhoz sodor a vágy,
Emlékként tündökölsz a szívemben tovább...

A VERSLISTA honlapja: <http://portal.verslista.hu>

BARANYAI ATTILA

Lét-buborékok

nyári szabadság
szélfúttá hús záporok
melankólia

migrén, fájó hát,
gyomorsavas köhögés:
fájdalomözön

vad szerelmespár
zöld parlagfüves mezőn
homályosan lát

mélydepressziós
kába öngyilkosjelölt...
- féltőn karold át!

napsütte ágon
turbékoló gerlicék
víg táncot járnak

Iszonyú meleg
levél se rezdül a fán
hőgutát kapok

ezüstös hullám
megszédült hús táncot jár
türkizkék tavon

színes falevél
lassan száll le az ágról
beköszönt az ősz

ropogó havon
sétálok a fenyvesben
kezemben fejsze

lombhullató fák
barnászvörös csodája
ámulatba e it

fagyos lehelet
hófödte téli tájon
tűzgyújtást kíván

őszi hűs eső,
köd, szél, rideg fuvallat
nyomott hangulat

születésnapok
gyötrelmes-depressziós
undok napjai...

Eksztázis mélyén
egybe olvadó testek
néma sikolya

álmos tekintet
kigúvadt szemekkel néz
kávéra vágyik

lehetek latex...
színes vagy akár érdes
Húzz fel és védlek!

fájó ölelés
kettészakított lélek
megint álmodtam

B. B. NALA

Te vagy a dobbanás a szívem rejtekén

Akár a lobbanó tűz, úgy merengek el,
Hiszen terád gondolok a lázas esteken.
Nem hallani mást, csak a csendülő gitárt,
A szerelem aranyszárnya a tűzön vitt át.
Olyan vágyam, akár a csillag-birodalom,
Álmok dala hangzik a vándorutakon.
Megszállottad lettem, ki csak teérted él,
Te vagy a dobbanás a szívem rejtekén.
Akár a lobbanó tűz, úgy merengek el,
Dallá válik az álom a tűnő perceken.
A szerelem dallá tesz minden ébredést,
Úgy élem át, mint a holdsugárba írt mesét.
Olyan vágyam, akár az éj-birodalom,
Halk szavakon át minden percemet neked adom.
A lángoló szív a viharos széllel harcra kél,
Rejtett titok, hogy a sorsom neked adtam én.
Nem hallani mást, csak a csendülő gitárt,
Álmodozó szívem a gyönyört éli át.
Eleven lánggá vált a tűz-szárny a lelkemen,
Viaszcseppel egyesül a lázas esteken.
Egyesíti szívem rejtett vallomásait,
A meséket, mit sorsom a holdsugárba írt.
Olyan vágyam, akár a csillag-birodalom,
Tiéd álom; az éjjelem és a nappalom.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

BENEDEK-NIKLI HUNOR

Parafrázis Anyámról

Hét napon keresztül
csak a fejemben jársz,
nem is tudom, hogyan
bírja még a bokád.

Nyafogtam csak,
amikor lehetett:
„Rám se figyel,
ruhákat tereget!”

Sok dolga volt
– és tán jobb is nálam –,
suhogott a ruha,
de őt ritkán láttam.

Már késő lenne
tovább nyafogni.
Rám már sohasem
fog többet mosni.

Nagyapám

Furcsa, viharos este van,
fényképeket nézegetek.
Ismeretlen-ismerős arc
tekint egy régi képről fel.

Hirtelen dörrent az ég,
s vele villant emlékembe
egy nagyon furcsa érzés,
mely egy képet vetített be.

Ráncos, komor arc.
Haragos mozdulatok.
Mélyen zengő hang.
Egy világra haragvó.

Szemébe nézek mélyen,
s én semmit sem értek.
Mások haragot láttak benne,
de én csak óvó szeretetet.

Elemi erővel tör rám hiánya,
fáj, hogy nem kísér utamon.
Az, hogy büszke utamra,
én csak remélni tudom.

A vihar elmúlt hirtelen,
lelkem is megnyugodott.
Tudom, kié e tekintet,
ha a tükörhöz fordulok.

Virágcsokor anyáról

Mindig, hacsak az anyukámra gondolok,
Eszembe jutnak róla egyes virágok.
Sok virág „Tulajdonságokkal” is rendelkezik,
Itt van pár, melyek anyát jellemzik.

Orgona az anyukám kedvence,
Ez a virág mutatja, mily nagy szeretete.
Hozzá illik a szép kála,
mert ez a gyönyörűség virága.

A kardvirág is hozzá illik,
őszinte és erős anya, ezt ő róla tudni illik.
Anyukámat mindig is szerettem,
Csak őmiatta írtam e versem.

BLACK ICE

Dolmányba rejtve

Szomorúfűz árnyékában várlak,
lelkem csendben ül.
Szótlan szám verandáján fájnak
csókok, ha csendesül'.

Páncéloom levetted, jöjj, kérlek,
fényt keresni bennem!
Tükröződő káprázatban félek,
élve áldozó szerelem.

Habfelhőkre feltekintve látlak,
mosolyod a napsütés.
Csak egy dobbanásnyi mának,
szívemre mért ütés.

Emlékezetben szorító kezed
lassan lelkemre hull.
Csillag ragyog, vezet szemed,
ismét én vagyok alul.

Lobogó lassan takar, bántalak,
hazámban, mátkám.
Bocsáss meg, magamba zárlak,
halál étkének átkán.

Vérző jelen pázsitján kereslek,
reményt álmodom.
Utoljára mondhatom, szeretlek,
fentebb én folytatom.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Tavas

Kikeleti ég,
Oly – mindig – szép,
Fésüli a Nap melegét.

Lehet bár
Szivárvány,
Mi rád vár.

Tündöklő
Bárányfelhő,
Vidításra keltő.

Felemelő érzet
Kikeletben,
Minden derűvel.

Keleten kél a Nap,
Áprilisi tavasz,
Telik furfangosan.

Lehetne ez az évszak
Minden év karácsonya,
Mely örvendve kacagtat.

Furfang

Furfang,
Kurta,
Malac,
Farka,
Fura.

Furfang,
Kutya,
Csontja,
Mondja,
Fura.

Furfang,
Harap,
Így ma,
Kutya,
Fura.

Furfang,
Macska,
Foga,
Tartja,
Fura.

Furfang,
Hamar,
Itt van,
Gondja,
Fura.

Furfang,
Itt ma,
Máma,
Mama,
Fura.

Furfang,
Papa,
Holnap,
Ád – ad,
Fura.

Édesanyám

Édesanyám vagy,
Úgy szeretlek, ahogy vagy,
Érezd jól magad!

Tíz

Jár az agyam, jár,
Hányszor tíz a száz,
Most rájöttem már,
Csupán csak egy szám.

Tél van

Tél van,
Esik a hó,
Jaj, de ez jó.

Tél van,
Ismét esik a hó,
No de miért?
Nagyon egyszerű: tél van!

Tél van, esik a hó,
Segít nekünk szánkózni,
Húz a ló.

Tél van,
Esik a hó,
Nyitva az ablak,
Befúj a szél – hideg – rajta.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Élőkép

Kertem, mint tenyered
Apró dombjain selymes fű,
Esőtől öntözötten, zabolátlanul,
Magjain rigó csicsereg – este fellép –,
dalolni tanul.

Az öreg szőlőtőkék friss indái
Futnak, folynak, kapaszkodnak
A boltíves rácson, kerítés fáján
Szederágakkal találkoznak.

A birsalma vedlő törzse is
Több színben pompázó lombot hajtott,
A természet e tavaszon is buzgón
Csak alkot, alkot, alkot!

A mogyoróbokor hosszú ujjai
A déli fény felé nyúlnak,
Hús barlangot formázva ívesen
A verandára borulnak!

Benne ülök az élőképben,
Ahogy Monet tehette virágai között,
A kis híd, ami itt hiányzik,
Így rajta át senkivel nem jövök.

Körbevesz ez az apró dzsungel,
Úgy érzem, tehetetlen vagyok,
S mint az óriás lila rózsza,
Néha egy szirmot lehullatok!

Variációk három tételben

Egyszer szerelmes leszel, mint az Élet,
Tán kikacagnak, tán észre sem vennének?
Állsz, mint villámsújtotta fa,
S már soha nem öntöd szavakba!
*

Egyszer szerelmes leszel,
Beöltözöl a tavaszba,
Átgázolnak rajtad, mint a réten,
Virágod kettétört szégyen.
*

Egyszer szerelmes leszel,
Beöltözöl a tavaszba,
Semmi sem lesz úgy, mint régen,
Alád feszül, felemel a keresztfa!

Napkezdét

Ó, a délelőtt! A délelőttök
A legjobb időszakok,
Már sehová nem rohanok,
Kockáról kockára építem fel a napot!
Kutya nem sétáltat több évtizede,
Nem borzongat uszoda jó hideg vize,
Ködös reggeleken nem viszek
Melletted evezőlapátot,
A sok emlék ott van szememben,
Melyet fénypamacs-körvonalakban
Az ablaknyi világban látok.
Ha katolikus lennék, templomba mennék,
Piacon lennék már – ha családanya,
Csak gépemhez ülök fázósan,
Érkezett-e hozzám valakinek egy jó szava.
A vérnyomás szokott rendben ugrál,

Gyógyszerporciók a kisasztalon,
Zöldséget aprítok, s a kis zománcosba
A leveskét délre felrakom.
Az ablak függőnytelen, benéz a világ,
A napfény csíkokat húz a csupasz ágakon,
Hosszan szemlélem, mintha csoda lenne,
Hiszen az is, felébredtem ma is!
Az ablaknyi világon túl is láthatom,
A nap vonul. – Örüljek, ezt kell áldanom!

Megmarad

A gondolat nem az én gondolatom,
Szellemem sávján áthúzod kezed,
Én érzem, lekottázom egy papírra
Üzeneted!
A hangok életre rezegnek,
S összeállnak, mint az atomok,
A betűket egy életen át összerakva
Elmondod: Ki vagyok!

Költő

KöltŐ,
KöltÉN...
Költészettel
Mily sokan foglalkozunk,
Ó, ha KöltÉSZ lennék
– Mint az ókori nagyok –,
Írnám, mi szívből jön,
Lélekből adatott!

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

BORNEMISZA ATTILA

Már csak Te maradtál

Akár a sápadt énekű szél.
Akár a fenyők szélén a tűfodor.
Akár a bodros hajú felhő-gondolatok.
Már csak Te maradtál.
Akár a rózsák hajnali kiáltása.
A hamisítatlan nyár, a díszszalagos.
Mely expresszvonaton száguld.
Akár a palánta megmaradása a földben.
A kifakadás, a növekedés.
Már csak Te maradtál.
NAP, te bűvös tál.
Achátmoszarú emlékezet.
Keverd ki ezerszínű életemet!
S legyen benne szeretet-szedatívum!
Legyen akarásimádata a földnek!
S a zöldnek ezer változata.
A magyar tájak zamata.
A hegyek főséges irgalma.
A versek aranya is immár.
Már csak Te maradtál.
Imádkozásom nap' munkám.
Lerakott verseim a köz asztalára.
Virágos ágam üzenetül.
Hogy nem vagyok árva és reménytelen.
Mert elégek bár a nyár tűzében,
De ében éjeimben Te ölelsz át.
Te vagy a tél, a nyár, az ősz és minden évszak.
Maradj a kertek illata, világ-nagy!
Reménységfal túlevelekből.
Falakat befedő drága borostyán.
Drága Barátném, nekem már csak...
Nekem már csak Te maradtál...

A Lélek szabadsága

Úgy tiszta a lelkünk, ha szabadok vagyunk.
Terheink cipelve egy csillagon lakunk.
Ez a csillag porból, lélekből állt össze,
Kéknyi ragyogással lebeg fent az űrbe'.
Szabadok vagyunk, hisz képzeletünk lebeg,
A Kutya csillagképben vagy a mennybe' fent,
Ott vagyunk az idő molyrágta kezdetén,
Mi vagyunk a lélek, s mi vagyunk a fény.
Mi vagyunk az élet és mi vagyunk a halál,
S mi vagyunk, ha kell, a sors és a talány,
Mi vagyunk a végzet, s botorkálni tudunk,
A feltámadottak is talán csak mi vagyunk.
Így szabad a lelkünk, szabad szeretetre,
Szabad a holnapra fénylő végtelenbe',
Csigaházban lakunk, s ha kell, már nem élünk,
Mindent-mindent szabad, ami tilos nekünk.
Tilos a látásunk, tilos a hallásunk,
Mégis mindent hallunk, mégis mindent látunk.
Tilos a szenvedés, tilos a fájdalom,
Mégis énekeljük, fáj a napi dalom.
Szabad lelkek, szabad, szép egekbe vágyunk,
Hiszen néha szürke, ragyás a világunk.
Csúcsra érni szabad, mégis völgyben vagyunk,
Pedig kín lepi el testünk, lelkünk, agyunk.
Szabad a szerelmet egymásnak oldani,
Mégsem szabad soha egymásba oltani!
Vágyaink mézízű, Ámor-színű estjét
Nézzük, és csak vágyjuk egymásnak a testét.
Egyedül éljük meg, amit meg kell élnünk:
Lélekszabadsággal FENT majd hazatérünk...

Irodalom csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

BUDAI ISTVÁN

Téli táj

Fehér ruhát öltött magára a táj,
hó-csipke ruhája szinte makulátlan.
Mintha ezer tündér kelne életre
az út mellett álló akácfákban.

Hangulat

Tört virágok az út szélén,
vitustánc a penge élén,
komorságba hajló esték,
színek helyett fekete festék.

Búcsú barátomtól /H. L. emlékére/

Sírodra teszem ezt a verset,
legyen ott, mint egy virág.
Mert szegényebb lett
nélküled ez a világ...

Hosszú, nyugodt utadon
kísérjenek a szép szavak!
Távozz könnyen s szabadon,
ahogy mezőn a szél szalad!

Alkonyi órán

A napi álmok nyugovóra térnek,
utat engedve a táguló térnek.
S az éjszakai álmok világa
rádöbrent egy másik világra.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Őszi sóhaj

*„Ha majd az ősz
összegyűjt minden bánatot, s vele
a lelkemet behinti csendesen:
eljössz-e vigasztalni, kedvesem?”*

Betakarsz-e, ha fázom,
s ha nem jön álom a szememre,
mert vad éji-démonok tánca kél,
nyugtatsz-e, vágyod, hogy velem legyél?

S ha vértelen ajkam
csókra vágy, s visszasírja rózsáját,
esdeklőn kéri szépívű ajkadat,
mondd: lesz erőd, hogy megtagadd?

Ha bőrömről hámló
múltam már csak keserű utáztat,
megölelsz-e féltő-szeretőn, csendesen,
s elkísérsz-e utolsó utamra, kedvesem?

/Wass Albert: Ha jön az ősz c. versére/

Nem voltál

nem voltál
mikor vajúdott
bennem a fájdalom
festett arca mögött
kietlen látómezőben
vérzett az ég alja
feslett leveleket
emésztett a föld

gyomrába zsugorodott
minden letűnt emlék
létnyílásaiból kibuggyantak
mérgező kimondott szavak
megtisztulásra várva
esdekelte a csillagokat
nem voltál

Öcsémhez

Féltelek.
Egyetlen vagy már
nekem. Anyánk után
maradtál féltve őrzött
zsoltárom. Holdnővéreként
követem életedet,
kapaszkodó szeretettel
csüngök rajtad, mint
barackfán az érett
gyümölcs. Gyökereink
időtlen időkig összefonódtak
ugyanabba a földbe.

Magamban

szemed íriszén
széttört tükörcserepek
sokadmagamban

Határ

mezőtáblákon
vége-nincs párhuzamban
mennybe-ment vágyak

CSEKE IBOLYA

Karodba zárva

Szívem tátongó sebét
Őrzi ezer pecsét
Mosollyal burkolom
S magamban hurcolom
Ha fájni ér a szó

Mert kétség ül a vállamra
Ha nincs kérdés a válaszra
S kicsorduló könnyeim
– mint lélekgyöngyeim –
Itatják arcom rózsáját

Mikor álmaim színe fakul
S bennem a hit meglazul
Segíts, hogy elhiggyem
Van miért hintenem
Szavaim szirmait!

Ha széthullik a remény...
S tört szilánkja utolér
Nyújtsd felém a két kezed
Öleld meg azt, ki úgy szeret
Karodba zárva!

Gyöngyeim

Apró csodákból
– lelkek húrjára – gyöngyöt
fűz a boldogság.

Csak várunk...

Várunk egy szóra,
Hogy mondhassuk...
A válaszra, de nem halljuk;
Várunk a holnapra,
Mindenkor egy másakra,
Várjuk, hogy jobb legyen,
Érkezzen...
Vagy elmenjen.
Várjuk az új tavaszt,
Szebb időt, kis vigaszt,
Várjuk a megoldást,
Betegsége gyógyulást,
Hogy elmúljon a bánat;
Legyen végre bocsánat,
Várjuk a szerelmet,
Boldogságot, kegyelmet,
S közben elsuhan
Mellettünk a pillanat...

Szavak nélkül...

Szavak nélkül beszél a két szemed...
Csendlepelbe burkolt szép üzenet
Rám fonod karjaidat szorosán
Hogy illatomat lopjad titokban
Bókokat hintesz a nyakamra
Ajkadat tapasztod ajkamra
Most megragadnám a pillanó időt...
Vágtató percnak adnék fékezőt
De kioldod karodnak bölcsőjét
S már nem érzem a szíved verését

Csak egy vagyok...

Mostoha sorsom
Tanított örülni...
Volt sok álmom...
Vágytam szeretni
Lelkem párnáját
Hittel töltöttem
Múltam málháját
Szótlán cipeltem
Bízam magamban...
Szépet kerestem
Volt, hogy elbuktam...
Mégis felkeltem

Életem derekán
Van még reményem?
Sokat nem kérek...
Csak annyit: szeress!
S ha elveszek
Szirmok közt keress!
Mikor megtalálász...
Vigyázz rám
Mert csak egy vagyok
A Föld hátán!

Egy szó...

„Szeretlek” – csak egy szó
Mely a szívben hallható
Léleknek csók s oly simogató
Mint halk fuvolaszó

Szeress...!

Szeress, mint rózsza a harmatot!
Ölelj át, mint fény a Napot!

Emelj fel, mint szellő a levélkét!
Takarj be, mint alkonyt a sötétség!

Akarj, mint szomjazó a hűs vizet!
Éltess, mint száraz rőzse a tüzet!

Simogass, mint folyó a ladikot!
Ringass, mint hullám a csónakot!

Csókolj, mint zápor a földeket!
Kívánj, mint éhező a kenyeret!

Kérj, mint haldokló egy kis reményt!
Vágyj, mint tavaszi rügyecske a fényt!

Csábíts, mint fecskéket a kikelet!
Hívj, mint harangszó a híveket!

Szeress, hogy mindig szerethesselek!
S örökmagamban dédelgethesselek!

Vágyból született

Vágyból született
remegő sóhajtás, mint
néma vallomás.
Súlytalan csend... nyakamon
perzselő leheleted.

Didergő

Csalókán kacsint a fáradt Nap
Arcomra pirt csókol a fagy
Vágtázó vihar söpri a tájat
Nyakamra parancsolva a sálat
Dermedt földön sétál a sötét
Mecibálva az este üstökét
Felhőfátyol mögött lapít a Hold
Mint ólomszürke égen ezüst folt
Jégvirág nyílik az ablakon
Pihehó csillan a hajamon
Vacog a város behúzott nyakkal
Varjak dacolnak konok faggyal
Dérlepte fákon megfagy a fény
Jéghártya feszül a tó tükrén
Kalapokat lop a szigorú szél
Dideregtet a borongó tél
Harap a hideg – foga csontig ér
Jég alatt még alszik a tavaszremény

Hittel...

Hittel nagyobb az erő
Mint a teher, mit a kar cipel
Hittel nagyobb a vigasz
Mint a bánat, mit a szív visel
Hittel nagyobb a remény
Mint a kín, mit a váll elbír
Hittel nagyobb a béke
Mint a harc, mit a lét kibír
Hit a kétségek között támasz
Minden kérdésre ad választ

Múza csókja...

Te, ki olvasod a versem
Tálcán nyújtom neked lelkem
Benne vagyok minden sorban
Szívem dobban minden szóban

Ihlet fakaszt gondolatot
Örömet vagy búbánatot
Csokrot kötök érzelmekből
Meríték az életemből

Túláradó lelkem Tava
Hullámot vet minden szava
Álmaimat széjjelszórom
Vágyaimmal megbirkózom

Te, ki olvasod a versem
Életemből kapsz egy percet
Gondolatom befogadod
Múza csókját neked adom

Szívem lakója

Idő szövi lomha percekből a holnapot
s a múlt közben kisöpri szívemből a dacot
Tegnap ígérete mára hervadt szóvirág
s a jövő reménye még halovány mécsvilág
De a mogorva felhők mögött is szívárványt látok
és nem csüggedek akkor sem, ha magamnak fájok
Mindig színezem szívem fakuló álmait
közben kitörlöm a lelkem mardosó árnyait
s ha egyszer léket kap majd a létem hajója
Te még akkor is az leszel: a szívem lakója

Valahol...

Csillagösvényen andalog a Hold,
Égi lámpásoktól fénylik az égbolt,
Bámulom az indigókék messzeséget,
Vajon létezik-e máshol is élet?

Vannak-e erdők, buja-zöldellők?
Fák koronáján susogó langy szellők?
Zörgő avarban kotorászó kis sünök?
Nyárzenét hegedülő, apró tücskök?

Vannak-e rétek, tarkálló-szépek?
Mézontó virágok, zümmögő méhek?
Selymes fűben virágillat libben?
Röpke lepke margarétán pillen?

Vannak-e patakok, hús vizű csobogók?
Forrásból születő hömpölygő, nagy folyók?
Lomha hullámok nyaldossák partjukat?
Hegyeket átszelve róják útjukat?

Vannak-e városok, betondzsungelek?
Égbe nyúló házak, nyüzsgő emberek?
Füstöt okádnak ott is a kocsik?
És mindenk felett a pénz uralkodik?

Bámulom az indigókék eget,
Valahol élhetnek még emberek?
S ha élnek, vajon ők is szeretnek?
Szívükben boldogságot keresnek?

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Fáj a szívem diófája

Fáj a szívem, szívem fája, gyökeret vert a halálba,
Lombja sötét, gyászos árnya, elszállna, ha volna álma.
Repülne a messziségbe, vakon hullva napba, fénybe,
Simogatná könnyes szárnyát, elsiratná hulló tollát.

Szellő, szellő, kicsi szellő, vén diófa ágán csüngő!
Kinek zúg fűrés, kinek sivít? Kinek kezdet, kinek vég!
Ágad, törzsed, árnyad veszve, vén diófa kiterítve.

Mi lesz véled, árva szellő, égi diófa ágán csüngő?
Vágyak, évek, csendes éjek ráterülő holdat néznek,
Idő kése villan, villan, sóhajod hull csak, hull csak.

Jó a hajnal véres nappal, szarvas inal késő jajjal,
Harmatos, hideg fű ravatala, égre réved ködagancia,
Nyálas csigák csúsznak, búgnak útjain az úttalannak,
Ezüstösen, aranyosan tó vizébe napfény csobban.

Zeng az ég

Zeng, zeng az ég, zúgó esőt söpör a szél,
Nincs menekvés! Mennék hozzád ily' magányban,
Mennék hozzád dőlve gyászba, félve, fázva,
Mennék hozzád útkereső-útveszeten,
Mennék hozzád szerelemmel, szerelemmel.

Csak néznél rám kék szemekkel, tág szemekkel,
Nem is tudva, nem is sejtve, most dől el,
Ily' elhagyottan, így ázva, csapzottan, vizesen, fázva,
Igaz vagy, vagy hagynál engem számkivetve.
Mellét döngeti, sötét az ég, viharkabátját szagatja szét.

Néznék, néznék kék szemedbe, mennék veled kék hegyekbe,
Hozzám bújva kék selyemben, kék hidegbe burkolózva,
Kék vizeken, kék hajóban, kék ékkővel kék hajadban,
Kék álmomban sok-sok éjjel aludnál a két karomban,
Tépnéd lelkem szerelemben, vad ösztönnel, szenvedéllyel.

Belenézek kék szemedbe, zölddé lettek, tengerzölddé,
Zöld hegyekben, zöld selyemben, zöld vizeken,
Zöld hajóban, zöld ékkővel zöld hajadban, mennék,
Úsznék, menekülnék kék folyóban, zöld folyóban.
Szirénhangod árbócahoz kötöznének nehéz láncok.

Nem zeng, nem zeng, világos már az ég,
A Holt-Tisza partján, Tiszalúcnál bőrig ázva,
Mennék hozzád, menekülnék, nincs már álmom!
Belenéznék kék szemedbe, belenéznék zöld szemedbe,
Ringatóznék némán, holtan békanyálas pocsolóban.

Elindultam széllel szembe, elindultam elveszetten,
Rám tapadt a rét vizes, nyálas lehelettel,
Visszafordulnék hozzád, ha visszanéznék,
Emléked tőre törne tört szívemre,
Sós könnyem csak hullna, hullna,
Lót asszonyos, sóbálványos koporsómra.

Levendula

Levendula kék virága! Ó, levendula kék virága, illata,
Elfelejteti nem lehet! Az első, a legszebb szerelmet hoztad el,
Vérem forrt, a tüze égetett, lobogott, majd lett édes, fájó hamu,
Elmúlt a szerelem! Ó, levendula, jó beszívni újra illatod,
Nélküled ez a szép emlék csak árva szín lenne tékozló múltamon,
De most mámorít az illatod, elbűvöl a kék virágod erdeje,
Udvarok, kertek, mezők levendulaillata! Újra elkap a hév,
Levendula, ha jó volt kedvesem, a langyos szélben járj táncot vele,
Az első szerelem emléke, mint az illatod, soha nem múlik el.

Részeg éjszaka volt

Ki volt Ő? Nem tudom már,
Tavasza volt Ő, de nem követte nyár.

Lengett az égen a hold, részeg éjszaka volt,
Kísértett a múlt, emlékek tűzcsóvjája gyúlt,
Csodálatos a fénylő, a szikrázó égbolt,
Csattogtak, remegtek, villogtak, mennyi színes folt,
Egyedül a sötétben, tűzijáték az éjben,
Hosszú a múltam, mily rövid idő, míg lehulltam,

A meleg szellő bandukolt némán utánam,
Megcsókoltalak volna, de rád nem találtam,
Olyan jó lett volna a derekad átfogni,
Andalogni és hagyni a tested hozzám simulni,
Olyan jó lett volna most együtt így meghalni!
Lengett az égen a hold, részeg éjszaka volt.

Elfáradt a testem, megbotlottam, elestem,
Anyaföld mily kemény, hazajutni így balga remény,
Ott feküdtem a véremben ittasan hajnalig,
Hosszú volt, fülledt és csendes az éjszaka,
Nem keresett senki, és senki sem várt haza.
Lengett az égen a hold, részeg éjszaka volt.

A Golgota

Latorként feszültünk a kereszten,
A Golgotán, Jézus oldalán,
Bűnösök voltunk, vétkesek.

Tudtuk, hogy Jézus jó és büntelen,
De mégis elárultuk őt hűtelen,
Most hozzá fohászkodunk szüntelen.

Elhagyatott, békés most a Golgota
és embertelen.

Latorként hányszor feszülnénk,
Hányszor járnánk meg a Golgotát,
Hányszor könyörögnénk Jézushoz,
És hányszor árulnánk el újra őt?

Közénk jött és mi megfeszítettük
Jézus Krisztust, urunkat,
Az élő Isten emberré lett egyetlen fiát.

Elhagyatott, békés most a Golgota
és embertelen.

Csönd

kibontották virág-lobogóikat a fák
kezdődik valami féktelen rohanás
ez most már végleges a télnek vége lett
a kezdet kegyelme sodor a vég végzetébe
így lesz mindennek majd egyszer vége

kökörcsin szárán ébred az ármány
ellenem jött a szél is de hazavitt mégis
borongós éjjelen hozzám bújt a félelem
az életben mennyi mindenre vágytál
remélem ha kell lesz majd egy ágytál

a lusta nyár után az ősz már sodorja
fonja kötelét ködhálóját teríti szét
nem moccan a nyúl se fészkebe lapul
a hó magányom téli templomára hull
mélyén a csönd a csöndre ráborul

DÉL TAMÁS

Pinokkió

Az öreg kéznek van egy álma:
Életet lehelni egy kihalt fába.
S ennek ára?
Faóriás lelkét beleszorítani
egy kicsiny fababába.

Nyílik is a szája:
– Mikor láttad leváló kérgemet?
– Mi a baj?
– Úgy vártam, hogy megkérdezed.
De helyette azt mondtad:
– Nem bírja a meleget!
S mindenki rajtam nevetett.

– A platán amúgy is foltosan szép.
Simítottad bőröm fekélyes sebét.
– Nem látod, hogy az már a húsom?!
S hogy tovább már ne nyúzzon,
nem fogtad le gyermeked kezét.

Te észre sem veszed,
hogy sorvadó csontváz-kezemmel
próbálom kifacsarni a kiszáradt felleget!

S ezek után azt akarod,
hogy én ember legyek?
– Soha!
A te orrod nő a hazugságtól,
hogy a földet szereted,
noha
Édenkertet álmodtál oda,
hol az utolsó fa is kiveszett.

FARKAS ERZSÉBET

Egyszer eljön a te időd

Egy sötét erdő mélyén, farkascsaládban születtem én és három testvérem. Mint minden farkaskölyök, én is szerettem futkározni és birkózni a testvéreimmel. Mindig én győztem, hisz egyedüli fiú voltam. Amikor nagyobb lettem, a falka vezére nem tűrt meg engem többé a családban, féltékenyen üldözött, így el kellett hagynom az otthonom, és mindenkit, akiket szerettem. Nem tudtam mit tenni, hiszen én még fiatal voltam, nem szállhattam szembe a vezérrel. Egyedül kóboroltam étlen, szomjan, úgy éreztem, hogy már nem bírom sokáig. Ha nem történik valami csoda, ha nem találok egy zugra, ahol meghúzhatom magam, akkor biztos nem élem túl. Az eső is esett, átázott bundámban reszkettem a hidegtől. Ahogy kértem az erdőből, megláttam egy házat, ablakai hívogatóan világítottak.

– Ott biztosan emberek laknak, nem ismerem őket, hogyan bízhatnék bennük? – félve mégis közelítettem. – Nincs más választásom, odamegyek, lesz, ami lesz.

Az udvarban kutyák ugattak, jelezve jöttömet. Egy kislány jött ki, először megijedt tőlem, de látta, hogy nem támadok, fázom és félek, megsimogatott, majd bevezetett a házba és fekhelyet készítettek nekem a tűzhely mellé. Végre meleget éreztem, és kaptam enni és inni. Nagyon kedvesnek tűnt a kislány és a családja is, de azért csak sokára múlt el a félelmem.

Ahogy telt az idő, egyre jobban megszerettük egymást, és kezdtem hinni az emberek jóságában. Egy nap a kislány sírva jött hozzám, és azt mondta:

– Nekünk el kell mennünk, mert egy másik helyen kaptak a szüleim munkát. Sajnos téged nem vihetünk magunkkal, de már boldogulni fogsz egyedül is, és soha nem felejtelek el.

Elbúcsúzott, megölelt, és én nagyon szomorú lettem, a szívem zokogott, ha elmennek, ki fog szeretni engem?

Egy idősebb férfi vette meg a házat. Volt vele egy fiú is, aki segített neki. A fiú csak öregnek szólította, ő meg Mattnek a fiút. Hirtelen nagyon sok kutya került az udvarba. Nem értettem, miért vannak ott. Matt mindegyiket nevéen szólította, nekem is adott nevet. Maffinak hívott. A kutyák nem kedveltek, azt mondták, nem vagyok közülük való, és többször belém martak.

Reggel az öreg odakötötte a kutyákat és engem egy szánhoz, és ostorral ütött bennünket, s közben azt kiabálta:

– Gyorsabban fussatok, ti lajhárok!

Én nem tudtam lépésemet a kutyákhoz igazítani, mert lökdös-tek, gáncsoltak, ezért miattam lassan haladtunk. Nagyon mérges volt rám az öreg, nem kedvelt engem, minden nap odakötött egy nagy kőhöz és ütött, közben azt kiabálta:

– Húzd, te semmirekellő!

Meg sem tudtam mozdítani a követ a kimerültségtől és a fájdalomtól. Sokszor Matt mentett meg a végső kimerültségtől. Rászólt az öregre:

– Hagyjad békén, ne bántsad!

Erre ő azt mondta:

– Soha nem lesz belőle jó szánhúzó!

Ez jobban fáj, mint az ostor. Még a kutyákkal sem lehetek egyenrangú.

Egy reggelen elmaradt a szánhúzás. Nem értettem, hogy mi történt. Csak azt láttam, hogy sok ember megy be a házba. Aztán megértettem. Meghalt az öreg. Sajnálnom kellett volna, de én megkönnyebbülést éreztem. A munkáját Matt vette át, aminek nagyon örültem, mert jó embernek ismertem meg. Nagyon szépen bánt velem és a kutyákkal. Meglepődtem, hogy a kutyák vezérének engem helyezett ki, így én voltam elől. Ostor nélkül már sokkal gyorsabban szaladtunk.

Megtudtam, hogy Matt egy versenyre készít fel bennünket. Hát ezért kellett jól teljesíteni. Mikor már eléggé felerősödtem, Matt is odakötött a kőhöz, de ő nem bántott. Előre ment és szembe fordult velem.

– Maffi, gyere hozzám, bízz magadban, sikerülni fog! – én meg minden érmet beleadva megmozdítottam a követ és húztam, csak húztam, amíg oda nem értem Matthez.

Nagyon boldog voltam, de a legjobban annak örültem, hogy nem okoztam csalódást Mattnek, akit barátomként szerettem, és tudtam, hogy ő is szeret és bízik bennem.

Eljött a verseny napja. Mindenki izgatott volt, de legjobban én, mert még nem vettem részt ilyen versenyen.

A cél nagyon messze volt, ezért több napos futás várt ránk. Estétként megpihentünk egy kicsit, majd reggel továbbmentünk. Nagyon fáradtnak éreztem magam, de erőt adott az a tudat, hogy bíznak bennem. Végre megláttuk a célt, és elsőnek értünk be. Nagy volt az örömünk. Egy fiatal lány adta át Mattnek az érmet. Először nem akartam hinni a szememnek, de biztos voltam abban, hogy ő az a kislány, aki a barátom volt. Megváltozott ugyan, de emlékeztem kedves mosolyára és a hangjára. Ő is felismert és együtt örültünk egymásnak. Beszélgetett Matt-tel, láttam, hogy tetszenek egymásnak. Nem sok idő telt el, és az esküvőjüket tervezték. Így a lány az esküvő után visszajött a régi otthonába. Olyan boldog voltam, hogy azt hittem, ennél jobb már nem is jöhet.

Az éjszakák mégis búsan teltek, mert farkasok hangja töltötte be az egész teret. Különös érzés kerített hatalmába. Kétfelé húzott a szívem. A barátaimat sem akartam elhagyni, de szerettem volna a farkasokhoz is tartozni, megmutatni nekik, hogy én is erős és bátor vagyok. Elmentem hozzájuk. Nagyon dühösen fogadtak. Ugyanaz volt a falkavezér, mint aki elüldözött, de már megöregedett. Rájöttem, hogy a családomra találtam. Ők nem ismertek fel, mert már nem az a farkaskölyök állt előttük, mint régen. Nekem jött a vezér, de rövid idő múlva feladta a küzdelmet. Végre visszakaphattam a szeretteimet.

Még egyszer elmentem a házhoz, hogy elbúcsúzzam a barátaimtól. Mindig a szívemben fogom őrizni őket, de visszatértem az erdőbe, mert ez az én igazi otthonom. Emelt fejjel élhetem az életem testvéreimmal, és eljött az időm is, amikor én lettem a falkavezér.

Te is értékes vagy

Egy kis farmon élek lótársaimmal együtt. Kis Csillag a nevem, mert én egy kicsi póniló vagyok. A többiek gyönyörűek, szépek, nagyok, akik minden versenyen részt vesznek. Csodálatos és kecses, ahogy vágtáznak. Mindig nagy vágyam, hogy egyszer én is a kifutón futhassak a többiekkel. De én csak messziről nézhetem őket. Nem is foglalkoznak velem, mert szerintük én egy semmirekellő, csúnya, kicsi ló vagyok. Fájt, hogy ezt mondják, de sajnos igazuk van. Én nem vagyok jó semmire. A gazdáim ugyan szeretnek és gondoznak, de úgy érzem, hogy meg sem érdemlem. Amikor együtt vagyunk a kifutón, mindig megpróbálok valamelyik lótársammal beszélni, de csak lenézően elmennek mellettem. Van köztük egy vezér, aki mindig első a versenyen, ezért ő viselkedik velem a legdurvábban. Egy idő után már beleuntam, és beletörődtem abba, hogy nekem nincs és nem is lesz barátom. Nagyon szomorúvá és erőtlenné váltam. Ezt észrevették a gazdáim is, de ők nem értették, hogy miért vagyok elcsüggedve, hiszen ők megtesznek mindent értem.

Egy lovasiskola is működött a farmon, de ott is a nagy és szép lovakkal foglalkoztak. Az értéktelenség érzése hatalmába kerített. Minél jobban szenvedtem, annál inkább csúfoltak. Folyton azt kérdezték, miért nem csinálok már valami hasznosat, szedjem össze magam, és ne nyavalyogjak annyit. De mit tehetnék? Hisz én semmit nem tudok. Lomha a futásom, és még a gyerekek sem ülnek rám.

Elérkezett egy újabb verseny, és természetesen megint a vezérlő nyert. Ilyenkor nagy volt az öröm és az ünneplés. Nekem viszont a bánat napjai. Ilyenkor mindig finom falatokkal jutalmazták a lovakat. Én is kaptam, de nem fogadtam el soha, mert folyton azt mondták, hogy én meg sem érdemlem, nem dolgoztam meg érte.

Úgy gondoltam, jobb lesz nekem szabadon élni, ahol nem csúfol senki, úgysem fogok hiányozni, mert nem érek semmit sem. A farmtól nem messze van egy erdő, ahova beszőktem.

Azt hittem, itt majd boldog leszek. Nem is gondoltam bele, hogy milyen veszélyes lehet egy erdő. Egyszer megtámadtak a farkasok, úgy tűnt, vége az életemnek, de addig rugdalóztam, hogy végül sikerült elmenekülnöm. Az erdőben kevés élelmet találtam, ezért sokat éheztem. Ilyenkor a farmra gondoltam. Hiányzott még akkor is, ha ott csúfoltak, mert ott legalább etettek és gondoztak.

Sajnos eltévedtem, nem találtam a hazafelé vezető utat. Ott álltam az erdő közepén, éhesen és lefogyva. Úgy éreztem, ezt a kalandot már biztos nem élem túl. Aztán hirtelen emberek hangjára figyeltem fel.

– Most mit csináljak? Elbűjjak, vagy a segítségüket kérem? – ijedeztem, de már késő volt eldöntenem, mert megtaláltak és betettek egy kocsiba. – Most mi fog történni velem?

A gazdáimra gondoltam, már biztos nem látom többet őket. Amíg ezen gondolkodtam, a kocsí megállt. Ismerős hang ütötte meg a fülemet. Ő az én gazdám! Nagyon megörültem neki. Nem tudtam, hogy a keresésemre indultak, mert a gazdáimnak hiányoztam. Nagyon boldog voltam, hogy legalább ők elfogadnak olyannak, amilyen vagyok. Visszakerültem a többi ló közé. És persze megint elkezdtek csúfolni, hogy milyen gebe vagyok. Pár hét elteltével ez megváltozott, hála a gazdáim lelkiismeretes ápolásának. Mikor felerősödtem, úgy döntöttek, hogy befognak egy kis kocsí elé, azt húzhatom a gyerekekkel. Olyan jó volt, mert láttam a gyerekek örömét, és most először éreztem azt, hogy nem vagyok olyan értéktelen.

A többiek szemében azonban még mindig a csúnya, kicsi ló voltam, és kinevették a munkámat, mert nem hozott olyan sok pénzt a farmnak. Ezért ismét szomorú lettem. Este a csillagokat néztem éppen, amikor furcsa szagot éreztem. Láttam, hogy az istálló felől füst száll felfelé, hallottam a lovak hangos sírását is. Aztán már nemcsak füst volt, hanem lángolt az egész épület. Hirtelen azt sem tudtam, mitévő legyek. Ébresszem fel az embereket? De úgy gondoltam, hogy az már késő lenne, azonnal segíteni kell.

Gondolkodás nélkül beszaladtam, és kinyitottam minden boksz ajtaját. A lovak így még időben ki tudtak menekülni. Egy kicsit megsérültem az égés miatt, de örültem, hogy mindenki épségben ki tudott jönni. Közben a riadalomra felébredtek az emberek is, akik eloltották a tüzet. S ekkor váratlan nagy csoda és meglepetés ért. Odajöttek hozzám a lovak. A vezérlő elismerően megköszönte, hogy megmentettem az életüket. Azt mondta, hogy kicsi vagyok, de annál nagyobb a szívem és a bátorságom. Sajnálja, hogy eddig ezt nem vette észre. És megígérte, hogy én is velük együtt indulhatok a versenyen.

Határtalan boldogságot éreztem. Már nagyon vártam a következő versenyt, végre teljesülhet a rég várt álmom. Én is ott állhatok a startvonalnál.

A verseny elindult. Minden erőmet beleadva vágattam. Végül utolsónak futottam be, de ez nem szomorított el, mert már ott voltak a barátaim, és szeretet vett körül. A vezérlő, aki ismét győzött, odajött hozzám és azt mondta, hogy nem a győzelem a fontos, hanem a részvétel, és az élet versenyén én vagyok az első. Ezzel átadta nekem a győzedelmi koszorút.

Nagyon meghatódtam. Ezek a szavak még ma is bennem élnek, mert azt jelentették, én is értékes vagyok.

Miért múlik el?

Betakar egy örült érzés
Mint pókháló szövi át a szívemet – szédület
Villámként cikázik fejemben a sok kérdés
De csak csend vesz körül és rémület

A szív tüzes lángja miért alszik el?
Miért szűnnek meg kedves szép szavak?
Parázs sincs amit szítani kell
S csak a vérző szív marad

GANI ZSUZSANNA

Egész világ az enyém

Egész világ az enyém, ölelem,
a szívem megtöltöm színnel, illattal.
Bennem béke van, a lelkem fiatal,
két kézzel szórom szét bőségesen.

Pünkösdi rózsá nyílik kertemben,
illata finom, mint a bűvös varázs.
Oh, mint a vég nélküli szívdobbanás –
Ma Szentlélekkel telt meg tüzesen!

Már köszönt a nyár, tündököl a Nap,
heverek a fűben, szemem lehunyva,
megértem a szeleket, lágy dalukat.

Száll a légből ezernyi gondolat,
idill és a csend, mint a borotvahab,
és tessék, belőlem egy öröm-darab!

Tegnap

Tegnap még köntösbe burkolóztam,
föltettem még éj-sötét lebegett.
Töviseim közé behúzódtam,
testem pókhálók között megrekedt.

Fosztott szívemből még remény áradt,
bimbót bontott a kikelet felé.
A szikkadt földből egy új mag sarjadt:
esély, s kürtöt fújtam a jövő felé.

GARAMVÖLGYI ATTILA

Egy autó keserve

Ejnye, megöregedtem! Most vagyok 25 éves. Nálunk, autóknál ez már elég öreg kor, igaz, még nem matuzsálemi. Még kell egy jó pár év, hogy retró legyek. De azt sajnos már nem hinném, hogy megérem. Emlékszem, milyen szép hetyke kis jármű voltam anno. Büszkén róttam az utat, vittem az aktuális gazdácskám.

Ritkán betegeskedtem, mindig figyeltek rám, megkapjam a szükséges olajcserét, fékbetéteim. A kerekeim, ha kopottak lettek, azért sokat mentem ám, cserélték. Téltre is, nyárra is megfelelő gumik lettek rám adva. Ha kicsit koszos lettem, megfürdetek, olyankor csak úgy csillogtam! De néha hiába vigyáztak rám, mások nem voltak rám tekintettel. A madarak lepottyantottak, bogarak rajtam kenődtek el. Brrrr! Olyan nem jó volt akkor! Némely más autó sem, nekem jöttek, pedig én csak pihentem a parkolóban. Behorpasztottak! De sajnos valamely gazdám sem állt néha épp a csúcson, ő is néha sebeket ejtett rajtam. Hiába lett megjavítva, de bennem ez törést okozott, és nemcsak lelkileg. Sajnos egy darabot még cseréltek is rajtam, nekitolatnak egy oszlopnak, úgy fáj! Kicsit pityeregtem is. De szépen meg javítottak, már begyógyult. Újra boldog voltam, újra szép vagyok. Igaz nem hiú, de jólesik, ha megnéznek, és nincs semmi hibám. Akkor büszke vagyok.

Belsőm is mindig szép volt, szőnyegeim, ha kicsit sárosak lettek, azonnal kimosták. Műszerfalam szépen fényezve szilikonnal. Ez is oly felemelő érzés. Gazdáim sokat költöttek rám, szép legyek, egészséges és fitt.

De ez sajnos a múlt. Most szomorú vagyok, nem kicsit. Azért az idő vasfoga engem is megrágott, pontosabban a rozsdá. Utóbbi sebesüléseim már nem lettek megjavítva, pár helyen ott a horpadás. Az alvázam elég csúnya, nagyon rozsdás, de már nem költenek rám, öregecske vagyok. Már nem éri meg, mondják. A küszöböm is kilyukadt, az is a fránya rozsdának köszönhető. Elektromos rendszerem is egyre inkább kezd kontakthibás

lenni. Pedig a szívem, illetve a motorom nagyon is tökéletes, majd nem olyan, mint fiatalkoromban. Izzóim fáradnak, cserélni kell őket, jó lenne pedig, ha valami LED-szerű fényforrásokat betennének, egy kicsit felvidítana.

Már nem vagyok fürdetve sűrűn, csak sajna ritkán. Nemrég kaptam új akkumulátort, a régi már elfáradt nagyon, nem tudott elindítani. Hogy szeretem én a pörgést, még most is fickándozok olyankor, ha megyek valahová! De már félek ilyenkor, a fránya rozsdá, nem okoz-e valami problémát. Futóművem is kicsit rosszkodik, szerintem a csuklóim koptak el. Valószínűleg azért, mert nincs szervóm, mint az újabb társaimnak. Hogy irigylem őket! De ők is eljutnak ilyen korbá, ők se fognak büszkélkedni, mint most. Viszont jó érzés is valahol ezen évek száma, vigyáztak rám, óvatosak voltak a gazdáim. Hány társam van, aki már igen fiatalon bontásra kerültek, totálkárosra törték őket! Nem érték meg ezt a szép kort. Na, jó, ez nem vigasztal, csak úgy megemlítettem.

De jó lenne újra fiatalnak, szépnek, csillogónak lenni! Ez már csak álom. Most jelenlegi gazdám eladósorba tett. Nem nagyon tolonganak értem, sőt, határozottan nem nagyon kíváncsi már rám senki. Fránya idő! Volt érdeklődő, de az is a rozsdám látán, csak húzta a száját, pedig nem is vagyok olyan drága.

Azóta csend van körülöttem, most pihenek egy parkolóban és várok. Tudom, más lesz helyettem, de jó volt kiszolgálni a gazdám, de a többit is említhetném. Mintha hálátlanok lennének, használtak, és amikor meguntak, lecseréltek. Ez a mi, az autók sorsa. Kicsit most jobban érzem magam, elmeséltem történetem. Várok, hátha még valaki boldogan fogja meg a kormányom, és a sebeim is begyógyítja, már amennyire csak lehet. Nem akarom még a roncsstelepen végezni, száguldok még, ha kell. Engedje meg valaki, hogy be is bizonyítsam!

Te, kedves ismeretlen, köszönöm, hogy meghallgattál, jólesett.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

GYŐRI NAGY ATTILA

Hiányzol

hiányod tűzbe visz
felégeti józanságom
években mért másodpercekkel
küzdök végtelen
amikor élni sincs kedvem
tűröm léteimet

kényszerrel töltött időmet
siettetném, ha tudnám
tolnám a szekerét
de terhe méretes
segítségnek kelletek
fizetett béresek

egyedül játszott társasjáték
bábuit nézem merengve
az értelmet keresve
egyik se lépeget
betölteni szerepüket
mindegyik képtelen

cintányér nélküli zenebohócként
sírva vigadok
hajszolom a tegnapot
bánatom nem szégyellem
jobb sors miatt
az égieket kérlelem

torzó rózsaként virítok
tövisek híján bontom
színompás szirmaim
a vörös vértelen
tüzesen izzana, de
csak fénytelen

Pillanatnyi örömök

a múlt időben hajszoljuk álmainkat
a pillanatnyi édes percekért
majd rögtön megálmodva új célokat
hajtjuk a mókuskerék szűnni nem akaró
hol vadul, hol csendesebben robogó
olajozott monoton kerekeit

Mi végre?

a kérdés oktalan, ha megélted már
a katarzis mindent elsöprő gyönyörét
az eufória bensőd szaggató mámorát
s ha csak tiszavirágnyi időre is
de a függőség kialakult, a kör bezárult
nincs menekvés, nincs visszaút

Megéri?

bármit odaadnék érte, az éveket
a szabadság óráit, testem erejét
gondolataim szárnyalását, mert a cseppnyi
örömök rakódnak, hegyeket építenek fel
egyre magasabbra, hogy a legvégén felülhessek
trónomra, körbenézzek, és többet ne kérdezzek

Kőcsobbanás

K eresztül tereken, városokon
Ő rzött ajtókon, vaskapukon
Cs ábító álmokat üzve, hajtvá
O da, hol beteljesülhetnek
B ékére lelhetnek
B oldogsággal dúsan kecsegtetnek
A kár így lesz, akár nem
N incs más választás, mint
Á ldani a lehetőséget, még ha csak
S ekély kőcsobbanás

HAJDAN VALI

Rosszban jobban

Szomorúságod ha látom,
mosolyom sírásra váltom.
Megindít az mindig engem,
nem enged így továbbmennem!

Legjobban ma csak úgy bírom,
hogyha szívemmel leírom.
Van még rímem és jó hírem,
szívben szeretet-gyógyírem.

Hangtalan ha üvölt a csend,
néma szó ha füledbe cseng,
hogyha nincsen vigasz itt lent,
hallgasd szíveddel ma Istent!

Bajban jobban megismerlek,
nem bánthatlak, mert ismerlek.
Bekötözöm sebeidet,
nem hagyom ki semelyiket!

Gyógyítgatom, hogyha hagyod,
én leszek Neked angyalod,
kezedben leszek a gitár,
lelkedben lakom, aki vár.

Súgom Neked a szöveget,
kihúdom majd a szögeket,
amely a lelked ütötte,
szemeidet lesütötte.

Szeretetem hajadba túrt,
megpengetem majd azt a húrt!
Mögötted, ha kacat a múlt,
ne felejtsd el azt a l'amour!

És ha egyszer hangtalanul
állsz csak majd vigasztalanul,
könnyed peregve hogyha hull,
nem maradhatsz ott ma alul.

A szívedet vedd alapul,
s Őt, akihez sírva lapul.
Így az élet hogyha gyalul,
megmaradsz benne angyalul!

Anyukám születésnapjára

Megéltél ím már mennyi... ennyi évet?!
Ha tudnék, festenék Rólad egy szép képet!
Festőecset helyett toll van most kezembe',
próbállak rajzolni Téged a versembe!
Szemednek kékjét a tengersiz hatja át,
meglátni abban az Ég legszebb csillagát.
Homlokodon vidámkodnak játszi fények,
nem látszódnak rajta, csak ránctalan évek.
Arcvonásaid, ha fáradtnak látszanak is mára,
örök mosolygásod vasalja simára.
Fehér-ezüst hajadba simul az idő,
régmúlt pillanatok emléke jövőbe vivő.
Arcodnak simasága ragyogó és tiszta,
Istennek szeretetét tükrözi az vissza.
Az Ő fényében, miben engem is éltet,
kívánok Neked még nagyon sok szép évet!

Ajándék

Nehéz időt átvészelek,
fűjnek mindig árnyék-szelek.
Jutnak-e még Rád ékszerek,
valódik, s nem játékszerek?
Fényedben, ha árnyék leszek,
se fájjak, ajándék legyek!

Bölcs-Ő-dal

Ki lehetne bölcs ma abban és bölcs ebben,
hogy élhetne ember Istennél bölcsebben?
Töltöttél-e vizet a tengerből cseppbe,
eljutottál-e már Betlehemből Csehbe?
El tudunk-e jutni zajból egyből csendbe?
Nem kérdés, hogy Isten embernél bölcsebb-e!?
Mindenkinek szívét szeretet töltse be,
poéta, a versébe is ezt költse be!
S kinek volt éltében már szeretettől sebe,
kívánom, hogy azt is a szeretet kösse be!

Tükör-harc

Szembe kell nézni az arccal,
minden nap egy újabb harccal.
Letenni kezünkől a törő,
és nem nyúzni tovább a bőrt.

Adjunk hát esélyt ma magunknak,
illata legyen a szavunknak!
Aki ma erre vagy arra szavaz,
ne legyen életnek kudarca az!

HERCZEG-VECSEI KATALIN

Út

Átölel a hegy,
elmélyít az út, melyen
önmagadra lelsz.

Édes teher

Mézízű fürtök –
hajlott szőlővesszőnek
édes terhei.

Szüret

Hajlik a vessző:
szőlő súlya és gazda
sóhaja húzza.

Szent György-hegy

Sárkánynak vére
csorog a hegyoldalról
a poharamba.

Ihlet

Apám rizlingje
múzsaként szájon csókol.
Ihletet adó.

Tavaszi séta

Száz virágot ölt
– mint a beton sugárút –
fáradt lelkem is.

Tavaszi melegség

Meleg napsugár,
aranyszínű angyalfürt
simítja arcom.

Tavaszi

Eperillatú
mezőn boldogan nyargal
egy kósza érzés.

Nyár

Köldökömre tett
virág fehér nyomában
csak emlék a nyár.

Rigó

Rigó éneke
egy érzékeken túli
ösvényre csábít.

Kimonó

Selyemkimonón
cseresznyevirágzáskor
bontsd ki övemem!

Fuvallat

Csendes fuvallat
a bőrömön. Kimonóm
a földre csusszan.

Kávé

Akár a férfi:
egész éjjel ébren tart
és tüzessé tesz.

Otthon

Otthonillatot
érzek az utca végén.
Anyám kávéfőz.

Barátság

Szívem legmélyén
hú daruként rak fészket
az igaz barát.

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA

A bross

Judit hazafelé tartott a főiskoláról, de egy hirtelen ötlettel felszállt a 6-os villamosra, mert úgy döntött, hogy meglátogatja a nagymamáját. Anci mama a nappaliban ült és olvasott – illetve időnként a könyvet az ölébe ejtve tűnődött a múlton. Sokat volt egyedül, így nagyon megörült unokája érkezésének, és azonnal keresett „valami finomat”, amivel a lánynak kedveskedhetett. Judit elnézte idős nagymamája ténykedését, és arra gondolt, szerencsére nem hagyja el magát: még soha nem tudott úgy érkezni, hogy a mama ne legyen tipp-topp felöltözve – mintha csak mindig várná valakinek az érkezését. Most is, ezen a tél végi napon, sötétszürke kötött szoknyát és mellényt, valamint egy krémszínű garbót viselt, melynek nyakán, a bal oldalon egy nagyon szép, mives bross díszelgett. Anci mama észrevette, hogy a lány rajtafelejtette a szemét a különleges, szárnyas csikóhalat ábrázoló antik ékszeren, és mosolyogva csatolta le a garbójáról:

– Nézd, kincsem, ezt már régen neked szántam, de amilyen kótyalagos már a fejem, ha nem tűzöm ma fel, megint elfelejtem. Vedd csak el, ott a fiókos szekrényben találsz hozzá egy bársonydobozt is, abban hazaviheted.

– De, mami, hát miért adod ezt most nekem? Hiszen ez egy nagyon különleges, értékes darab, miért válnál meg tőle?

– Ugyan, kislányom, minek hordanék én már ilyet? Én már túl öreg vagyok hozzá, de ha te mégyszógni, elegánsnak kell lenned, kápráztasd csak el vele a történelemtanárodát – mondta huncut mosollyal, mert eszébe jutott, hogy az unokája milyen rajongással beszélt mindig imádott bölcsész professzora kutatómunkájáról. – Ne félj, ez még őt is érdekelni fogja!

Judit tehát szót fogadott, hátizsákjába rejtette az ajándékot, és némi sütemény és tea elfogyasztása után felolvasott a mamájának – mert Anci néni már könnyen elfáradt olvasás közben. Hazainduláskor hálásan körbepuszilta még egyszer a becses aján-

dék miatt, és elhatározta, hogy megkérdezi az édesanyját, mit tud róla, hogyan kerülhetett ez a nem mindennapi darab a nagymama ékszeres dobozába?

Hazaérve megmutatta anyukájának a bársonydoboz tartalmát, aki elmondta, hogy ezt a kitűzött tudomása szerint Anci mama az édesanyjától kapta az esküvője napján. Ezután elővették a régi családi albumokat, nézegették a fotókat: és valóban, az esküvői képen ott volt a nagy ruháján, viszont korábban egyetlen képen sem viselte senki. Egy kicsit tűnődtek rajta, hogy vajon 1952-ben hol vehetett ilyesmit a dédi, és főként miből, hiszen az idő tájt irtalmas rendi ápolónőként dolgozott – és a szülei sem voltak vagyonos emberek.

– Mondd, anyukám, a dédinek ki volt a férje? Nem lehet, hogy az ő családjától származott?

– Nem, kislányom, én úgy tudom, az én nagymamám az első világháborúban lett viselős az ő kis Annácskájával, de mire a nagyid megszületett, már özvegy volt, mert az a katonatiszt, aki a te dédapád volt, meghalt Isonzónál. Semmit se tudok az ő rokonairól, még az is lehet, hogy a Sári mama se ismerte őket. Tudod, mit? Ha következőleg a maminál jársz, majd tőle kérdezd meg a bross eredetét, hátha ő még tudja... valahogy sosem beszéltünk erről.

A napok teltek, Judit meg is feledkezett arról, hogy meg akarta kérdezni az ékszerről a mamáját. Azután egyszer, amikor bekapcsolta a netet, hogy anyagot gyűjtsön a zárthelyihez, tekintete egy hírre és az ahhoz tartozó fotókra esett:

„Mint arról korábban már hírt adtunk, a világon egyedülálló, az i.e. 6. századból származó 160-200 millió forintra becsülhető összértékű közel-keleti műkincset foglaltak le az M5-ös autópályán. A NAV munkatársai még tavaly szeptember 29-én, nem sokkal éjfél előtt ellenőriztek egy kamiont az autópályán. Egy 50 éves török férfi volt a sofőr. A vezetőfülke átvizsgálása közben egy zacskóban 14 darab antik arany pénzérmét, egy arany karperecet és egy szárnyas csikóhalat ábrázoló melltűt, az ülés alatt pedig egy rézedényt és benne további réztárgyakat találtak. Az ellenőrzést végzők értesítették a kecskeméti rendőröket, akik

összesen 101 db különböző alakú és méretű, ábrákkal ellátott, antiknak vélt tárgyat találtak a kamionban. Az előzetes szakértői vélemény alapján a lefoglalt tárgyak ókori régészeti leletek, amelyek a közel-keleti térségből származhatnak – asszír, sumér, perzsa eredetűek –, így feltételezhetően műkincsnek minősülnek. A férfi a lefoglalt tárgyakat Isztambulban vette át szeptember 26-án azért, hogy 300 euróért Lengyelországba szállítsa őket. Az ellenőrzés során kiderült, hogy ezek a tárgyak egyetlen nyilvántartásban sem szerepelnek, egyetlen múzeumból vagy magángyűjteményből sem hiányoznak... az antik arany ékszerekről felételezik, hogy Krisztus előtt 540 körül készültek, és a karumi kurgánsírokból származnak, melyben a régészek feltételezése szerint Krózus fejedelem kincseit találták meg... Az ügyben február 8-án befejezték a nyomozást, és kezdeményezte az ügyészség a lefoglalt tárgyak elkobzását. A leleteket most a Szépművészeti Múzeumban őrzik.”

Juditot megdöbbenetette a melltű és a nagymamájától kapott bross kísérteties hasonlósága, gyorsan kinyomtatta hát az újságcikket, és elrohant, hogy megmutassa Anna mamának, és rákérdezzen, hogyan lehetséges, hogy az ő brossuk szinte a párja ennek a leletnek?

Anci nénit nagyon meglepte unokája kérdése és az újságcikk, de azután odalépett az ágyneműtartóhoz, melynek teteje alatt egy keskeny, hosszú fiók rejtőzött, és abból kivett egy nagyon öreg, csatos füzetet:

– Nézd, Juditkám, ez itt édesanyám naplója. Soha nem éreztem azt, hogy nekem ezt el kellene olvasnom, de megőriztem, és most átadom neked. Kérlek, vigyázz rá, és ne mutasd meg másnak, mert ez csak a mi kettőnk titka – még édesanyádnak se meséltem soha a napló létezéséről.

– Igen, nagy, úgy lesz. Leülök itt nálad és elolvasom, azután visszatesszük oda a szerkénybe, jó? – kérdezte, azzal leült a nagy virágos fotelba, és kinyitotta a naplót.

Meglepte, hogy a napló németül volt írva, de szerencsére nem okozott neki gondot a fordítása – annál inkább a régies betűk és az írásmód. De azután lassan ráállt a szemre, és olvasni kezdett.

A napló abban az időben kelezett, amikor a dédje – Sári mama – még csak jegyben járt az ő főhadnagyával, és hosszasan írt arról, ahogyan levelezett vele, és ahogyan várta a frontról a híreket. A naplóból kiderült, hogy még nem voltak házások, amikor ő – minő szégyen – egy eltávozás alkalmával engedett vőlegénye csábításának. Teherbe esett, és bizony mire az esküvőt kitűzték volna, a dédpapa elesett a fronton. Sári mama szégyene nagy volt, de szegény szülei visszafogadták, és a kis Anna a kezestségben az anyai nagypapa nevét kapta – így nem vette szájjára a falu a kicsi lányt, hogy zabigyerek.

Amikor Judit ennél a résznél tartott, könnyek szöktek a szemébe, és valamiféle szégyent érzett: „Hogy jövök én ahhoz, hogy a rég halott dédnagymamám titkait olvassam?” Ijedten felnézett, hogy Anci mama meglátta-e a könnyeit, de mivel nagymamája épp elszundított, így megnyugodott, hogy nem vette észre a megghatódottságát. Kicsit abbahagyta a fordítást, de aztán erőtt vett rajta a kíváncsiság, hogy vajon a brossról szó esik-e majd, így tovább olvasott.

Nehéz évek következtek Sári mama életében: házaknál takarított és piacon árult hétvégeken, hogy pénzt tudjon küldeni szüleinek Annácska iskoláztatására – majd rátalált az irgalmas rendi nővéreknél az ápolónői állásra, és lehetősége nyílt rá, hogy bábának tanuljon. Aztán a negyvenes években szabadnapjain nagybetegek mellett házi gondozást is vállalt – ezzel tehermentesítve egy kicsit a családtagokat és a személyzetet az alól, hogy éjjel-nappal a beteg mellett legyenek. Így került egy régész professzorékhöz is, ahol az asszony tbc-s lett – ami bizony a negyvenes években még gyógyíthatatlan betegségnek számított –, és éjszakánként ápolta a halálosan beteg fiatalasszonyt. Emma asszony hónapokon át szenvedett, majd heteken át haldoklott, és addig kérlelte Sári nővért, hogy segítse őt a halálba, míg a dédi megkönyörült rajta, és azt mondta, ha következőleg jön, hoz egy olyan injekciót, amitől végleg elalszik. Emma ekkor megkérte, adja oda a szekrényből a bordó bársonyridiküljét, melyből kivette a selyempapírba csomagolt – dédi által sárkányosnak írt – brossot, amit elmondása szerint a férje keletről hozott neki

ajándékba, hogy ezzel szeretné meghálálni a kegyes szolgálatát. Nehezen bár, de elfogadta a kitűzött és hazament. Egész éjjel nem tudott aludni a lelkiismeret-furdalástól, hogy mire vállalkozott, de mire két nap múlva elindult, hogy teljesítse a haldokló kívánságát, a portás már azzal a hírral fogadta, hogy fel se menjen, a nagyságos asszony meghalt, nem kell már az éjszakai ügyelet.

Sári mama tépelődött, hogy mit tegyen. Azt írta a naplójába, valószínűleg nagy fájdalmat okozott volna a gyászoló családnak, ha megmondja, hogy mit vállalt az ékszerért cserébe – talán még börtönbe is jutott volna érte, még akkor is, ha az asszony halála miatt nem kellett megtennie –, de hogy az állását elveszítette volna, ha feljelentik, az biztos. Így aztán hazament, elrejtette az ékszert, sohasem viselte – viszont amikor Anna lánya férjhez ment, mint egyetlen hozományt, ezt tudta adni neki.

Judit döbbenetben ült, kezében a naplóval. Ezek szerint a dédi így jutott az ókori kincs birtokába? Lehetséges, hogy Krózus sírját – amit az interneten olvasottak szerint valamikor 1960-ban találtak meg egy autópálya építése közben a mai Törökország területén – már legalább harminc évvel korábban is fosztogatták? Mert az meggyőződése volt, hogy a két ékszer összetartozott. Talán egy hadvezér palástját tartották meg a két vállán ezek a kilenc aranyfonattal és azok végén egy-egy kék színű kövel díszített szárnyas, farkuszonyos lovak?

Lassan fölállt és a naplót visszahelyezte a fiókba. Ébredező nagymamájától azzal búcsúzott, hogy mivel a napló német nyelven íródott, pár oldal kisilabizálása után abbahagyta az olvasást, így a brossról nem olvasott semmit. Közben arra gondolt, elmegy ő a levéltárba, hátha talál korabeli újságot, amelyből megtudja, hogy kereste-e a család az ékszert, vagy – mivel valószínűleg nem „hivatalos úton” került a bross Magyarországra – jótékony homály fedi az elvesztését?

Másnap a Levéltárban sikerrel járt: hírül adták az újságok, hogy az asszony halála után a család bizonyos ékszerek eltűnését jelentette, és meg is gyanúsították a garamszentbenedeki szobalányt – bizonyos Kollár Ilonát – a lopással, de mivel rábizonyí-

tani nem tudták, hát elbocsátották az állásából. Azt, hogy milyen ékszerek hiányoztak, a korabeli újságok nem írták, Judit mégis úgy érezte, fel kellene keresni ezt a szlovákiai falut, hátha nyomára bukkan az ártatlanul megvádolt cselédnek – aki talán olyan idős lehet, mint Anci mama – hogy legalább most, ennyi év után bocsánatot kérjen tőle a családjá nevében.

Hazaérve gondolt egyet, és a Facebookon rákeresett a Kollár névre Garamszentbenedeken. Ezzel a névvel három fiatal látott és egy hatvan év körüli asszonyt, akinek a „névjegyében” pontos címet is talált. Megkérte évfolyamtársát, hogy a hétvégére tervezett komáromi erődbeli kirándulást toldják meg egy kis szlovákiai túrával – megígérve, hogy a plusz 2x90 kilométeres utat természetesen ő fizeti. A kérdésre, hogy miért akar ő épp oda menni, mikor a történelem zárthelyihez komáromi adatok kellene, azt válaszolta, hogy a nagymamájának akar örömet okozni egy régi ismerős felkutatásával. Végül abban maradtak, hogy Bea ottmarad az erődben „kutakodni”, Judit pedig menjen tovább a kocsival, és intézze el a dolgát.

A hétvége jól sikerült, Bea tudott egy helyi régésszel beszélni, aki szívesen adott neki anyagot a dolgozathoz, Judit pedig a Google-térkép segítségével rátalált a Facebookról kinézett címre, és megtalálta a nénit, akinek a nővére volt Helena Kollárova – vagyis Kollár Ilona, aki valamikor a negyvenes években Pesten szolgált. Ilona asszony már nem élt, de a testvére elmondta, hogy bizony igaz volt, hogy egy gyűrűt meg egy karkötőt elhozott abból a házból, de azért, mert azt az asszonya nekiadta a halála előtt, csak hát ezt az urak nem hitték el neki. Azt is tudta ez a néni, hogy a professzornak és Emma asszonynak volt egy fia, a Sámuel, akit sajnos 11 évesen, iskolából jövet elfogtak és elhurcoltak a theresienstadti táborba, és azután nem volt hír róla. A professzor úr pedig a családjá elvesztése után Svájcba emigrált, és ott is halt meg nem sokkal a háború után.

Judit – hogy hű maradjon a kitalált történetéhez – megkérte a nénit, hadd készíthessen 1-2 fotót Ilonka néni szobájában lógó fényképéről Anna mamának, majd a testvér kíséretében kiment

a néni sírjához, hogy a „nagymamája nevében” virágot vigyen a sírra.

A komáromi útról hazatérve azon gondolkodott, hogyan tovább? Meggyőződése volt, hogy a brossot nem tarthatja meg, hiszen az egy fontos régészeti lelet. Végül úgy döntött, beavatja a történetbe történelemprofesszorát. Időpontot kért a tanárától, majd fogta a bársonydobozt, és magával vitte. Elmesélt mindent, amit megtudott az ékszerről, megmutatta az újságcikket, és végül a brossot is. A tanár alaposan megnézte a szép, antiknak tűnő ékszert, később nagyítót is vett elő, azután mosolyogva visszaadta:

– Kedves Judit, ezt a kitűzött nem kell leadni a Szépművészeti Múzeumnak, ahogyan azt ön eltervezte. Az ékszer ugyanis – bár arany és antikolt – csak utánzat. Nézze csak meg a csat alatt, ahol összekapcsolódik a felső résszel, ott az arany jele. Márpedig ilyet Krisztus előtt 400 évvel még biztosan nem csináltak! Ezt az ékszert – valószínűleg egy Közel-Keleten látott rajz vagy freskó nyomán, mely a most elkobzott arany melltűt ábrázolta – készítette a régész a feleségének, és bár értékes, semmiképp sem való a most megtalált aranyleletek közé.

– Köszönöm, tanár úr. Ezek után nem nyomozok tovább, megtartom az ékszert, de egyelőre nem viselem: a nagymamám azt mondta: „Én már túl öreg vagyok hozzá”, én meg még azt érzem, nem vagyok elég öreg egy ilyen ékszer viseléséhez – mondta Judit megkönnyebbülten nevetve, és hazasietett.

Gazsi kiszabadítása

Egy baráti összejövetel alkalmával tréfás sztorikkal szórakoztatuk egymást, akkor került szóba a falunk Gázsija és az ő összetartó, népes családja. Az történt, hogy Gázsink meghallotta, hogy Boriska néninél nagyon ékesen kukorékol a kakas, hát gondolta: ahol kakas van, ott tyúk is akad – így aztán estefelé odalopózott, és összeszedett egy zsákba belőlük néhányat. Már

éppen vissza akart osonni a hátsó kertkapun, amikor észrevette a néni udvarán az unokájának a biciklijét – gondolta, hogy azzal gyorsabban haza tudja fuvarozni a tyúkokat. Kitolta hát a biciklit a földútra, és onnan végig az Újsorig. Boriska néni reggel vette észre a baromfiállomány megfogyatkozását és az értékes, egyedileg gyártott mountain bike hiányát. Rőgtön szólt a szomszédban lakó rendőrnek, a Józsinak, aki a kerékpáryomon haladva hamarosan meg is találta a biciklit Gazsi udvarán. A tyúkokat már nem, mert azokat Gazsi anyósa akkorra átalakította pörköltté – így viszont Borsika néni már nem tartott rájuk igényt, inkább az árukat szerette volna megkapni.

Gazsit annak rendje és módja szerint előállították – és mert volt egy korábbi bűnesete is, ami után „elfelejtett” börtönbe vonulni – előzetesbe helyezték a legközelebbi városi kapitányságon. A családja persze ezt határozottan sérelmezte, ezért – mint utóbb kiderült – az öccse meg a sógora elhatározta, hogy mennek és kiszabadítják szegény rokont a fogdából. És hogy ez hogyan derült ki? Hát úgy, hogy ezek a drága emberek loptak a falu szélén egy Škodát, és azzal indultak kommandózni, de a tinnyeik kanyarban átsodródtak a szemközti sávba – éppen egy rendőrautó elé. A koccanás után a kikerülő helyszínelők megérdeklődtek a fiataloktól, ugyan hová siettek az autóval forgalmi és jogosítvány nélkül – és a mi hőseink ekkor színt vallottak, hogy ők bizony Gazsit indultak kiszabadítani!

És hogy mit tettek ezután a rendőrök? Mivel a baleset során személyi sérülés szerencsére nem történt, szépen bezsuppolták az autótolvajokat is a fogdába – éppen Gazsi mellé. Így, ha kiszabadítani nem is, de meglátogatni legalább sikerült nekik.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

VEHOFSICS ERZSÉBET: UTOLSÓ ÚT

JALCS IRÉN

Szeretlek

Szeretlek, őszintén, igazán.
Szeretlek, szívből, tisztán.
Szeretlek, úgy, ahogyan nem szerettem még senkit, soha tán.
Minden este a neved suttogom, mikor fejem a párnára hajtom.
Álmaimban, szívemmel kereslek, ajkammal hívlak, karommal
ölellek, és szerelmes testemmel, puha takaróként betakarlak.
Karjaimban tartalak, míg ablakomon beköszönt a hajnal.
Ne menj még, maradj még, mondom.
Ne érjen még az álom véget, mert oly jó veled!
Lelkemnek zenéje Te vagy.
Általad ragyogok úgy, mint a nap.
Boldogsághálót font körém az élet, mióta ismerlek téged.
Oly csodás minden, mert bátor vagyok és semmitől nem félek,
mert a szerelem boldog érzése legyőz minden nehézséget.
Te vagy az erőm, a fényem.
Te vagy, akiért érdemes élnem.
Szeretve aggodom érted és mindig azt kérem, hogy semmi baj
ne érjen.
Mikor rám nézel, szemed csillogása egy ékszer, mert lelkem
boldogságát tükrözi vissza, és ez az élet legszebb ajándéka.
Mint kagyló a gyöngyöt, úgy zártalak a szívembe, és Te lettél
lelkem ragyogó gyöngyszeme.
Szeretnék örökre magamhoz ölelni, és soha el nem engedni.
Szeretnék veled örök szerelemben megöregedni, és ősz fejjel is
füledbe szerelmes szavakat suttogni,
emlékeket idézni hűvös estéken, mikor kezedre kulcsolnám sze-
rető kezem.
Kézfejemre ültetem csókom, és elküldöm neked, és azt kívá-
nom,
légy Te is olyan boldog, mint amilyen én vagyok most.

Mosolyt hoztál

Mosolyt hoztál és könnyeket hagytál, mert hiányod nagyon fáj.
Értünk kelt fel a nap, mikor jöttél, és nekünk ragyogtatta fényét.
Boldogságunk előtt meghajoltak a fák.

A madarak dala édes volt és kedves.

Miért nem tart örökké, ami szép és lelkünknek oly édes?

Marad a kérdés, és mar az érzés.

Lelkem emlékkönyvébe kerül minden pillanat, ami napról napra szebb lesz és édesebb, de beárnyékolja a hiányod fájdalma, úgy, ahogyan az a lágy felhő tette, mikor egymáshoz simulva boldogok voltunk, arra a néhány percre.

Utak találkoznak, egymásnak örülve, majd tovafutnak, és ki tudja, hogy lesz-e még találkozás, vagy az volt az utolsó ölelés, amivel megajándékoztuk egymást, mielőtt elmentél.

Tétova kis gyerek lettem, ki toporzékolva kérné, gyere vissza, de beszél a csend:

Hagyd, engedd, hisz szívének otthonát keresi ő is bolyongva, és talán egyszer még visszatér, mert hagyott egy fájó könnycseppet, és felszárítani azt egyedül ő tudja, ha mosolyát újra elhozza.

Nagyon tud fájni

Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!
Mikor Rád gondolk, lelkemen mindig legördül egy könnycsepp,
mert hiába telnek-múlnak a napok,
semmi nem lesz könnyebb, mert nem jössz többet.
Eddig még élt bennem a remény, hogy eljössz újra, de
mára már lelkembe örök fájdalomként íródott, hogy
elmentél örökre.

Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!

Nyitnám az ajtót, de nem zörgetsz,

Ölelnélek, de már nem kéred,

Sivár és céltalan nélkülöd az életem.

Mosolyom nem fog már soha úgy ragyogni, mint hajdanán ragyogott,

hisz Te ragyogtattad azt, és attól volt az olyan szép, hogy napsugárként szórta fényét.

Angyalok dalát hallgatod esténként a szavaim helyett, pedig én adnék magam mellett helyet.

Hozzád bújva mesélnék arról, hogy milyen boldog veled az élet, de Te az angyalok dalát hallgatod a szavaim helyett.

Lassan a megmaradt illatod is elillan tova, és az emlékek maradnak csupán, mibe görcsösen kapaszkodok, mert félek, egy napon azt is elveszítem, és akkor mi marad nekem?

Ó, de nagyon tud fájni, hogy nincs már kire várni!

Mikor az Úr úgy akarja, találkozunk újra, mert eljön annak is a napja.

Akkor karomba zárlak és rád mosolygok, úgy, ahogyan csak általad tudok mosolyogni, de addig még megszámlálhatatlanul sok könnycseppet szárít fel arcomról a szél, mert nagyon fáj, hogy elmentél.

Találkozás

Ki hitte volna, hogy találkozunk újra! Jó harminc éve már annak, hogy búcsút mondtunk egymásnak. Szép volt, és hogy miért is lett vége, azt a mai napig sem tudom. Valamiért a sors így akarta. Édes csókunk oly sokszor eszembe jutott, és azok a hatalmas hópelyhek, melyek körbeöleltek minket, mikor véget ért a nagy szerelem. Több száz kilométert futottam akkor, hogy fedjek minden percet, és az új életemtől valami szépet reméltem. Eleinte még sokat álmodoztam arról, hogy összefutunk az utcán egy napon, és folytatódik minden ott, ahol abba hagytuk, de szép lassan elengedtem a gondolatot, úgy, ahogyan őt is, és éltem csendesen kis életemet.

De jött ez a mai délelőtt, mikor sétáltam az utcán, és gondolataim valahol távol voltak éppen, mert arra gondoltam, aki szívemnek most oly kedves. Felidéztem egy szép pillanatot, ami velünk történt nem is oly rég, és arcomra a mosoly ült ki boldogan. Ekkor kaptam fel a fejem egy ismerős hangra, ki nevemen

szólított. Ezer közül is megismerném ezt a hangot. Ezért első kimondott mondatom az volt, hogy ez nem lehet, de tekintetünk közben már találkozott, és ismét nekem ragyogtak azok a gyönyörű szemek.

– Nem változtál semmit. Pont olyan szép vagy, mint valaha – mondta boldogan.

Mosolyogtam erre, mert bizony felettem is eljárt az idő.

– Te sem változtál – szoltam.

– Nézd a pocakomat!

Na, jó, valóban akadt itt-ott egy kis lerakódott zsírpárna, de ettől nem változott semmi, hisz amúgy is a szemek a gyengéim még mindig, mert az ritkán tud hazudni, és bizony mindent elmond.

Nem kérdeztük egymástól, hogy mi is történt velünk a sok év során, csak álltunk némán és néztük egymást. Elég is volt. Nem hiányzott más. A csendet ő törte meg, azzal, hogy meséljek kicsit magamról egy kávé mellett. Én csak a fejemet csóváltam, és próbáltam elköszönni. Komoly lett az arca, már nem nevetett, és csalódottan kérdezte, miért.

– A múlt úgy szép, ahogyan van. Ma már szívemnek új lakója van, és neki szeretném adni minden szeretetemet. Egy beszélgetés pedig csak régi sebeket tépne fel, és beárnyékolná azt a boldogságot, amiben most élek.

– Nagyon szereted őt, érzem. Boldog ember. Nem késtem sokat, csak harminc évet. Elfogadom érveidet, mert mit is tehetnék. Számomra marad az emlék, és talán egy csók, ami boldoggá tenne az elkövetkezendő húsz évre – szolt édesen, nevetve.

– Vigyázz magadra! – még megsimogattam a karját, és indultam tovább. Éreztem a tekintetét, ahogyan követi alakom, amíg néhány perc alatt a tömeg elválasztott minket örökre.

Az első kis parknál egy csendes kis padot kerestem, és leültem kicsit. Nem tudtam szabadulni attól a gondolattól, hogy mi is történt volna, ha nem sietek el. Éreztem, hogy sok találkozásunk lett volna, de foglalt szívem visszautasított minden gondolatot. A közelben egy idős néni virágot árult. Ő hozta elő azt az emléket, amikor csalódottan ültem egy padon, magamba roskadva,

jó harminc éve. Egy öreg nénike lépett hozzám, és megkérdezte, hogy leülhet-e. Nem is várt a válaszomra, már le is huppant a padra, majd így szólt:

– Tudja, kedves, minden szívet összetörnek egyszer, de ettől csak erősebb lesz az ember, és jobban tudja majd értékelni a szeretetet. Ne keseregjen! Aminek vége van, annak vége van. Nem szabad harcolni azért, ami egyszer már tönkrement. Olyan ez, mint egy tányér.

– Tányér? – kérdeztem és néztem rá kicsit furcsán.

– Igen. Biztosan látott már olyan tányért, ami valaha eltörött, de összeragasztották. Szép, szép, de már nem a régi, mert elvesztette varázsát, és soha nem fog úgy ragyogni, ahogyan egykoron ragyogott. Ilyenkor kell egy új tányért venni, és azt óvni és vigyázni, hogy soha ne repedjen meg, és örökké ragyogjon, hogy ön boldog legyen.

Nem nagyon fogtam fel akkor, hogy mit is akar mondani, mert lelkem fájdalmát nem igazán érdekelték azok a hasonlatok. Az évek viszont világossá tették, hogy miről is mesél. Valami nagy nyugalmat éreztem, miután ezt a történetet felidéztem. Lassan felemelkedtem a padról, és lelkemben nyugalommal, szívemben szeretettel indultam útnak, mert tudtam, hogy szívemben csak egy embernek van már hely csupán, és az ő boldogsága a legfontosabb a számomra. A múlt emlékei pedig pihenjenek csak az Emlékek nevű dobozban.

Ki lesz?

Ki törli le könnyeimet?

Ki nevet velem?

Ki fogja kezem?

Ki az, ki a világomban boldog lesz velem?

Kinek kezét foghatom meg én, hogy bevezessem oda,
hol kettőnknek lesz igazi otthona?

Azt, hogy ki lesz a társam, csak az Úr tudja,
és talán egyszer el is hozza.

JÁRTÓ RÓZA

Kérdések – válaszok nélkül

Szomorú vagyok, mert elpusztítottak egy fát.

Ha nagy ritkán a Balaton északi partja felé visz az utam, ki nem hagyom, hogy ne sétáljak egy pici kis órácskát Balatonfüreden, a Tagore sétányon. Bevallom, elsődlegesen az új ültetésű fácskákat csodálom meg, hogy mennyien gondolják azt, hogy az ott jártuk emlékére vagy egy-egy neves és jeles nap tiszteletére egy fát ültessenek.

*„Ha nem vagyok többé a földön, ó fám –
Susogtasd tavasszal megújuló leveleidet
Az erre vándorlók fölött:
A költő szeretett, míg élt.”*

(Rabindranath Tagore – *Tábori Kornél fordítása*)

Rabindranath Tagore 1861-ben született indiai költő akkor lett igazán világhírű, amikor 1913-ban elnyerte az irodalmi Nobel-díjat.

Tagore szívbeteg volt, és 1926 novemberében megérkezett a balatonfüredi szív szanatóriumba, hogy gyógykezeltesse magát. A sétány első fáját ő ültette gyógyulásának örömére. Tagore kezdeményezése mozgalommá nőtte ki magát: fát ültetett itt számtalan híresség, tudós, és mára már van fája Farkas Bertalannak, Gandhinak, Mandelbrotnak, Göncz Árpádnak és még több tucat ismert vagy fontos közéleti szereplőnek és eseménynek.

A 2018. évben megbocsájthatatlan dolgot tett valaki. Mókából, vagy feltűnési vágytól hajtva, vagy csak azért, hogy kifejezzék gyűlöletüket a természet felé, de akár azért, mert ott volt az a fa és nem tudott védekezni, elpusztítottak egy fát, ami a Tagore sétány része volt, egy, a természet által megteremtett gyönyörűséget, egy isteni csodát, egy fát!

Ez a fa is jelkép volt, egy emlékezés 2000 évről, a Millennium emléke, és most csak egy csonk maradt az utókornak. Egy

csonk a gyerekeinknek, hogy elmondja, milyen nagy esemény volt ezt az évet, a Millenniumot megélnie Hazámnak.

Még csak kérdések vannak, válaszok nélkül, de reméljük, hogy előbb-utóbb azokat is megkaphatjuk. Herman Ottó, a nagy ornitológus jelentette ki, még 1906-ban:

„... a természetben a maga helyén minden egyenértékű, egyenjogú, legyen az akár a legparányibb légy dongása vagy a Vezúv kítőrése. E hatalom birtokában nincs sem megvetni- sem letaposni való, s ez nagyon is érdekünk...”

Hatalmas szeméthegek árnyékában...

Igazából reggelente addig FB-ozok, míg megiszom a reggeli kávémat és beveszem a nem kevés reggeli gyógyszeremet. Most megakadt a szemem ismét egy kedves képen, megosztáson, ahol a boldog család még boldogabb gyermeke a szülinapi ajándékokat bontogatja.

Nagy öröm egy születésnap. Nagy öröm, hogy a szülők, családtagok, barátok örömet tudnak szerezni az ünnepeltnek egy-egy kedves és hasznos, vagy nagyon régen vágyott, vagy épp csak meglepetésként átnyújtott ajándéknak.

A gondom nem is ezzel van, hanem azzal a töménytelen sok csomagolóanyaggal, amikkel ezeket az ajándékokat beburkoljuk. A föld haldoklik, fuldoklik a sok szeméttől, és a csomagolóanyag, ha már kibontják az ajándékot, szemét. És mi csak termeljük és termeljük a sok szemetet. Nem vonom kétségbe, hogy mindenki, aki megajándékozta ezt a kis ünnepelt szülinapost, szeretetből tette ezt.

BIZTOS, HOGY JÓL SZERETJÜK A GYERMEKEINKET?

Mi jut neki pár év múlva a mi földünkben, ha most mindent megteszünk, hogy ne legyen föld, ha szeretetünkkel elveszük a legfontosabbat, hogy legyen hol élnie!

Ne feledjük, a föld megmentésére nem született „B” terv. Nem is születhet, hisz nincs, csak egy lehetőségünk a föld megmentésére, mert csak egy FÖLD van!

Anyák napi merengés

Megint hétfő van és megint úgy múlt el a hétvége, hogy a 48 órnyi pihenőnapodból nem jutott rám egyetlen órad se. Azt mondod, hogy annyira, de annyira elfoglalt vagy. Meg fáradt, meg a család, mármint a gyerekeid és a férjed, meg különben is...

Az eszedbe se jut, hogy tudom, hogy az unokáim közül a nagyobbik épp Franciaországban van, hisz írt nekem, és képeket is küldött, hogy erre meg arra is jártak, meg a végtelen óceánról is egy egész sorozat képet küldött, ahogy a komppal utazgat egyik szigetről a másikra, egyik parttól a másikig. Mint írta a gyerek, hogy kevés a pénze, de sok mindent látni szeretne, ezért választotta ezt a kompos megoldást, mert megfizethető a kompjegy, de a kirándulólhajók jegyei nem.

És a középső gyerek is jól érzi magát az új munkahelyén, annyira, hogy egyelőre haza se akar menni. A kicsi meg tanul. Készül a kis érettségire.

Eszembe jutott az, mikor bajba kerültél, hozzám fordultál, hogy segítsék, hisz mint mondtad, csak „baleset”, hogy terhes lettél, de ezért nem akarsz a fiúhoz hozzámenni. Apád meg szégyenként élte ezt meg és kített a házából. Én meg mit is tehettem volna, mégiscsak a lányom vagy és befogadtalak. Pár év múlva mégiscsak hozzám mentél a gyerek apjához, de addigra a nagyobbik unokám hozzám szokott, meg a nagybátyjához. Neki mi voltunk a családja.

Ahogy jobbra fordult az életed, ahogy növegtetek a gyerekek, és rám már nem volt szükséged, hogy vigyázzak rájuk és a munkában is egyre sikeresebb lettél, egyre ritkábban érezted, hogy néha jólesne, ha csak rám telefonálnál, hogy hogy vagyok. Én hívlak telefonon, de mindig sietsz, mindig kevés az idő arra, hogy válaszolj arra a kérdésemre, hogy hogy vagy.

Persze nem vagyok magamra hagyva, hisz a testvéreid keresnek, és a legfiatalabb meg velem lakik. Vagy én vele? Sokszor elgondolom, hogy mi is lenne velem, ha a „kicsi” nem lenne... De van. És a nagy is. Most anyák napjára bográcsost főzött az öcséd, marhahúsból készítették, és a nővéred egy hatalmas tortát sütött és ráírta, hogy „A legjobb anyának” ...és mennyit nevtünk!

Mégis Te hiányzol, aki olyan messzire kerültél lelkileg tőlem. Emlékszem, mikor Te kamasz voltál és én meg munkanélküli és épp a bolgárkertészetből jöttem haza, ahol hajnal óta paradicsomot szedtünk, és aztán meg a talajt rendeztük a padlizsánpalánták alá, persze feketemunkában, és összetalálkoztunk.

Te a barátaidal voltál kimenőn a kollégiumból. Poros voltam és izzadságszagú, a ruhám is kopott, és a fáradtságtól már nem is mentem, csak vonszoltam magam, mert egy egész napos kemény munkán voltam túl és majd 5 kilométernyi gyalogláson, hogy hazaérjek, mert nem tellett még biciklire sem... Te félrefordítottad a fejed, hogy ne is láss, és én se lássalak meg, és persze a barátaid se. De amint befordultam a sarki ház oldala mellé, utánam futottál és megöleltél. Én meg benyúltam a zsebembe és odaadtam az aznapi keresetem. Akkor ért oda a kistestvéred, aki mindig elébem jött, és kivette a kezemből a reklámszatyrot és úgy sétáltunk egész hazáig... alig 10 éves volt a testvéred, és kivette a pénzt a kezedből, hogy azért anyu dolgozott... és Te nem mertél a kistestvérednek ellentmondani. Álltunk ott egy darabig, Te hátraarcot csináltál és elmentél. Én meg ott maradtam, és sokáig az ölelésed volt az emlékem rólad, mert többet nem jöttél, és sokáig nem. Én néha odaálltam a kollégium oldalához, hogy épp csak annyira legyen látható, hogy ha akarsz, odajöhess hozzám, de nem tetted meg.

Mindig fájó volt, hogy hármatokból Te voltál, aki mikor 12 éves lett, bementél a gyámügyhöz és azt kérted, hogy Te apádnál lakhass. Ezt nem igazán értettem, mert ha kérted volna, akkor én magam rendezem úgy a dolgaid, hogy elmenj apádhhoz... Az évek persze nélküled is teltek.

Lassan nálam is rendeződtek a dolgok. Kaptam munkát és kezdtem a házat is felújítgatni. Tető- meg ablakcsere és pár használt bútor, és megjelentél nálam, mert a meghívót hoztad el nekem a gimnáziumi ballagásodra és az azt követő ebédre. Akkor már látszott a gömbölyödő kis hasad...

Felnőttetek. Ketten diplomáztatok is. A ti gyerekeitek is felnőnek és élnek a saját kis életüket, én meg megöregedtem, de a Ti fejetek fölött is elszalad az élet... Csak ne hiányoznál ennyire!

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Első

Első mosoly a Dürer-kertben
Első korty bor a játékvillamoson
Első séta a Városligetben
Első bóklászás – mind’ hazafelé oson
Első éjszaka az ágyamban
Első reggeli a balkonon
Első percek a boldogságban
Első „szeretlek” szó az ajkadon
Első randevú a Duna-parton
Első óráig tartó sétálás
Első beszélgetés régi fájdalmakról
Első könnyek közt egymásra találás
Első vacsora egy fancy étteremben
Első közös ízek és emlékek
Első dallamok a fülemben
Első magunkról készített képek
Első közös otthonra találtunk
Első bútorunk is összetákolva
Első vita, mire nem vártunk
Első haragos est, fal felé fordulva
Első felismerés, hogy baj van
Első próbálkozás, hogy újrakezdjük
Első pofon a sorstól, hogy hiába
Első perc, hogy mindezt elfeledjük
Első újratalálkozás egy év után
Első hiánypótló ölelés
Első pillanatban még csak nézünk bután
De végül csak egy marad: az elengedés

Tanári aforizma

Az a tanár, amelyik nincs megbecsülve anyagilag is, olyan,
mint a bohóc, amelyik a hullaházban vidítgatja a holtakat...

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Szikla

Egy szikla áll a szemem előtt,
egy megértésre váró gondolat,
mit az idő pókfonallal beszótt,
most lelkem lassan bontogat.

Egy szikla áll büszkén magasodva,
egy mozdulatlan, konok kőszirt,
mit nem hajlíthat meg vonakodva
most vad dobbanással egy kőszív.

Egy szikla csak a csendes tájban,
egy szárnyszegett lélek múltja,
mit meg nem ingat szürke árnyban,
most felvillanó napban nyújtva.

Nyár

Sóvárog a föld
nagy repedéssel
lesi a felhőt
egy kis eséssel
tetőtől talpig
esősen a rossz
majd elpatakzik
a jó szívós
sártengerein
majd átsugárzik
az égi tűzfény
a fáradt dűnén
ösvényeit járva
a lélek kitárva

Füst

Dereng, hogy a füsttől
fátyolos a szempár,
ha áthatol a hajfürtről,
senki sincs, ki ellenáll.
Nem engedem, de körbe-
ölel, mint egy koszorú.
Beleül a szemgödörbe,
ettől lesz az szomorú.
Amerre jár, mesél a szél,
szárítja a könnyeket.
Ennek talán örülhetnél:
felkapott már szőrnyeket.

Ecetfa

Színes ecetfa ősznek
kiált, zsenge hajtásán
a lombot alkotó tűnőnek
látszik, bár kitartásán
rongylevél láng fénye
végzetként izzik fel
teremtve reményt, lénye
hamvaiból is életre kel.

Bolondos szív

Bolondos szív sose nyugszik,
a reménnyel megalkuszik.
Ihletet kap a zúgó széltől,
a hús cseppek friss ízétől.
Igaz mosolyt rajzol nyárba,
csillogást a két szempárba.

Lebeg

Rőt színében oszlik a nap,
a torz árnyak megnyúlanak,
lebegő ábrándok keringenek,
kavicsos utakra emlékeznek,
de botladozva, továbblépve
bújik át hajnala köntösébe.

Kiút

Képlékeny álom, hamisnak látom.
Gyöngyként pereg, a gondon mereng,
de teszi a dolgát, seperi a múltját.
Fehérednek az árnyak, hogy tisztán lássak.
A porfelhő elül, marad legfelül
a valóság képe, a nap hűvösébe'
megtűjt sugár fénye, a kiút reménye.

Gyöngyházfehér

Gyöngyházfehér tájról álmodom,
melyben tövismadár ül a vállamon,
mond valamit a gazdagságról,
az érzelmi forró lángról,
nyugodalmas, szendergő éjről,
lomhán fátyolt emelőről,
mire a lüktető harmatos élet
izzó szemét nyitva éled;
hófehér tündérleány ledér,
törekeny képébe csempészett
könnyű illatos mosollyal
éltető csókot szór csokorral.

Zivatar után

A vízőzön
elköszön,
a hangulat
az ég alatt
újra jobb,
a nagyobb,
hófehér,
ledér,
hömpölygő,
hézagkitöltő,
harmatos árban,
a forró nyárban
túlélni tanít,
lecsillapít,
a cél felé érve
vigaszt ígérve.

Szétszórt

Szétszórt lelkem suhan az éjben,
érzéseim könnyű selyemköntösében
a kelő nappal új ruhában ébred,
szív hangjaira egységben éled.

Madárdal

Madárdallal felhőt reptet a pirkadat
levendula virágzik a nyári nap alatt
illata fanyarédes, fűszeres balzsam
a lenge szellő hozza, hogy halljam
reggel ruhája frissen fodrozva már
lila ösvényen robogva jött el a nyár

Pitypang

Eső után csillog, ragyog,
ragyog a sok csepp a napon.
Pitypang méltó helyen állva,
állva csak a szellőt várja,
míg repülhet nagyon messze.
Messze a széllel repülhetne,
hogy addig se tétlenkedjen,
színes álmokat dédelgessen,
sárga ruhából fehérre vált.
Váltva így könnyen elszállt.

Határ

Szélben száll a pillangó,
a pitypang kedve nagyon jó.
Felreppent a magasba,
hogy a határt kutassa.

Oson

Aki oson, ne füttyentsen,
hallgasson csak nagyon bölcsen,
selyemsálat sose kössön,
mert – ha suhog – Őt fogják fülön.

Riadt

Rettenetes égdörgésre riadt álmából a nap,
kóvályogva, gyér fényével világított csak.
Felhő mögött sugarával ébresztette a világot,
szélnek hála tiszta égen hozzá is láthatott.

KLOTZ MÁRIA

Az utolsó szőlőtőke

A minap Pilisvörösváron jártam és elkapott a vágy, hogy ebben a zord, zimankós, csillogóan fehér télben gyalog jöjjek haza. Útnak is eredtem, egymagam. Miközben bandukoltam, csakúgy ropogott lábam alatt a hó! Élveztem a szépségét, ahogy csipketakaróként beszötte a házakat, az utakat, a templom keresztjét, a fenyőket. Nincs is ennél csodálatosabb látvány!

Kis köd is telepedett a Templom-hegyre, melynek sajátos homálya volt. Olyan sejtelmes, melyben elvegyült a gyémánt hó a gyantás fenyvesben. Imitt-amott hevert a földön egy-egy lehullott toboz, melyekből szedegtettem is egynéhányat. „Jó lesz a szobába” – gondoltam, legalább hazaviszek egy darabkát a tél emlékéből.

Időnként megcsapta orromat a kesernyés füst szaga, mely olyan kellemes, és a régi sparherd kályha melegére emlékeztet. Könnyefakasztóan ismerős szag volt, még most is érzem. Meg kellett állnom egy pillanatra, hogy lélegzetet vegyek.

Ahogy álmodoztam a lépcső tetején, eszembe jutott, állítólag ezek készítésében még a nagypapám, *Jigl Veite* kőművesmester is segédkezett. Mégsem mentem le rajta, utam a hegyen vezetett haza. Hiszen az nekem közelebb van!

Ilyenkor az embernek eszébe jutnak dolgok a múltból, a gyermekkorból, a megszépítő messzeségből.

Így volt ez most is. Csend volt és nyugalom. Jó levegő, melyet időnként duplán szippantottam be. Felidéztem – nem tudom miért, az utóbbi időben állandóan emlékezem – a régmúltat. Akkor még ott, a hegyen csak egy keskeny út vezetett Vörösvárra, a terület többi részét szőlők, földek és csodálatos gyümölcsösök népesítették be. Nova- és csemegeaszőlő levéből készült az igazi házi bor. Minden család pincéjében volt saját. Nagyszüleimnek is volt. Ahogyan azon méláztam, hogy milyen jó volt kis vödörrel szüretelni, egyszer csak, láss csodát, megpillantottam az úton egy elkorhadt szőlőtőkét! Feemeltem és néztem, néztem...

Egy darabka a múltból, talán az utolsó. Csöpögött róla a nedvesség, mintha sírna. Siratná a társait.

Nyilván akkor került elő, amikor az egész területet rendezték. Lakótelep épült oda, a lenti bányászlakások helyett. Nesze neked, tájvédelmi körzet! A telkeket potom áron megvették; mások, az élelmesebbek meg jó drágán eladták. Így kerültek oda a pompás lakóházak, a szépen művelt szőlők, gyümölcsösök helyére.

Eladtuk a múltunkat, elődeink verejtékét. Nincs is már bor a pincénkben, nem baj, aki inni akar, vegyen magának! Nincs finom, friss gyümölcs se a fákról, melyet úgy majszolgattunk gyerekek, hogy csak úgy csurgott ki a leve a szánkon! Talán már semmink sincs...

Tartottam az elkorhadt szőlőtőkét, talán az utolsót a kezemben, jé, már haza is értem. Még mindig csöpögött róla a nedvesség, mintha sírna. Siratná a társait.

Anyukámnak megmutattam, hogy mit találtam. Látványától neki is feltárult a múlt. És elkezdett mesélni... Visszaálmodtuk magunkat a múltba, hagyományainkba, régi szüretelésekbe.

Majd egyszer megírom...

Tömegpszichózis

Apró golyócskák egymás
mellett

fűzve, szorosan, szép
díszek.

Összefonódnak.

Megpattan a lánc,
egy gyöngy kiesik,
szerteszéjjel

gurul az összes.

A lavina

beindul, pánik van,

dől minden,

vége.

Még mindig

A fény, ami körülvesz, átölel,
a te sugárzásod,
szikrázó napsütés benned –
bennem.

A fájdalom, ami belénk hasít,
nyavalygásaink,
rettentő kínok nálad –
nálam.

Ne várd a csillaghullást,
virágnylást, de higgy
összeérő kezeinkben,
egybefolyó ereinkben,
erőinkben!

Te meg én
mi
vagyunk.
Összetartozunk.

Meghittség

mesés dallammal ringat az éjjel
dúdolva lépked az édesanyám
fájdalmas mosolyát látom a fényben
hallom a hangját, jaj, nagyon fáj

inni édes illatát, fésülni ősz haját
meséjét hallgatni – de vágyom már
ölében ülve várni a csodát
angyalhaj fénye ragyogjon át

KOVÁCS DANIELA

Az egyenesek útja rögös

Vigyázz az adott szóra, meg ne szegd,
erkölcsben legyél tiszta, mint a hó,
s ha álszentek nyelvkorbácsa ver meg,
örülj, hogy nem vagy közülük való!

Légy különb náluk, s harapd a nyelved,
ha rábólint egy aljas alkunál,
s meglátod, úgy fénylik majd a lelked,
mint vízesésen át a napsugár.

Hajolj le hozzám, megsúgom néked
egyszerű nyitját a nagy titoknak:
száz világvihar szaggathat, téphet,
s törnek a szálfák, de nem inognak.

Törj inkább ketté, de sose engedd,
hogy szégyenben valaha elpirulj,
hogy más szívéen seb legyen a neved,
ha múltod is kell, emelt fővel múlt!

Új életút előtt

Már nem fordítanék az idő rendjén,
és nem vágnám vissza, ami elveszett,
nem csüngnék árván a mostohák lelkén,
s nem ítélnék Isten elve felett,

nem bolygatnám többé titkai bogát,
és igyekeznék semmit sem tagadni,
áldanék minden földöntúli csodát,
s csak egyre vágnék: adni, adni, adni...

Veritas vincit

December három. Szárszó borús egén
ma újra gyászszalagként feszül az ég,
s a vassal kivert pálya végetlenjén
örökmécsként ég a karcsú holdkaréj.

Az állomás fölött síri csönd terül,
s míg fészkére gondol minden elmenő,
egy vonatárny a vastalpakra vetül,
és a nyolcvanéves múlttal egybenő.

Sípszó jajdul, a halál acélsípja,
a szél is ríni kezd, a sín megre meg,
s míg a szégyen-könnyét eléd gurítja,
felnyílnak benne a sosem forrt sebek.

Jaj, hiszen ő látta, szemtanúja volt,
és igazságért kiált nyolcvan éve.
„Önkezűség? Koholmány, csúf szégyenfolt!”
szajkózza, hogy a becsületed védje.

De senki sem figyel, szavát nem hallják,
mindhiába üvölt, mindhiába sír,
ám egyre hinti az igazság magját,
talán egy napon a való győzni bír.

Tükrünk, tükrünk...

Mint a néma sejtés, szendereg a táj,
lábujjhegyen jár odakünn a szél is,
s bár húsába a tél tíz körmével váj,
álmokat sző mégis.

Míg mi, szélütött, dölyfös alvajárók,
egyre csak sötéthez szoktatjuk szemünk,
s míg sorsējünk szövi fölénk a hálót,
álmodni se merünk.

Taposs utat!

Az ádáz harcnak vess már végre véget,
fordíts most hátat a senki-gazoknak,
ne törődj velük, ha rajtad csacsognak,
titokban ők is sírnak, fáznak, félnek.

Te jó vagy. Legyen szent célod a béke,
neked már nem kell megtanulnod adni,
s tudod azokat testvérül fogadni,
kik vakon loholnak a semmiségbe.

Légy te az első, ki mindenkit szeret,
építs ott is, hol mindenki más rombol,
s mikor az aljasság leginkább tombol,
szórd szét a szíved, mint pelyvát a szelek.

Mily kevés a szó

A liget alszik. Csöndesen szuszog
az ágak közt a langyos nyári szél,
s minden ágról édes béke csurog
sédde dagadva járdánk szélénél.

A Hold méze ablakon belebben,
habos selyme a falakra vetül,
lágycsipkét horgol, majd rezzenetlen
az álmos szobám sarkába leül.

Tollamért nyúlok. Mint aki fényt csen,
ezt a szent idillt versbe önteném,
de már az első betűnél érzem,
égi varázshoz földi szó szegény.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<http://www.facebook.com/kortars.magyar>

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Ordítanék a végtelenbe

Az Éjszaka elnyel:
„nem is voltam” tudat...
Nem keresett senki,
csak én a kiutat...
Most itt állok a fényben,
ahogy elképzeltem,
eddig csak álmodtam,
de végre felébredtem.

Az emberi lét csak
egy röpke állomás,
véglegesnek tűnik.
Megannyi álomtárs
vesz körbe, így elhiszed,
hogy ők mind-mind veled
utaznak majd tovább,
ha megkaptad a jelet...

Ordítanék a végtelenbe,
de nem jön ki hang a számon...
Hogy örökké szabad legyek,
Istennel kellett egyé válnom...

In memoriam Jagos István Róbert (Jagi)

Alkotó

Mert megbélyegzett az Isten,
mikor az életre lökött,
a hang néha halkult benned,
és olykor meg-megszökött,

de visszatért, mint kutya
a gazdához, kitől ételt vár.
Átszűröd magadon a világot,
és nézed, ahogy szublimál...

Csak ülni a vonaton

Csak ülni a vonaton
és nézni az ablakánál,
hagyni, hogy elhagyjon az ország
minden állomásnál.
Csak kutatni az Istent
az elrohanó mezőkön,
lassan elfelejteni mindent,
hogy újratöltődjön
bennem a lélek,
hogy szabadon éljek,
hogy ne gyűlöljek,
hogy soha ne féljek...

Csak ülni a vonaton,
és szeretni ezt a képet,
mert ha te nem szereted magad,
szerethet-e téged?
Csak uralni a teret,
ahogy az részeddé válik,
és csendben eloszlan a végül,
ha ajtót majd rám nyit
bennem a lélek,
hogy felfele lépjek,
hogy mindent értsek,
ha Istenbe' ébred...

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

Gondolatok a régi bányám udvarán

Bánya udvarán csak a szél a pajtásom,
valahonnan az akna felől szénport hoz.
Az aknatornyon megpihen pillantásom,
imádkozik némán, fel az angyalokhoz.

Mozdulatlan kerekék nézik-nézik egymást,
még feszül rajtuk az átvetett drótkötél,
megéltek ők negyven év alatt egyet-mást,
most végleg aknájukra kerül a szemfödél.

Néma az aknajelző, nem hangzik már el...
jelzéssel vegyült „Jó szerencsét” köszönés...
„Szénre fel...! Szent Borbála, óvjál odalent...
tárnába le..., vár a bánya, a munka...” – nem is kevés.

Elárvult már a gépház, nincs dolga a gépnek,
néma, mint a bánya mellett a temető.
Lármafa* búcsúzik, kopogtat egy léleknek,
kopp-kopp... kongó hangja... gyásszal keveredő.

A szél is elment, rálehel még az aknára,
sírkertbe vitte eltemetni a szénporát,
ráhelyezni azt bányásztársunk sírhalmára,
hallgatni a „klopacska” végső szólamát.

Egyedül vagyok, gyász ül az aknaudvaron,
elköszönt az utolsó bánya is e napon.
Mehalt hazánk bányászata. Csend... hagyom,
hogy a bányász könnye lefolyjon az arcomon.

*Lármafa, klopacska = Valamikor a műszak elejét, végét jelezték vele,
illetve riasztást is jelzett a hangja. Fából készült, hosszú, párhuzamos
lyukakkal kifűrt deszka és fából készült kalapács együttese.

Hagyományos bányásztemetésen még néha látható, jellegzetes kopog-
tatással búcsúztatva a bányászt.

Csak a függöny lebeg...

Üres párnámon fejed lenyomata,
a paplannak korcán táncol a magány,
hiányzol, sokszor néztem itt arcodat,
halkan őriztem féltőn az álmodat.
Már elmentél, ágyam nélküled hideg,
még látom behunyt szemmel a szemedet,
orromban ott van még múltó illatod,
egyedül számolom már árván a csillagot.
A lelkem néha-néha bele-beleremeg,
szívemmel látlak még, de a szobám már üres.
Itt hagytál, de megmaradt az emléked,
nem mozdul már semmi, végleg vége lett.
Eltűntél úgy, mint a köd tünik el
– valahol talán meg is értelek –,
itt dermedt a csend, csak a függöny lebeg...

Haikucskák

Tűz

pipacs vöröse
aranyló búzatáblán
apró tüzet gyújt

Télvárás

dércsípte kökény
bokor csontvázán lógva
várja a telet

Tavi csend

Hold a tó hátán
ezüsthidat épített,
csend sétált rajta.

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Megkeresném a messzét

Szeretném körbesétálni újra a Feneketlen-tavat, de a múltbelit; és nem a mostani, hanem az egykori kacsákat felriasztva a nádasban, hol még nem fürdőznek sörösdobozok; s az élettelennek tűnő teknősöket kizökkenteni nyugalomból, fölényeskedő szoborpózukból, s valahogy a vízbe kergetni valamennyi önagságát, hogy megmenekítsem őket a kiszáradástól, s hogy megszabaduljanak tespedtségüktől...

Közben szeretettel legeltetném a szemem a ciszterek által alapított gimnázium szép kis épületén, ami azóta visszakerült hozzájuk, és nem is sejteném, mekkora hatással lesz rám a későbbiekben ez az építmény; s nem is gondolnám, hogy mennyire ott maradok majd benne, s hogy mennyire magammal hozom azoknak a tanításait, akiket ezek között a falak között ismertem meg.

Ugyanakkor szeretnék elbeszélgetni azokkal a hálátlan katicákkal, akiket annakidején kimentettem a Balaton vizéből, s bár azt hittem, már messze repültek emlékeimből, most nagyon is jelen vannak, s mégsem tudom őket a partra menekíteni. Elveszítve a szárnyalás szabadságát velük együtt várom, hogy gyenge szárnyaink megszáradjanak, s addig is velük együtt verdesek tovább.

Ha egyszer újra szárnyra kapnék, megkeresném a messzét, hol összeér az ég a földdel, s hol éles vijjogással, csattogó szárnyalással repkednek a sirályok a móló felett, vagy hol az éj sötétsége kirajzolja csillagunkat, mely minket vigyáz, a messzét, hol újra egymásra találunk.

Tizenöt éve

Egyre csak kacérkodott a nap a felhőkkel, cserfesen csacsogott a fürge patak. Nem értettem, miről fecsegett oly sokat, de

vidámmá tette minden gondolatomat. Birizgált a szél is, csikizett a szellő, a fülembe akart súgni valamit, de elvonták figyelmem a szikrázó kövek, csipkés sziklák visszhangozták ugyanazt a dalt. Vízésések harsogtak hasonló ritmusban, mit mindenki tudott már, s én mégsem fogtam fel...

Csodával volt határos mindaz, amit láttam, magában is szép lett volna, csábos volt az ég, minden élőbb, teltebb volt, bármerre is néztem, derűsebb lett minden, hisz nekünk énekelt. Hamar rád találtam, sosem voltál messze, lassabban haladtam, de figyelted utam, közelemben lested, meddig is jutottam, bevártál, ha kellett, s mosolygott szemed. Biztatóan néztél, tudtam, ha fölérünk, odafönről nézve kitarul a lét, panoráma nyílik majd a város felett, felmagasodunk és összeér szívünk.

Önfeledt volt minden, soha nem fájt semmi, nem éreztünk éhséget, lekötött a táj, megilletődöttünk, ha szajkó röppent tova, vele szálltunk mi is, könnyű lett a zsák. Csodáltuk a fenyőt, mégis hova nyúlik, ránk ragadt gyantája, túlcordult szíve. Hegyek magasodtak előttünk és messze, tengerszemek tükrözték kívánságaink. Messzire elláttunk, kanyargott az ösvény, megbilient a kő, megdobbant szívünk. Mormoták füttye szólt, encián virágzott, gyopár is kacsintott, csillogott hitünk.

Nyilván ott voltak még rajtunk kívül mások, de csak egymást láttuk, szikrázott a nap, rájöttünk hát végre, mit is üzen a rét, ugyanazt szajkózta, mit az izgága patak... A magasból zuhant elénk a víz is és a tudat: gyönyörű, mit érzünk, körülleng a szél, átölel az illat, megérint a kezed, megőrzi a sok színt a boldog emlékezet.

Előre éreztük: olyat fogunk látni, mit sohasem tapasztalhatunk azelőtt még, de váratlanul ért az, ami itt utolért, rabul ejtette szívünk a sok-sok Tátra-bérc. Beleszerelmesedtünk a csodálatos tájba, általa meg – kitaláltad – egymásba is már, hiába lett vége a kiutazásnak, azóta is tart az ott ránk tört varázs.

Átszíneződött és csillogóbbá lett. Gyönyörűségessé vált. Szép volt az a nyár.

„Két önzés titkos párbaja”

Lőrinc

Én alkottam Böskét! Minden porcikája belőlem van. Egyszerűen nem is létezhetett, nem is létezhet nélkülem! Na jó, igazán sajnálom, hogy a feleségem barátnője. Klára persze ha nem tudná, hogy Bözsi az a bizonyos harmadik, még el is viselné, hogy megcsalom, hisz úgymint érezte, úgymint gyanakodott már, hogy van valakim... De így? Sokkal nehezebb minden. Klári öngyilkos kis játékairól ne is beszéljünk! Igen bosszantanak most már!

Miért is ne lehetne valahogy összegyűrni ezt a két asszonyt?! Tökéletesen boldog lehetnék velük akkor! Mindkettő szeret, mindkettőt szeretem. Miért kellene Klárának meggyűlölnie barátnéját, miért kellene a két asszonynak elvesztenie ezt a szép barátságot? Ha valaki olyan fontos nekem, mint amilyen Erzsike, akkor tartson meg minket Nagyklára egymásnak, meg aztán magának, és magát meg nekem, illetve nekünk... Miért is kellene lemondanom gyermekeim anyjáról?

Ó, az a csillebérci napsütés! Ó, azok a szép együttlétek a Bakonyban, Pesten, Hévízen, Igalon és a Balaton-partján! Milyen jó volna, ha teljes mértékben én rendelkezhetnék a boldogságom felett!

Erzsike

Mindig az az Egy! Az Ő álma, az Ő vágya, az Ő szerelme! És hol vagyok ebben a történetben én? Ja, én vagyok a szerelem tárgya. Szó szerint! Egészen magának akar, és semmit nem kínál cserébe... Nem mintha bármit is mernék kérni vagy kívánni, de Ő is lemondhatna valamiről. Mondjuk a zsarnokságáról!

Hogy Ő is szenved? Mi az ahhoz képest, amit tőlem vár? Akarattalan báb legyek, akit csak Ő érinthet? Mégis, hogy képzeled ezt? Űzzem ki magamból a lelkem, ne legyen saját gondolatom? Szűnjek meg létezni mások és a magam számára, csak

Érte és Neki, Vele éljek? Talán én vagyok az önző, mert meg akarok tartani valamit magamból magamnak?

Hallod ezt, Klárikám? Feltétlen hűséget vár tőlem, miközben hozzád tér haza... És az én szégyenem Ödönnel és a gyerekekkel szemben nem számít? Az állandó titkolózás, hazudozás felőrölt már.

Ó, szenvedély! Ó, gyűlölet! Ó, szakítás! Ó, szerelem! Ó, az a kínzó féltékenység! Ó, az az átkozott, forró nyári nap Csillebér-cen!

Szolgálaton kívül

Juj, de nagyon szerettem, mikor kényeztetett! Azt mindig igazi ünnepnek éltem meg! Így aztán nálunk igen gyakran volt ünnepnap. Ilyenkor a kezébe vett, majd elnéző szeretettel csóválta a fejét. Nem haragudott, hogy nézek ki. Mindketten próbáltunk vigyázni, hogy minél tovább minél szebb és sértetlenebb maradjak, de ez képtelenség volt. Tulajdonképpen rajta múltott minden. Ő vitt bele mindenbe, ő lett a végzetem. Én csak szolgáltam őt. Szerette gondomat viselni, én meg hálásan fogadtam gondviselését. Finom, puha, nedves szivaccsal alaposan megtisztogatott, s mikor megszáradtam, bekenegetett, visszanyertem színemet, étellel teltem meg, és kezdődött minden előlről...

Sok szépséges helyen megfordultunk együtt, védtem, s ha kellett, melegítettem a lábát, jól fogtam, tartottam a bokáját, lepergettem az eső- és a patakvizet, a havat... A sárral azonban sokszor nem bírtam. Iszonyú makacs és ragaszkodó tud lenni. Legyőzhetetlen ellenfél! Hányszor megkarcoltak, hasogattak az éles kövek, a letört gallyak! Hogy megkoptatták a talpam a sziklák, s hogy lecsiszolták a rücskeim! De nem bántam! Azaz mégis... Főleg ez lett a vesztem. Eljárt az idő fölöttem... Sokszor megcsúszott a gazdám bennem, sajnos nem tudott már rám számítani. Nem volt biztonságban a csúszós lejtőkön, a fagyos

utakon, köveken. Erőmön felül szolgáltam, meg is becsült, el kell ismernem, nagyon nehezen vált meg tőlem, az utolsóig tartott mellettem. Már be is áztam, mert a repedéseim a gondos kezelések ellenére elmélyültek, beeresztették az olvadt havat, és már én magam is egyre jobban féltettem viselőmet.

Annyira egymáshoz nőttünk, a lábához, a szívéhez-lelkéhez idomodtam, de beláttam: nem szolgálhatom ilyen elkésesítő állapotban tovább. Át kell adnom a helyem egy másik bakancsnak. Tehát a kukában kell végeznem...

Utolsó közös túránk után Panka azonban pont ugyanolyan gonddal és szeretettel mosogatott, tisztítgatott, mint legelőször, de hosszasabban szemléltetett, aztán még nagyobb gyengédséggel simogatott, kenetetett, mint bármikor, majd fájó szívvel, de biztató mosollyal betett a szekrénybe. Képtelen volt megválni tőlem. Rengeteg kilométert tudhattunk magunk mögött, sok izgalomban és különös látványban volt részünk.

Bár észrevettem, hogy a szekrényben mellettem itt van egy vadonatúj túrabakancs is, de nem tudok rá haragudni. Ó, ez a Panka! Néha tán kézbe vesz majd engem is, letörölgeti rólam a port, miközben átmelengeti szívét egy-két közös emlék. Hisz nem hajított ki! Úgy tudott ő szeretni, hogy soha nem tudom feledni.

Cammogó lét

(Munkácsy Mihály Téli út c. festményére)

Kopasszá barnult, görcsös ágaimon varjak kárognak a cammogó létet. Szürkülő, homályos égen nem repül cifra emlék; derengő, ködszötte múltból itt-ott feltör a narancsos-rózsás-ciklámen színű, hamvadó szépség. Melenget egyre a horizonton a távoli reménység pírja, közelnek tetszik a messze, mozdul a hó is a tájon: kullog az ökrök csoportja. Jövőre lesz, ki kaszáljon?

Ballag a széna a szekérral, nemrég még huncutság bujkált közte, pajzánul csente a csókot benne a víg legény ajka. Ki tudja, mi lett a vége az enyelgő, szép szavaknak... Moccan a szekér alatta, nyöszörög vetemült rúdja, tengelyén fordul a sorsa annak, ki felpakolta. Mozdul a löcs is, mégis minden oly mozdulatlan! Megállt az óra? Elfagyott tán mutatója?

Hisz lépdél az igával terhelt jószág, füstöl a lelke orrlyukából, teszi a dolgát ő is, nem gondolkodik bajáról. Kitaposták már útját, éppúgy, mint hajtójának, egyikük sem néz már hátra, csak a sárral kevert havat tapodja.

Ha odaér egyszer az ökör a célba, s megpihen benne gondja, új teher váltja a régit, megmerevedett a sorsa.

Álomfelhőink

Itt nőttek köztetek. Túleveleink nem riasztották el a madarakat, nem taszították el maguktól a szeleket sem. Tobozaink ugyan néha elhagytak minket, de ki tudja, mi voltunk-e túl erőtlenek megtartani őket, vagy ők voltak-e túl gyengék már bennünk megkapaszkodni. Még az is lehet, hogy küldetésük volt, vagy egyszerűen csak elszánták magukat, és ők akartak mindenáron függetlenedni, elszakadni tőlünk...

Bárhogy is volt, most ismét hó födi gallyainkat, megszépíti létünket, tisztára varázsolja lelkünket, betakarja, védi szűrősnak látszó ágainkat, dédelgeti vágyainkat. Büszkén viseljük a maku-látlan fehér leplet, melyben van, aki első áldozónak, menyaszszonynak, más előkelő grófnak, repülő altisztnak, hajóskapitánynak vagy épp orvosnak, ápolónak érzi magát. Bármivé vedlünk át a csillogó hókristályok által, csak egy icipicit illegetjük-billegetjük magunkat, nehogy elveszítsük visszanyert szüzességünket, büszkeségünket, megbecsülésünket, varázs- és gyogyerőnket.

Ha ránk borul az éj, gyönyörű, mi előttünk feltáruul: csillagok ragyognak csúcsainkon és megpihennek egy kicsit az ágaink között, misztikus fénybe vonják álmképeinket, melyek az

örökkön változó felhőkben formálódnak. Rövid időre megrekednek túleveleink közt felszálló sóhajaink, álmfelhőink, de ha megvirrad, olykor felgyorsulnak, futásnak erednek álmaink, bár néha halk lassúsággal suhannak csak odább. Ilyenkor sokáig ízelgethetjük őket, bár néha kényszerű tanúi vagyunk annak, ahogy átalakulnak, szétfoszlanak...

De örökkön új álmokat szövünk és vágyunk, léleksóhajainkból ébren is új felhőket formálunk. Ám fenyvesünk fölött ki tudja, még milyen fellegek tornyosulnak!

A magnólia illata

Imádtam a képeimet. Hány portrét készítettem róla emlékezetből, hisz belém ivódott minden mozdulata, rezdülése! Engem senki nem tudott úgy szeretni, mint Ő! Én meg talán csak az ecsetjeimet meg a festékeimet szerettem még igazán rajta kívül ilyen mértékben! Kirándulásokat tettünk a Rózsadombra, az óbudai rétre, a Margit-szigetre. Megörökítettem őt, ahogy magnóliát lop nekem. Szürkészöld szemeit élénk kékké változtattam, az eget láttam bennük tükröződni. Magam is odafestettem a háttérbe a magnóliaággal, amit felém nyújtott egy szigeti sétánk során! Megértem, hogy Fanni féltékeny volt rám és olykor undok is hozzám, hisz vetélytársa voltam. Én még kiállhatatlannabb lettem volna fordított helyzetben! Az azért bosszant, hogy még azokat a szerelmes verseket is magának tulajdonította, melyeket Miklós nekem címzett.

Sok közös barátunk volt... Kapcsolatunk tehát amolyan nyílt titok lett. Hányszor be akartuk fejezni viszonyunkat, de nem vitt rá a lélek minket, ezért aztán mégis találkoztunk! Nem akartam elszakítani Miklósékat egymástól, hisz már hat éve házasok voltak, de valahogy a szerelemről sem tudtam lemondani. Egyszerűen felvillanyozódtunk egymás jelenlétében, és szent meggyőződésem, hogy senki másra nem tudott úgy nézni, ahogy rám! De Fifi is megmásíthatatlanul szerette...

Azt a félelmetes türelmet és megértést, amit ő gyakorolt! Le a kalappal! Így aztán én zártam le a dolgot, mert beláttam, hogy Miklós érdekében így lesz a legjobb. Vágyakozás, fájdalom, reménytelenség, szenvedélyes fellobbanás volt a miénk. Bár szívélyesen és fesztelenül tudtunk viselkedni Fifivel egymás társaságában, hosszú távon mégis tarthatatlan kezdett lenni a helyzet...

Régről ismertem már őket. Fanni a húgom osztálytársa volt, öcsém, Andris meg Miklós baráti köréhez tartozott. Mikor férjemmel Párizsba költöztünk, évekig nem láttam őket, de mikor visszajöttünk, Miklóssal találkozgatni kezdtünk a Franka Sándor-féle könyvkötészetben, a Duna mozi (és Miklós Pozsonyi úti lakásának) közelében... Férjemmel ugyanis volt egy közös rajzgyűjteményünk, itt paszpartuztattuk. Az az igazság, hogy boldogtalan házasságban éltünk. Aztán el is váltunk, bár rettegtem, hisz férjem öngyilkossággal fenyegetőzött, amit szerencsére nem váltott be. Sőt, néhány hónap múlva – hála istennek – talált magának új feleséget... Miki mutatott be egyébként leendő második férjemnek. A költőt „lecseréltem” egy színésszel. Legalábbis Fanni így állította be. Ironikus, hogy rossz néven vette, hogy mint múza, elhagytam költő-férjét. Mit tehettem volna, ha már ő nem akart elválni tőle...

És Miklós? Találkoztunk, mielőtt az utolsó behívóra indult. Tamással meglátogattuk. Bár voltak papírjaink, Miklós rettegett az illegalitástól, jobban, mint a munkatábortól. A feleségét hagyta ott, mégis úgy érezte, engem hagyott. Úgy tudott ő szeretni, hogy soha nem tudom feledni.

Spongyát rá!

Sok
apró
sérelem
rugdalózik,
spongya takarja.

Borostyántámasz

Borostyánnak tán lehetnék jó választása. Sűrűre nőne, kúszna az árnyékomban, majd felkapaszkodna koronámba. Sütkezne a napsugaramban, zöldellne egyre csak vígan, ingyenes társbérlelként. Ősszel még virágokat is hozna, hozzám csalná a vidám méhecskéket, zöngő röptüket hadd csodáljam, s hogy feléledjen bennem a bizsergő vágyakozás, hogy én is tovább akarjak állni, bármennyire is meggyökeresedtem...

De azt hiszem, bárhogy is csalna a napfény, s az elnyúló árnyak misztikus váltakozása, mégiscsak köztetek maradnék, veletek áznék, fáznék a cudar napokban, sorotokból ki nem állnék, páratlanul szárnyalnék leveleimmel, remélve, hiába is sárgultam el fájón elerőtlenedve, s hulltam izgága társaimmal a porba, hiába sétálnak át majd rajtam is mindannyiunkat eltiporva, lesz folytatásom. Lesz nekem újabb levelem, új hajtásom, juharlétem csak pillanatokra feledem.

Víg madarakkal szállnék tán mégis magasabbra, sétányom fölé magasodnék az égbe, hisz kié is volna az út, mely elvezet énalattam nyugalmat, békét teremtve, az elmúláson messze merengve? Kerítés fölé hajolnék, mely nem zárna így el tőlem, szép levelet küldenék cinkos kis szellőcskémmel, hogy nőj Te is nagyra, magasodj a fenyő legmagasabb tobozán túl, örülj a fénynek és látásomnak, mert nem élősködne ugyan az örökzöld borostyán rajtam, ha vendégemül fogadnám, de ki tudja, milyen férgek rágnák lelkem belülről, s egyszer csak elkorhadva kiborulnék, épp előtted térdre rogyva. Serkentésedre voltam, biztatlak is régtől, de amíg össze nem érünk, támaszul ne szolgáljak senki másnak?

Ha egyszerre fordulnánk ki magunkból, összeérne az álunk, a kerítést kidöntve pedig találkozhatna vágyunk, ám feldarabolnának minket az utat megtisztítva, a hálátlan borostyán meg más fára kúszna vissza...

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:

<http://www.poeta.hu/>

KÜHNE KATALIN

Térdre borulnék

Messzi hómezőkön át zarándokolnék
Oda, hol fiatalon tested' fektették,
'Honnan gyalog néhány társad hazatért.

Kertünk virágait szórnám most eléd.
Te százezernyi bajtárs közt jeltelenül
Nyugszol idegen földben. Lelked csendesül,

Madárcák zengik hőstetteid. Megrendül
Itthon maradt családod. Peng a hegedű
Húrja, fájdalmas hangjai érted szólnak,

S akiket még mindig hazavárnak onnan,
A távolból. Unokáid imádkoznak:
„Ne történjen meg ez a szörnyűség soha!”

Kopjafa hirdeti hőseink emlékét,
Koszorún gyertyák, virágok illata száll.
Himnuszt énekelünk, rigó füttyög a fán.

Ha most szikrázó csillagokból lenéznél,
Térdre borulnék, Isten segedelméért
Mormolnám imámat: *„Térjetez már haza,*

*Elárvult gyermekeitekhez. A sírhant
Itthon őrizze meg hőseink emlékét!”*
Elődök nyomában járok mindig,

Hiszek a feltámadásban, remény
A szívemben, visz majd magas égbe,
Ott Veled újra együtt lehetnék.

LAKATOS GUSZTÁV

Közelgő tél

Jön a tél, a közelgő, hideg tél,
egyre csak fázom, csak fázom.
A fák megdermedten az évig érnek,
remények, álmok hullnak szerteséjjel.

Csillagok ezrei égnek, gyúlnak el az éjjel,
gyászképet fest a horizont fénye.
A hold sem világítja meg a szívem,
hirtelen elsötétült minden végleg.

Árva vagyok, senkim a világon,
magam maradtam és a gyász – ez úgy fáj!
Gyermekeként elvesztettem a boldogságom,
magam vagyok egyes-egyedül e tájon.

Nincs, aki megfogja a két kezem,
aki vezessen, ha netán elesem.
Nincs már nekem senkim, aki megvédjen,
csak a gyász az én egyetlen ádáz ellenségem.

A két szemem tengerén
ragyogó kristályok tündökölnék.
A szeretet lángja szívemben lángra lobban,
lelkem tisztasága a világot beragyogja.

Bár sokszor bántott az élet,
Magához láncolt szorosán,
rabja voltam s szolgája,
kalitkába zárt rab madara.

Mindig bántott, ha kellett, eltiport,
a sárba taposta minden vágyamat,
bilincsbe zárta boldogságomat,
elrabolta minden apró álmomat.

Nagy teher a vállamon,
jeges könnyek arcomon.
A keserű magányt cipelem,
lassan magam elsüllyedek a mélybe.

A közelgő vihar tombol,
nincs, aki átkaroljon,
aki szeretetével betakarjon.
Egyre reszkető szívemet
nincs, aki megmelegítse.

Szeretetre, boldogságra vágyom,
titokban, csendben várok:
keserű szívemben a bánat elszálljon.
A szívem egyre zakatol.
Akit, akiket szerettem, elvesztettem,
fájó emlékek kúsznak fel lelkemen.

Egyre fojt a bánat,
a keserűség átkarol,
a bánat a szívembe váj,
a hiányod egyre bánt.
Lassan lesüllyedek a mélybe,
a jeges vízbe, a bánat tengerébe.

A valóság, amely most átjár,
bárcsak igaz se lett volna!
Egy árva gyermek kesergő fájdalma,
egész télen sírban a kínzó bánata,
bárcsak egy álom lett volna!

LÉNÁRT ANNA

szerelemvallás

szomorú szemem szivárványhártyája
szennyos szavaktól szürkévé szilárdult
századok szabályát szablya szabdalja
szédítő színjáték szilánkokra szaggat
szalmazsákba szenderültek a szavak
szószátyár sziszegve szavatol szépet
szökevény szaladj... szelídhíthetetlen
szégyenlős szívem szerelemre szabad

Testedzés

Ma eszembe jutott drága nagyapám,
okos szemével kedvesen nézett rám.
Sétabotját lócához támasztotta,
orvos tanácsára hátát rogyasztotta.
„Lyányom – hallottam halk, esdeklő szavát –,
szakít a torna, nem mulaszt nyavalyát.”
Ügyelve arra, arcom meg ne lássa,
rekedt hangon mondtam: „Csak gyakorolja!”
„Ebadta lyány! Tud ám még a vén bácsi...”
Tétován mondta: „Nehízsigit neki!”

Van nekem egy...

Van nekem egy nagy kandúr macskám,
dörzsölődik, ha rúzsos a szám.
Vakarom a nyakát,
felállítja farkát.
Dorombolva lopózik hozzám.

Dimenziók

Eltévedt, titkolt gondolatok...
képzelet szárnyán repül a vágy,
másik dimenzióban rád vár
egy csodás, titkolt álmvilág:

ahol nincs jelen, múlt és jövő,
ahol minden határ leomlik,
ahol az vagy, 'ki lenni akarsz,
ahol boldognak tudod magad.

A reggel azonban elmossa
az éj csodás képeit, viszont
a szédítő éjszakának szép
emléke örökre megmarad.

gyász

fehér koszorú
apró sírhantot takar
a bölcső üres

Hít

Panaszkodhatnék.
Itt vagy ott. Most, csak neked.
Inkább hallgatok.

Inkább hallgatok,
bár bömbölni szeretnék.
Értetlenül állsz.

Értetlenül állsz.
Mértekre nincs válasz.
Isten nem felel.

Isten nem felel,
hitem próbára teszi.
Hátam meggörnyed.

Hátam meggörnyed,
nehéz kereszt vállamon.
Imát mormolok.

Imát mormolok,
kezem összekulcsolom.
Végső szó: Ámen.

Egy szál virág

Úgy érzem magam, mint egy szál virág,
kit letépek, hogy díszítse a lakást,
miután megunták, kidobták a szemétre,
hogy másikat szedjenek a helyére.

félelem

féreg túrja lelked
láztól forró homlokod
félek nem lesz holnapod
fekete halált öleled

hópehely

apró hópehely
nyitott tenyerembe hull
markomba olvad

Alma

Éva almát nyújt Ádámnak;
a férfi mohón kap érte,
azt sem nézi, kukacos-e,
nagyot harap a gyümölcsbe.

hangot hall
az égre tekint
villámlik

Még le sem nyelte, már tudta,
az Isten ellen vétkezik.
Élettudata fejlődik,
testi vágygal fertőződik.

zár kattan
nehéz vaskapun
tiltott hely

Az ember egyedül maradt;
ismeretlen előtt álltak,
mezítelen testtel fáztak,
Teremtőhöz imádkoztak.

csak sziszeg
a fán tekereg
kísértés

„Mit nekem egy álnok kígyó,
csupasz lábbal eltaposom...”
Éva arcán kacér vigyor:
„Na, ugye, Ádám, megmondtam!”

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar/>

MAGYAR ESZTER

Szerelem mindenáron

A fotelban ülve nézte kiságyban alvó kislányát, s közben megint azon gondolkozott, mikor nyílt ki az ajtó végérvényesen? Ez, itt, a szobájukon, amit egy keskeny folyosó választ csak el anyósa rezidenciájától. A másik, a képzeletbeli ajtó lassan, módszeresen tárult ki, aminek küszöbéről férje édesanyja folyamatosan ellenőrizte minden pillanatukat. Úgy érezte, lassan megőrül ebben a kilátástalan helyzetben. Tehetetlennek bizonyult a szerelméért, házasságáért folytatott küzdelemben. Sokszor támadt probléma az életében, kinek nem, de ha rájött a megoldásra, akkor meg is lépte, amit kellett. Azonban arra a sötét felhőkkel beárnyékolt kapcsolatra, ami anyósa, férje és közte eluralkodott, nem talált megoldást.

Túrni, de meddig? Jobban járt volna, ha András szeretetét tűri, ha nem akar mindenáron szerelmet.

Akkor azt hitte, megéri felrúgni házasságát, elhagyni azt az embert, akit olyan boldoggá tett, mikor feleségül ment hozzá. András elhalmozta őt ajándékokkal, meglepetésekkel, folyton babusgatta, kényeztette. Minden erőlködése ellenére nem tudott beleszeretni, sohasem hozta lázba, hiányzott a tűz, amire annyira vágyott. Hiába kérlelte:

– Ne menj el! Jó dolgod van, ne hagyjál el!

Klárinak semmi sem számított.

Férjével töltött, több évi, érzelem nélküli együttélését gondolkodás nélkül odaadta volna egyetlen óráért, amit Tamással tölthetett.

Az elvált férfi jelentette számára a mindent elsöprő nagy szerelmet, és azt hitte, hogy ez az érzés kölcsönös. Amint kimondták a válást, azonnal összeházasodtak. Egyszer járt itt előtte, mielőtt „új” asszonyként beköltözött. Sértette fülét, ahogy anyósa volt menyéről beszélt, de nem akart törődni vele. Hiába szólalt meg figyelmeztetve a kisharang, süket fülekre talált.

Elköltözni együtt, bárhová Tamással? Ennek még a gondolata sem merült fel soha. Anyósa már tíz éve özvegy, azóta egy szem fia a támasza. Egyébként is itt a gyönyörű, háromszobás, nagy kertes ház, hányan örülnének, ha ilyen helyen lakhatnának! Klári sohasem érezte ebben a lakásban otthon magát. Folyamatosan várta a kellemetlen nyaralás végét, hogy hazamehessen, de minduntalan rá kellett döbbsennie, hogy már hazazért.

Mindjárt, az első hónapokban teherbe esett. Az anyaság utáni vágy mellett reménykedett, hogy a gyerek inkább az ő irányába billenti Tamás érzelmeit, ragaszkodását, végre felnőtt férfi, családapa válik belőle, kikerül anyja hatása alól. Sajnos egyáltalán nem így történt.

Megpróbálta becsukni azt az átkozott ajtót, de akkor anyósa új trükkökkel ért célba:

– Valaki járkal a kertben. Nem hallottátok? – adta elő remegő hangon egy éjjel, ajtajukon kopogtatva, hálóingben, bukducsolva a sötétben. Férje kiugrott az ágyból, azonmód pizsamában, háromszor is körbejárta az egész udvart, de senkit sem látott. Reggel pedig a drága mama a konyhában ült, mártírkodva, sóhajtozva.

– Egész éjjel nem aludtam – rakosgatta a vizes borogatást mellkasára –, annyira szúrt a szívem! – forgatta szemeit, lesve a hatást. Nem is értette, férje hogy nem lát át ezeken a színészkedéseken. Az ajtó pedig újra kinyílt, s ő beletörődött, többé már nem próbálta becsukni.

Ma viszont minden határon túlment, ami történt. Délelőtt, a gyönyörű napsütéses időben kivitte Pankát a kertbe hintázni. Utána együtt készítettek homoktortát, építettek várat. Anyósa a virágokat locsolta, a betonjárdát söprögette, miközben érezte, hogy fél szemmel irigykedve figyeli, ahogy kislányával játszik. Csak egy pillanatra szaladt be a házba, hogy kihozza a gyerek új kiskannáját, segíthessen a mamának a virágokat locsolni, de mire visszaért, Panka apró lábaival sírva szaladt oda hozzá. Karjaiba kapva kérdezgette:

– Mi történt? Mi a baj?

Közben anyósa is odajött, megállt az egyik kerti szék mellett, s feldúltan mutatott néhány cserépdarabot:

– A kerti tónál összetörte ezt az agyagedényt, amit még Tamás apja készített nekem, saját kezűleg. Hiába szóltam rá, hogy ne nyúljon hozzá! Csak rálegyintettem a kezére – mentegetődött. Klári megfogta a kislány csöppnyi kezét, és látta rajta a „legyintéstől” származó piros foltot. Olyan dühös lett, hogy legszívesebben nekiment volna anyósának. Forrt benne a méreg. Alig tudta türtőztetni magát.

– Akkor se tessék ráütni, ehhez nincs joga senkinek! – kiabálta. Azzal a kislányt még szorosabban magához ölelve bement vele a házba.

Ez az ő gyereke, még saját édesanyjának sem engedné, ha szegény élne, hogy ráüssön. Biztosan nem is formálna jogot rá, hogy ilyet tegyen. Milyen szívtelen teremtés, aki egy két és fél éves, ártatlan gyerekre képes ráütni. Imádott unokájára, ahogy mindenkinek beszél róla. Panka igazán jó kislány, értelmes, mindent meg lehet neki magyarázni. „Franc essen abba az agyagvacakba!” Lassanként lecsillapodott, de nem tudott igazán megnyugodni. Miután a gyereket megebédeltette, lefektette, azon törte a fejét, ha este megjön Tamás, beszél vele, ez így nem mehet tovább. A gyerek álmában megfordult, lerúgta a vékony plédet. Felállt a foteleből és betakarta.

Tamás esténként, mikor fáradtan hazaért a munkából, míg Klári melegítette a vacsorát, néhány percig játszott kislányukkal, aki rajongott érte. Olcsó népszerűség. Bezzeg az öltöztetés, etetés, pelenkázás, biliztetés, fürdetés feladata mind-mind csakis rá hárult. Aznap este, miközben a vacsorát szedte férjének, sírva mesélte el, mi történt délelőtt az udvaron. Legnagyobb megdöbbenésére férje közönyösen viselkedett.

– Nem érdekel ilyen pitiáner, asszonyok közötti torzszalkodás. Szükségem van pihenésre, hogy a munkámat el tudjam látni. A családomért robotolok, nekem kell eltartani titeket, ha hazajövök, szeretnék nyugalmat magam körül. Ha ezt nem lehet

megoldani, akkor nem fogok annyira sietni, hogy hazaérjek! – Ezzel úgy tűnt, részéről lezárta a témát. Klári azonban nem hagyta lerázni magát.

– Hozzád mentem feleségül, neked szültem gyereket, nem az anyádnak! Miért nem lehetünk csak mi hárman egy család? – zokogott.

– Hogy lehetsz ilyen önző? Haljon meg, mert neked nem teszszik, hogy a világon van? Ingyen lakhatunk itt, csak hálásak lehetünk neki.

– Inkább élnék akár egyszobás albérletben, ahol becsukhatnám a szobaajtót. Nincs magánéletünk, nem veszed észre?

– Ezt meg hogy érted? – méregette gyanakodva feleségét. – A nagy hancúrozások nem tartanak örökké. Fel kellene nőned.

– Ezt te mondod nekem? – vágta oda az asztalra a lábost.

Csak egy pofon csattant, nem is erős, de iszonyúan égette az arcát. Bement csendben a szobába, leült az ágyra és maga elé meredt. Teljesen lebénult, az utolsó illúzió is szertefoszlott, ami egyáltalán még létezett megtépázott, szétzilált álmaiban a férfival kapcsolatban. Nem is hallotta, mikor Tamás kilépett a bejárati ajtón. Egyszer csak a kötelességtudat rázta fel letargikus hangulatából.

Ránézett az órára, ideje Pankát lefürdetni, lefektetni. Csendben tett-vett, próbált a gyerekekre mosolyogni, mintha minden rendben lenne. Szerencsére a kicsi hamar elaludt, így ő is lepihenhetett. Akkor vette észre, hogy Tamás nincs otthon. A legfurcsább az volt számára, hogy nem érdekelte. Ahogy a franciaágyhoz lépett és felhajtotta a takarót, anyósa jelent meg az ajtóban ártatlan arccal, mint a béke őrangyala, de csak egy elcsépelet közhelyre futotta tőle:

– Tányércsörgés nélkül nincs házasság. Jó éjszakát! – majd megfordult és szobájába vonult.

Klárinak még egy „jó éjszakát” sem tudta elhagyni a száját, fá-sultan, szótlánul feküdt le egyedül a közös ágyba. Lekapcsolta az éjjeliszekrényen álló kislámpát, behunyta szemét és hangtalanul sírt.

MAYER ZSÓ**Kutya**

Fatelep közelében tette ki egy ismeretlen ember a gépkocsijából – remélve, hogy itt gazdára talál az eb. Félénk volt, szemében szomorúság. Bágyadtan körülnézett az ismeretlen helyen, óvatosan közeledett az ott lévő őrző-védő kutyához. Ő csaholt rendületlenül, a telep fűrészgépeinek hangját is túlszárnyalva. A dolgozók éppen reggelijüket fogyasztották, dobtak egy-egy falatot a kutya elé. Nézegette, de aztán gyorsan bekapta, éhes lehetett. Mivel az őrző-védő eb nem fogadta be az ismeretlen állatot, Pisti hazavitte. A kocsiból nagyot ugrott kifelé. Örült a család minden tagja a rémült kutyának, lassan-lassan megbarátkozott a számára ismeretlen ház lakóival. Pár nap elteltével futkározott a gyerkőcökkel, hálásan tekintett ételt adó gazdájára. Helyet talált magának az üresen álló kutyaólbán éjszakára, mindenki boldog volt a felszabadultan játszó kutyától. Egy éjszaka vakondtúrás zöreijére lett figyelmes, ugatott, míg a vakond munkáját be nem fejezte, kb. fél óráig. A szomszéd reggel szokásos viselkedésével nekiesett a kutya gazdájának: „Nem tudtam aludni ettől a rusnya állattól, még a végén fertőzést kap a saját kutyám, ha a kerítés mellett egymást szimatolják. A rózsád szirmai is átfújja a szél, söpörhetek utána, s ha az unokáid itt vannak, ricsajoznak!” – hörögte szinte levegőt sem véve. A gazda szóhoz sem jutott, de talán jobb is, mert a nagyszájú asszonyságot észérvekkkel nem győzte meg még senki. A gazda csendesen, szó nélkül otthagya, a pár méterre álló kutya elbújt házikójába, mintha érezte volna, vele van baja az asszonyságnak. Másnap jött a postás, a kutya az utcabeli kutyákkal együtt csaholt. Odakiabált a munkáját végző embernek a rikácsoló némben: „Hallja, ez a kutya ugatja, vigyázzon, mert ez egy véreb!” Mire a postás: „Minden kutya ugat, ha meglát, ez a dolguk, őrizték a házat. De milyen pici és milyen aranyos, nekem is jó lenne otthonra egy ilyen „véreb”!” – közölte cinikusan. „Egyébként a postaláda kívül van, el sem érne, ha akarnám

sem” – azzal elment, miután dolgát elvégezte. Megszólalt a kertjében kapáló egyik szomszéd: „Csak maga ugatna annyit, mint ez a kidobott és a szomszédom által megmentett kutya!”

„Én meg nem kérdeztem magát, csak irtsa azt a sok gazt a kertjében!” „Maga is tegye azt, mert a veteményüket egyfolytában beteg férje gondozza” – közölte vele mérges szomszédja.

A kutya önfeledten játszott a gyerekekkel, néha elvakkantotta magát, mert a labdát nem ő érte el. Kölcsönösen egymásra talált az eb és új gazdája.

Vihar /haiku/

szél szárnyán vihar-
felhők ringatózók pír
arcukon fázós

Szeretet fényei /akrosztichon/

H armatos virágkelyhekben
A ranyló gyöngycseppek
R eád mosolyognak édesen.
M ár-már pírral teli
A rcod lángrózsái
T emérdek szeretet fényei.

Mámor /tanka/

virágnak fehér
szirmaiból mámoros
illatfelhő száll
feléd, bódítóan bűg
szerelmes, szép dalokat

MILBIK JÓZSEF**Ünnepre**

Ragyogó téli délután méteres hóban a Kárpát-gerinc felé csámborgok. Künn, a házakon messze túl, sütkérezni, a jegesre járt földútról kissé oldalra húzódva, odvas csutakra telepszek: mélyen zéró alatti mínuszokban jólesik a hideg aranykődöket lehelő napszentülés képzelt langymelege. Végtelen múltat örök jövővel összeforrasztó csend ül velem társaságot, beszélgetünk – teljeset. Majd magamra hagy. Ihletért másztam ide: valami nagyon bájos-kedveset akarok írni, karácsonyost, puhát, meleget. Amiben süvít a szél, fát cibál, hó pustol, ág reccsen, őz szökell, a rengeteg alján kicsi, gyenge fényű gerendaházikóban békés család titoklesni a csodára, a születésre vár. Testem hűl, agyam zsiborog, az istennek se jönnek gondolatok...

Fejem alig moccan, csupán gémberedetten fordítom a fagyosra dermedt havason körbenézni. Mécs Lászlóval látom: „*A hóban róka- s vaddisznó-nyomok*”, odébb „*Egy vörösbegy bogyókat csipeget*”. Aztán Reményik Sándorral az ormokat figyelem: „*Kékek, s lilák is tán, ha jó az alkony*” és a szürkület pára-játékát: „*A fellegek a fenyők álmai*”. Szellő sincs, a fenyves alig susog, nem verődik sziklához a hecsedli (csipkebokor) s isten gyümölcse (a galagonya) izzó ága, harkály rebben, nyerít, aludni tér. A moccanatlan némaságba hallgatózok: apró szemű hó zizeg, pillingél, ágon maradt toboz kemény pikkelye zsurorul, nyílik, perceg. Távolról mintha csilingelés hallana, aztán elül, később megint, erősebben, már nem csendesül – közeleg. Végül, az ekkorra már szakadó havazásban a szomszédos hajlat mögül üresnek tetsző szán bukik elő. Nagy hegy alatt apró ló baktat, kopott hám s istráng csörög-zörög, kócos sörénye libben-lobban, csengőt ráz. Mellém ér. A darócba bújt agg favágó öblöset kiált: „Adjon Isten egészséget!” Intek: „Egészséget, magának es! Honnan-hová az üres szán?” Komótosan hátra, a derékaljban lévő, torzonborz, kissé girbegörbe fenyőcskére

bök. Értetlenkedek: „Van itt mindenütt, miért olyan messziről hozni?” „A mű erdőnkéből való, oda született, nekünk nőtt, lehetne-e csinosabb karácsonyfa bármelyik többiből?!” Meghatodok, elérzékenyülök, szinte Mécs László szavával – „*Minden megszépül, ha valakié*” – büszkélkedett.

E szívből fakadó, lélekmelegítő szólam forrón átbizserget, holott zimankó ragad grumázon s az égi dunnarázás vastagon omló tollpíhéi ölébe dob. Szédült zuhantamban Tolvaly Ferenc sorára gondolok: „*Elmehetünk a világ legtávolabbi pontjára is, ami fáj, ott is ugyanúgy fáj, mint otthon.*” Megcsúsznak, hempergözök, kacagok: az öröm, a boldogság épp olyan, mint a fájdalom! Felpattanok, a pustolás nyelte szán után eredek, hófelhőt kavarva kezeimmel az útszéli fenyőket csapkodom. Suttogok: egy se enyém. Világgá ordítom: mind az enyém, nekem született, nekem nőtt! Lihegve érem utol a csilingelést, a fácska mellé kuporodok. Rám sötétül, mire a meseszerű hánykódással hazasiklok. Tüzes csempekályhát tapogatva véletlen eszembe jut: valami nagyon bájos-kedveset akartam írni, karácsonyost, puhat, meleget, de az istennek se jöttek gondolatok. Majd más-kor... Helyettük öreg ló húzta szán érkezett, csengettyűzött, vidám volt. Már hogyne: világlegszebb fenyőcskét hozott! Holnap Szenteste. Künn az erdőn Kányádi Sándor lehet, ezért a magasba mutatva fülembé súgta: „*valaki jár a fák hegyén / mondják úr minden porszemen / mondják hogy maga a remény / mondják maga a félelem*”.

Szétsodorva

(Két dalszövegtöröredék)

Fekete kabát, piros sál, kisírt szemű, riadt lány.
Jön, fut, elmúlik a nyár, csak hófolt kisszobád falán...

*

Kócol a nyári szél, ember, hova mennél?
Akit kerestél, sose találtad, másoké lett örökös vágyad...

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Áronka unokám keresztelője

Pazarló módon ontja melegét a nyár,
kíméletlen a meleg, a tűző napsugár.
Angliából jött Áronka, ott nincs ily meleg,
izzadt homlokáról néhány csepp lepereg.

Eljött a féléves unokám nagy napja,
református egyház soraiba fogadta.
Névadó ünnep, évszázados liturgia –
összegyűlt a nagy család apraja, nagyja.

A csontszínű oltár előtt ültünk sorban
rokonok, angol nagyszülők az első sorban
és Connor, akinek nagy élményben volt része,
láthatta szeretett kis öccsét megkeresztelve.

A kis mütyürt az ünnep nem érdekelte,
hogyan ennyi ember megjelent körötte –
ficánkolt szülei ölében, és hang nélkül túrta,
hogyan szentelt víz csorogjon picurka fejére.

A kis unokám két keresztnevet is kapott,
a szertartáson két bibliai név is elhangzott.
Az első Áron „tisztánlátó” jelentéssel,
József jön utána ős-keresztény névvel.

Az Úr asztalától vacsorázni mentünk,
hogyan megtisztult lélekkel csillapítsuk éhünk.
Már várt ránk a hidegtálak egész sora,
és egy gondosan elkészített emeletes torta.

Összejött a nagy család az ünnepre végre,
az est fényét növelte Bence citerazenéje.
Áronkát ünnepeltük, hogy boldogan éljen,
szülei szeretetében és Istenünk hitében.

MÓRICZ ESZTER

Mama! **Anyukámnak (Tóth Eszternek)**

Mama! Neked
voltak álmaid?
Játszottál babákkal,
apró konyhával?

Mama! Milyen
volt az igazi
gyerekkori álmod?
Milyen voltál
igaz kislányként?

Én csak álmodoztam,
Mama!
Álmodoztam arról,
ami most nincs!
Álmodoztam
mindenről...

Vagy elértem –
vagy nem...
Én csak könyveket
kaptam – mindig –,
már nem bánom...
Mama!
Köszönöm a könyveket!

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Korán kelt ma a Nap

Korán kelt ma a Nap,
Régen volt már reggel,
Maradna szívesen,
Tudja, mennie kell.
Tűzpiros palástját
Felvette már éppen,
Most csodálja magát
Itt, a tó tükrében.
Elégedett nagyon,
Mosolyogva halad,
Míg lassan eltűnik,
Megy a kertek alatt.
Aztán még visszanéz,
Mintha elköszönne,
Vörös köntösében
Csak búcsút intene.
Majd végleg eltűnik,
Hiába is nézem,
Köpenye darabját
Itt hagyta az égen.
Közeleg az este
Hatalmas léptekkel,
Átfesti az eget
Nagy, szürke ecsettel.

Nagyon büszke ránk

Annyi minden történt életünk során:
Betegség, boldogság, s ámultunk csodán.
Szánkóztunk a dombon, gólyalábon jártunk,
A tér fűvét szedtük, jókat bújócskáztunk.

Tetőn ugráltatok, én meg letről néztem,
Megborzongok ma is, bizony, nagyon féltem.
Nyugodt gyermekkor volt, emléke megmarad,
jó rá emlékezni, feledni nem szabad.

Aztán a felnőttkor messze sodort minket,
De mind megőriztük a legnagyobb kincset.
És történhet bármi, mi testvérek vagyunk,
Egy percig sem kérdés, mi összetartozunk.

Nagyon erős kapocs, a vérünk köt össze,
Így lesz, amíg élünk, így marad örökre.
Átölelsz, ha könnyem hull, és nem szólsz semmit.
Nem is akarok többet, csak éppen ennyit.

Érzed a fájdalmam, osztoznál, ha lehetne,
Rád számíthatok, biztos lehetek benne.
Ha fentről mindezt édesanyánk látja,
Nagyon büszke ránk: ez az ő családja.

Játszottunk egy gondolattal...

Játszottunk egy gondolattal,
Nem tudtam, hogy játék.
Most úgy érzem, ez kegyetlen,
Nem tagadom, fáj még.

Játék? Neked talán játék,
De nekem fáj nagyon.
Nem kérdezted, akarom-e,
Én csak ezt fájlalom.

Játék? Embertelen játék!
Meggyötör, sőt, megaláz.
Összeroppan, egy pillanat,
Az ember, ha nem vigyáz.

Igen, szívesen játszom én is,
De az ember nem játékszer,
És hogyan készülhet fel erre,
Mit tegyen, ha szeretni mer?

Ha játszani akarsz, legyen, játssz,
Válassz olyan társat,
Ki szintén játszani szeretne,
Nem szenved, úgy játszhat!

Játszottunk egy gondolattal,
Már tudom, hogy játék.
Nem vallom be, csak magamnak,
Hogy ez nagyon fáj még.

Játszhatunk egy gondolattal,
De tudnom kell, hogy játék.
Akkor tudom, mit vállaltam,
És nincs panasz, hogy fáj még.

Életem delén túl...

Életem delén túl elgondolkodom,
Mit csináltam jól, és mit rontottam el,
Hiába kérdezem, senki sem felel,
Keresem a választ, talán megtudom.

Tudnom kell végre, hát tovább kutatok,
Őszinte szavak, most hova lettetek,
Nem is voltatok, vagy csak eltűntetek?
Legalább magamnak nem hazudhatok!

Elszállt az idő, a számvetés készen,
Gyorsan fogy az út, napról napra szépen,
És a végszót ti mondjátok ki mégis,

Mert minden út egyszer úgyis véget ér,
Nem hiszem soha, ha bárki mást ígér,
Beletörődöm, és elmegyek én is.

Az ég kék bársonyán...

Az ég kék bársonyán Telihold andalog,
Nyomában bóklásznak ragyogó csillagok.
Szétfolyik a fénye, ebből szőtt uszálya,
Lubickolhat benne csodás csillag-nyája.

Csend van. Nyugalom, csend, az éjszaka csendje,
Egy tücsök, egy kutya hangja hallik benne.
Sokféle nesz: szárnyzuhogás, szú a fában,
Nem alszanak, dolguk van az éjszakában.

A szél is pihen, elnyújtózott egy ágon,
Levél se moccan, elringatta az álom.
Árnyék oson a falakon, a Hold játszik vele,
Fényét adja a játékhoz, tőle függ élete.

Csendesek a madárfészkek, csak a bagoly éber,
Éjszaka éli életét, pihen, ha a Nap kel.
Széjjelnézett a Hold, lassan tovább ballag,
Csillagjait nézi, kevesebben vannak.

Halványul a bársony, amin a Hold halad,
Egy felhő mögött már készülődik a Nap.
Sok dolga lesz megint, erőt gyűjt, meleget,
Jól végezze dolgát, pihent épp eleget.

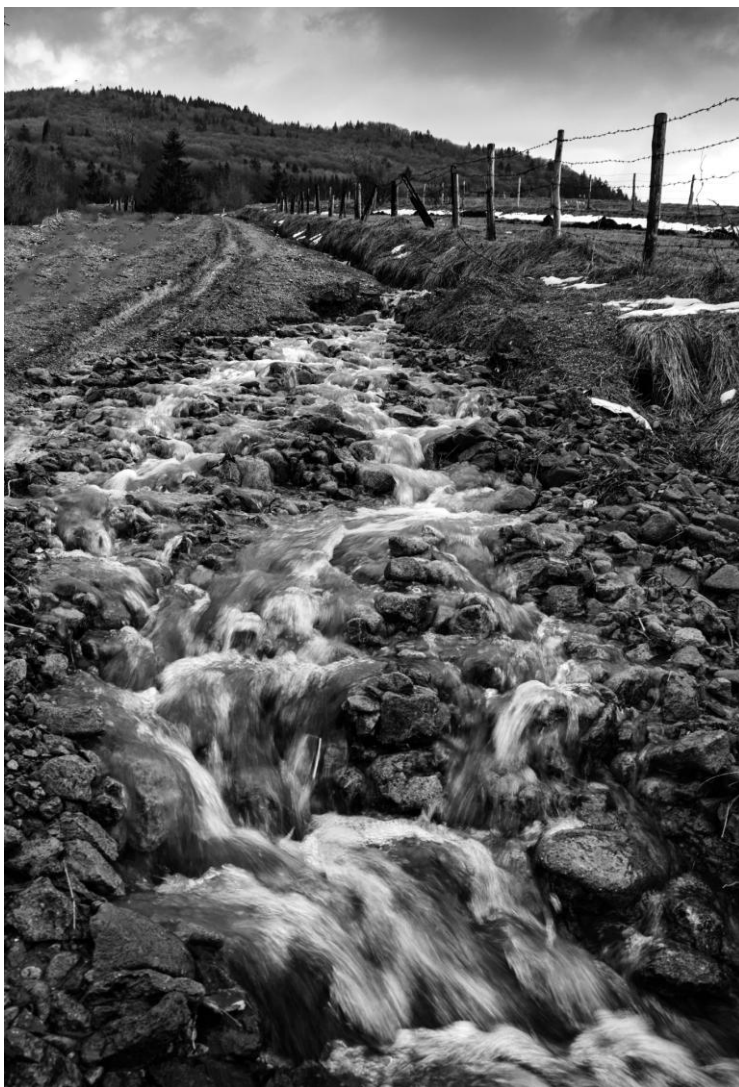
Rojtos az ég széle, fogyni kezd a kékje,
A Hold siet kicsit, nem szomorú mégse.
Elszakad a bársony, szétfoszlik egészen,
Széttépte a hajnal, megfürdöm a fényben.

Anyám

Szomorú nap ez,
Csokrom a sírra teszem.
Hiányzik anyám.

Barangolok a múltban...

Barangolok a múltban,
Keresem az emlékeket.
Vannak, amelyek fájnak,
És találok ott szépeket.
Sok emlék gyűlt,
Elszálltak az évek,
Mint a madár,
Elrepült az élet.
Némelyik fáj,
De mégsem kerülöm el,
Néha szenved,
Máskor boldog az ember.
Ott vagy te is,
Mosolyogsz, mint régen,
Mint nyári Nap
A bársonyos égen.
Nem szólsz semmit,
Csak fogod a kezem.
Nem kell szólnod,
Mégis könnyes szemem.
Nem szól a szád,
De a szemed beszél.
Szívem dobban,
Mert – a buta – remél.
Hol hibáztunk?
Senki nem felel.
Ezt nem a sors,
Mi rontottuk el!

VEHOFSICS ERZSÉBET: OLVADÁS

MUKLI ÁGNES

Fénytörés

Hajnalba botlott
egy békés életöröm
végtelensége.

Kávéházban

Tóth Árpád emlékére

Beleszólt minden lélegzetedbe a halál,
csak úgy, földhözragadtnak és kéretlen.
Sarokasztalnál ült, tétlenül várakozott,
koldus garassal fizetett véletlen.
Átlátszó trükkje volt, kávével veled rendeltetett,
első az üzlet, mondta és kacagva nevetett.
Ütött, lépett, kiváltképp fájtak az ütések,
jövőd fájlaltad, az élet igaztalan szavát.
Hiába lengte be a bizsergető tavasz
öröklétével az örök virág illatát.
Életünk a könnyteli szenvedések ára.
Léten túli szél szirének csábító dallamán.
Dadogó mámor csalogány csalóka dalában,
míg üt, leng, lüktet az inga szívünk pitvarán.
Egyenesnek látszó utunk végén halálkanyar,
biztosra édesített bordal, utolsó képzavar.
Félelmeidbe beleivódtak a földi szépek,
féltség jelenedben' lettek szelíd szédülések,
szerelmek jöttek bíbor égen, napsütésben
vigadoztak, lázban égtek minden éjjel.
Sötét lett. Megállt az idő, hanyatt
fekve. Kortyunk mámorító íz, nosztalgia,
lélegzetelállító tévedéseink sora,
el pazarolt hegyi levegőnk konok sóhajunk.

NORMANN ANNA

Ajánló

Ó, halandó, ki – majd ha egyszer – e lapokat olvasod,
Ne gondold rólam semmi rosszat, mert fiatal vagyok.
Én más elől a babért le nem szagatom,
S a nagyok tanítását nem göggel hallgatom.
Ha versem szárnyalása néha a magasba visz,
A föld azért még költőnek úgyse hisz.
Költeményem nem pátosz, nagyolás,
Az élet van benne, semmi más.
S ha netán egyik-másik másnak is tetszene,
Az lenne szívem legszebb öröme.
De ha fűzfapoótának tart a világ,
Nem lesz olyan, ki ezért sírni lát.

Őszi gondolatok

Még nyár volt a minap, forró tűzű nyár,
Sugarán megérett a gabonaszár.
Felvillant a sarló, zúgott a gép,
A kalász felett pergett a csép.
Nevetett minden, kék volt az ég,
Harmatos tiszta, könnyű a lég.
Egy ilyen este mit se várva,
Merengve néztem az éjszakába.
S csodás jelenség, szomorú álom,
Borzongás fut át a némaságon.
Fekete szárnyát teríti némán
Szét a vidéken, s megdermed bénán.
A lenge szellő csípőssé válik,
Sárgul a levél, fonnyad a pászit.
A madarak halkán, fázósan szállnak,
A patak hullámi borzongva járnak.

A szelíd holdfény félelmesseé válik,
A bársonyos lég semmibe mállik.
És jön egy tündér, kezében pálca,
Szemében bánat, s ránéz a tájra.
Igéző nézés, mit a halandó,
Ha öreg, úgy lát: minden mulandó!
Az ifjú szívében csak fájó sejtést
Ébreszt, mely ott él, s nem szenved késést,
Feltámad mindig, minden őszt táján
Egy lomot tépve az élet fáján.
Mindig fájóbb egy ilyen hullás,
Utána kevesebb öröm, virulás,
Szomorúbb tavaszok, rövidebb nyár jön,
S az őszt belőlük mind többet megöl.
Nem látjuk máskor, a percek hogy vívnek
Véres csatákat, s az órák hogy múlnak,
De egy őszi nap magában hordja
Egy év halálát és megtorolja
Minden perced, ha haszna nincsen
A sok elszórt, nem talált kincsen,
Mit elmulasztál lelkedbe gyűjteni,
Keserű önvád malmába kerülni
Érzed a lelked – ezt mondja nekem az őszi tájék:
Zörrenő levél, fakuló árnyék, bágyatag napfény,
Kaján holdsarló, a partok közt lomhán elomló,
A tél fagyától előre fázó szürke holló,
Míg holt vetés közt kajánul járkál,
S tolvaj varjakkal kiáltja: kár, kár!
Kár, hogy elmész az élet mellett,
Kár, hogy segít'ned még sehol se kellett.
Kár, a szívedben nincs szelídség, jószág,
S egy élettréfához merész komolyság.
Kár, hogy álmodban nem arra vágysz,
Hogy lábad szép s bölcs között járjon.

Sugaras szívvel nem tudsz örülni,
Az ég kékjében elmerülve mosolyogni.
Ha bánt az élet tanulni bölcset,
Hogy a szépet megértsed.
Kár, hogy mindezt elmulasztod,
S az ősz láttán csak elhullajtod
A mit sem érő könnyeket,
Helyette olvass könyveket!

Ember és mindenség

A kék eget úgy szeretem,
Hisz benne már a végtelen
Sejtelmes képét lelhetem.

Ha látok rohanó folyót,
A mindig küzdő alkotót,
Embert mintáz, a harcolót.

A sugár törzsű jegenyén,
Ha ormára omlik égi fény,
Eszembe jut a büszke „Én”.

És látni éjjel csillagot,
Vakítva, gyengén ragyog,
Ki tudja, vajh, melyik nagyobb?

Fenn szálló sas vagy denevér,
Mindkettő fenn, de ez mit ér?
Az egyik éjben, a másik napban él.

Pacsirtahang az ürbe' fenn,
Gyermek kacaj a mélybe' lenn,
Visszhangra lel szívembe' benn.

Fényei árny, mély és magasság,
A mi éltünk játszadozzák,
Égi példájuk földre hozzák.

Zene

Ki tudja, hajdan kinek az ajkán
Csendült először vígan a dal!
Talán a puszták sivár homokján,
Erdőknek mélyén, hegyeknek ormán.

Azután fölszállt, magasba hágott.
Beszötte, -fonta a nagyvilágot.
Minden halandót magához láncolt,
Amerre lépett, amerre táncolt.

Istenek egykor evvel üzentek
Harsonák mellett a földieknek.
Háborúk után diadalt zengett,
Örömben, bajban csak énekeltek.

S míg az örömdal máshová szállott,
A szomorúság e honba vágyott.
Bárhol is sír fel sóhajtva, keserűve,
Egy egész nemzet zokog fel benne.

De ha panaszát más küldi hozzánk,
Idegen nemzet, idegen ország,
Megértjük egymást, bármilyen furcsa,
De hiszen megvan a titoknak kulcsa:

Zenében minden egyforma lészen:
Palotás-gazdag, kunyhós-szegényen,
Bűnösök, szentek egy úton mennek,
S kezet nyújt Isten az embereknek.

Porszem se vagy

Lebegtél képzeletben már a föld felett?
Ember! Láttad éjjel a csillagos eget?
Mit felfogni nem tud tán még az agy,
És rájöttél arra, hogy porszem se vagy?

Ha akkor rád szakad az égi kupola,
Ha jó vagy, lenéz rád Isten mosolya.
Utad szabva van, hogy merre haladj,
Jöjj hát rá arra, hogy porszem se vagy.

El tudnál szállni a messzi Marsra?
S a Földet megállítani készakarva?
Mégis a teremtés urának érzed magad?
Majd hamar rájössz, hogy porszem se vagy.

Épít'ni próbálsz Babel-tornyokat,
Bálványt imádni egyszerre sokat,
És mikor az Isten végleg cserben hagy,
Akkor majd rájössz, hogy porszem se vagy.

Készíts zöld lombot a száraz fának!
Teremts nyugalmat s békét e világnak!
Mindkettőt próbálsz, mióta vagy,
Ám feleled: e műhöz porszem se vagy.

Gyűjtesz pénzt, vagyont, hírnevet,
Jön a halál és rád nevet.
És mikor a pap már a földnek ad,
Akkor jössz rá, hogy porszem se vagy.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

ORDAS ANDREA

Vénasszonyok nyara

Október közepét írtuk. A két idősebbnek tűnő hölgy és egy fiatalasszony eleinte csendesen üldögélt a padon, nézték a lenyugvó napot, és örültek a kései, nyarat idéző, kellemes, langymeleg szellőnek. Középiskolai osztálytársak voltak, de már mindannyian elmúltak harminc évesek.

– Merre jártál a nagy kánikula idején, Irénkém? – fordult oda az első a második, nagyon csinos, exkluzív, ám kissé decens ruhában pompázó hölgyhöz.

– Elmenekültem, mint minden, hogy is fogalmazzak, hosszú nappalos időszakban. A hegyekben jártam, ott is sütött a nap, de nem volt kibírhatatlan a meleg. Sokat síeltem, és remekül éreztem magam. Sokat költöttem, morgott is a férjem. Gyerekünk úgyszincs, hát kire költjön, ha nem rám? Kicsit mondjuk unatkoztam egyedül, hisz a férjem folyton dolgozott, de megérte! Te, Erzsikém, merre jártál? – fordult az imént megszólított a harmadik hölgy felé, akin méregdrága, aranszegéllyel díszített Dior-ruha, Prada-cipő díszelgett, és Yves Saint-Laurent parfüm illata lengte körül.

– Én Balin jártam, ott egész évben kellemes az idő, esténként pedig elkelt egy vékony kabát is, és nem kellett itthon főnöm, a kánikulában, a sok bűdös és koszos ember között. Ráment egy kisebb vagyron, de nagyon megérte, hogy nem szenvedtem itt-hon. A férjem szeretne gyereket, de nekem eszem ágában sincs tönkretenni a tökéletes alakom! De te, szegény Margókám, ha jól tudom, nem voltál sehol.

– Aranyosak vagytok – felelt Margó, aki egyszerű, könnyű nyári ruhát viselt egy kis vietnami papuccsal –, de nekem nem volt rá szükségem. Ha túl meleg volt, egyszerűen lezuhanyoztunk, vagy lementünk a tópartra és úsztunk egyet a két lurkómmal, és hétvégeként a férjem is boldogan csatlakozott hozzánk. Remekül éreztük magunkat. Meg aztán nekem ott vannak a gombáim a hűvös pincében, ami nem viszi, hanem hozza a pénzt. Nincs

szükség drága ruhákra, drága utazásokra, hiszen mi még csak harmincöt évesek vagyunk, lányok! Na, mennem kell, hogy élvezhessük még az indián nyár adta örömeiket. Ne unatkozzatok itt, jöttök úszni velünk?

– Megörültél? – kiáltotta a két másik egyszerre. – Még tönkre megy a frizurám – mondta a második. – Bűdös a víz, tönkrete-szi a finom parfümöm! – sópáncodott a harmadik.

Margó felpattant a biciklijére, és kerekezés közben mosolygott magában: – Szegények! Ezeknek semmijük nincs, csak ami sa-játjuk. A vénasszonyok nyara!

Indián szerelem

Jolánka már több mint 75 éves,
Ősz hajú, karcsú, gyönyörű és édes,
Barna szemei fakón villannak rám,
Érte akár a csillagot lehoznám,

Ha mosolya mégis enyém lehetne...
„Jolánka, szívemet tenném a kezedbe!”
„Ne tegezzen!” – mondja, de huncut a szeme,
Olvad a jég lassan, s kérdi, elveszem-e?

Jómagam már régen 80 is elmúltam,
S néha-néha biz' még kísért a múltam,
Mert előző nejemmel is jól megjártam,
Szerelemre már álmomban sem vártam.

De most, de most, most mit is akarok?
Fejemben ezernyi gondolat kavarog,
Szerelem, házasság? Ebben a korban?
Futni járok ugyan és nem vagyok rossz karban...

Vajon tudom-e még tartani a tempót?
Meglátjuk, most mi lesz, kézfogó még nem volt,
De szerelem az van, szívem, lelkem lázban.
Gyönyörű kaland ez az indián nyárban!

PAP MÁRIA

Cseresznye

Tíz szem gyümölcs növekedett
a zsenge, fiatal cseresznyefán
a pöttöm, kövér kertben,
mosolygott egyre reánk.
Szomszéd szeme, azaz az én szemem
is hizlalta gyönyörűre.
Forró napsugár perzselte, forró tavasz múlt,
ropogós, fekete-pirosra érlelte,
ölelte hanyag-pazarul.
És akkor a szomszédasszony létrát hozott,
mert az a tíz szem gyümölcs fenn a fényben,
magasan volt.
Óvatosan szedte le,
szinte simogatta szeme, keze,
és mikor lassú lépteivel a kertből előjött,
a tíz szemet megfelezte.
Átsétált hozzám velem,
az öt szem cseresznyét asztalomra tette.
„Tíz szem volt, tudod” – mondta.
„Öt a tiéd.”
Így történt.
Finomabbat nem ettem rég.

Barátság

Legyen a lelked ékszerdoboz,
melyben nincsen drágakő,
csak hűség,
igazság és barátság,
bársonyba csomagolva,
barátodnak nyújtva.

Mint a fák

Könnye hull a fának, amikor bántják, vagy kivágják.
Aztán gyógyul, sarjad, kihajt,
tör a Nap felé,
és újra szálfá lesz, egyenes.
Tanulhatsz a fától, ember!

Nyár

Lila dália bontja már szirmát,
harsogva nevet, szétszórja titkát.
Kényeskedik kicsit vajszín viola,
bordó bíbora nevet a napra.
És ott a kardvirág, milyen elegáns!
Rügye rózsaszín virággal int.
A rózsza is ott virul, szirma sárgul,
a piros színű meg fut fel a rácson,
Pazar színfolt a házon az ablak körül...
és tövében nefelejcs ül,
úgy kékül, hogy a szem beleszédül...
Körülvesz ez a szépség, és még:
kék ég alatt, zöld föld fölött,
fecskepár csacsog,
figyelik, hogy fészekaljnyi fiókájuk
repülni tanul,
hasítják az azúr eget makacsul...
Édes, hűséges, csapongó csodák,
várja őket a hatalmas világ...
Virágok – madarak,
ilyen a derű! Ez a békesség!
Akácos oázis és szőlőtőkés vidék
mohón issza sűrű zápor vizét,
forrón öleli az emberek szívét,
kis fecskék viszik messzire hírét.

Traktorok

Hőségben, fullasztó nyári napon
traktorok, gépek zakatolnak a rossz talajon.
Porzik nyomukban a barna homok,
felhőkbe burkolnak homlokokat.
Izzik a lég is, égeti bőrük, a barnát,
traktorosok lesült keze biztosan tartja a kormányt.
Szántják a földet, jó anyaföldet, a drága határt,
ne fedje „gaz”, nem kell „ugar”, forgatják ki a kövér „muhart”.
Szétomlik szépen, sorban a föld színe, kérge,
aztán meg göröngyöt porlaszt a sokfogú borona kézre.
De jó így most rácsodálkozni e végtelen vidékre!
Áldott a föld, és áldott a föld művelője!
Áldott, ki szánt, vet, mert így lesz kenyér,
a Miatyánkban is kért mindennapi kenyér.

Falu

Tisztára separték ezt a tiszta falut,
gazdáik gondos kéznymait fontosként őrzik tágas udvarok.
Elkopott fogú gereblyék karcolták simára
sárga homokkal szórt ház elejét,
természet-közelinek hasson e gyönyörű vidék.
Másutt meg térkövel hintett kiskert közepén
fű keretezte örökzöld zöldell, üde tuják,
és rózsasor hinti a szirmát fűszeres-frissen, buján.
Fekete, festett vaskapu feszít az utca frontján,
őrzi a békét, a házat, az udvart, a gazda, az úr birtokát.
Ez is, az is gyógyír a szemnek, gyermekek kacaja száll,
szorgalmas-szelíd-szépek a lányok, rájuk fess srácok szeme vigyáz.
Barátom, gyere – mondja a szomszéd –, koccints velem,
kertemben termett újbort ízelve köszöntsük együtt a kikeletet!

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

PESTER BÉLA

Tavaszcím

Mint kisgyermek cirkuszban a mágust,
annyira várom már a mézillatú májust,
bár minden perc az én időmből telik,
csontjaim végre a telet feledik.
Csukottak a kopott spaletták még,
sötétben rejtenek őszi, téli titkokat,
az asztalon otffejtett sárguló cetlik,
a sarokban bánatos pókfonat.
Kitárok végre mindent, szívet s ablakot,
feledve rozsdás kulcsot, ócska lakatot.
S míg kezem a záron tétován matat,
úgy szűnik belőlem minden indulat.
Üdvözlégy, Te, fény, test nélküli csodalény!
Szervusztok, kis pimaszok, ezernyi apró forgószele,
Ti, vézna ágakon ülő gyermekrügyek, csillogva,
mint nagyanyám barna borostyán gyöngysora.
Kint már ezernyi bolond madár dalol
szerelemből, vagy csak úgy, hivatalból.
A domb felett egy álmos napsugár-kamasz
belenéz egy tócsába, majd felhőrpinti azt.
A fűvön cipőáztató még az éjjeli harmat,
smaragd zöld vetésben peckes, kíváncsi varjak,
ott, a szemközti domb oldalán a tavalyi vén baknyúl
Egész nap udvarol, míg csak be nem alkonyul.

Mikor eljön az este, megnyúlnak az árnyak,
fénylő, teliholdas éjen forrók már az ágyak,
mint írisz kelyhéből lomha lepkeszárnyak,
felébrednek újra titkolt, buja vágyak.

Ne téríts meg!

Tedd meg nekem – ha kérhetem –,
ne téríts meg!

Hisz nem vagyok hitetlen.

Hiszek a szépben, hiszek a jóban,
hiszek az örök valóban.

De nem kellenek nekem
arannyal borított keretben
festett istenek.

Kell a szép valóság,
a Világegyetem,

Hol tudom, nem az
emberi lét az egyetlen.

És bízom, remélem, hiszem,
hogy mindenk felett
uralkodik az értelem.

Az írásról

Előbb olvastam, de mindig szerettem volna írni,
Mint szép szavú Babits, vagy a hős Zrínyi.

Kik a papírra két marékkal szórták a szót,
Nekem itt hagyták az alját és a poros valót.

Mit tehettem hát, beálltam a sorba,
Ömlött belőlem az okosság, mint láva,

Így kívánta a főnök és a munkám
Tárgyszerű hivatalnokoskodása.

A szép szavakra lassan rádermedt a kéreg.
Temetve lett mind az ábránd és ígéret.

De a lávakő alatt nem hűlt ki a tüzes kása,
Még legbelül égetett a régmúlt hatása.

S mikor megérintett, egy szép szóra, mosolyra,
Válaszolni kitört, mi ott belül forrt titokba'...

A nő háromszor

Hajnali harmatcseppek csillogása
zsombék közt patakká összeállva.
Apró kutyakölyök világra
való, nagy rácsodálkozása.
Percenként hullámzó érzelem,
hormonokkal harcoló értelem.

Hömpölygő, vad folyó, gátat törő,
útjából minden akadályt elsöprő.
Maga a testet öltött öntudat,
útján büszke léptekkel halad.
Önmagát bátran eléd tárja,
de ha kell, a szíved kanállal kivájja.

Ő a végtelen, szelíd óceán,
átölel, rád simul, magába zár.
Karjában ringat, lágyan, selymesen,
hűsítő vízcsepp vérző sebeden.
Esti csendben konduló harang,
vigasz mindazért, mi elmaradt.

Múltidéző

Kopott sarkú cipőim
A szekrény alján sorvadoznak,
Mind csámpás, félretaposott.
„Nehéz a járásod” – mondta anyám,
Miközben ágyneműt mosott.
Persze, akkor tíz kilóval
Súlyosabb voltam.
Most vajon mitől nehéz?
Talán van valami
A csonton, inakon, bőrön kívül,

Mitől a cipők sarka félrenéz?
Talán ül a nyakamon valami,
Amit levenni nem tudok,
Majd egyszer, szépen, kedvesen
Leemelik az angyalok.
Persze csak akkor,
Ha a kapuban álló beenged:
„Gyere, fiam, ne cipeld tovább!
Menj csak, beljebb várnak az ősök,
Vár már a család.
Nézd, ott, abban a karosszékben
– Mit maga csinált –
Megint szundikál ebéd után
A nagyapád.
S mikor megszólal a harangszó,
Nagyanyád a kertben megáll
És elmorzsol egy imát.
Ott, odébb, a másik,
Ki egyedül nevelt hét gyereket,
Kicsinyke földjén törte magát,
De ebéd után pihenni
Olvasta Illyés Gyulát.
És ott van apád,
Kiből ritkán jött a szó,
S anyád, kinek főztjétől
Szépen híztál, szó, ami szó.
Nagynénék sora,
Kik mind hasznosat mondtak,
Egymás szavába vágva
Ontották a gondolatokat.
Nagybátyád, a bölcs,
Szintén hallgatag, mint apád,
A malom levitte fél kezét,
De elbírt a kapát.
No, fiam, láttad őket,
Ott vannak mind,

Kik neked fontosak,
Belőlük lettél az, ami,
Hát menj vissza és csinálj még
Valami hasznosat!”

Téli erdő

Nekem szerelmem a téli erdő,
Mikor kemény, s karcol a levegő,
Roppan a hó, mikor lépek,
válaszul reccsen egy fakéreg,
S a fák között, mint szépasszony ujjai között
– Ki ritkásan takarja szemérmét –,
Áttűnik a vakító fehérség.

Ilyenkor messziről is tisztán hallani
A messzi völgybéli falu zaját,
Hol csak néha mozdul valami.
Ott egy néne a kapu előtt toporog,
Távolban egy kutya veszettül csahol.
Válaszul három-négy visszamorog,
Egy fűrész alatt farönk sír valahol,
S a házak kéményeibe ütve
Füstoszlopok állnak szemlesütve.
S fent, a légben varjak siratják
A róka által elorzott vacsorát.
Egy kései bokor bogyója lángolva
Kínálja magát a madaraknak,
Talán rajta egy nap egyszer
Erőt gyűjtve jól belaknak, és
Nem lesznek martalékai a vadaknak.
Most feltámad egy hirtelen fuvallat,
Felkap, odébb hajít egy marék havat,
Az kereng, száll, felragyogva, mintha
Az égből gyémántpor hullna...

Leltár

Sürgeted az időt ingujját rángatva,
Pedig teszi dolgát csigamód haladva.
Mintha megtorolná sok korábbi vétked,
Sietve eltiportál mind megannyi szépet!
Csörtettél-törtettél, mint egy veszett medve,
A pillanat ízét azonnal feledve;
Semmi szemlélődés, irány a holnap,
Nem rohansz eléggé, még kérdőre vonnak;
Ugye, most már tudod, hogy felesleges volt,
Készítsd el a leltárt, mert bezár a bolt,
Próbálj szépen írni, ne legyen paca,
Legyen összeírva tetteid kupaca!
Ne másért, csak azért, hogy tudjanak rólad,
Mutasd meg hát nekik igazi valódat,
Hogy mikor majd cserben hagyod a világot,
Marad-e nyomod, s feltűnik hiányod?

Hajnali impressziók kutyasétáltatás közben

Mikor megyek, lépteim nem kísérik angyalok,
kétoldalt néznek rám egyforma ablakok:
Egyikben öreg néne... bezzeg az ő férje halott,
„ez meg itt mászkál, mikor nekem nincs párom,
minden hónapban csak a postást várom!”
Fölöttem az ágon galambok burrognak,
mint két kamasz, bokáig érő hóban hiszik,
ez már a tavasz.
Lent, a Hárosnál egy vonatkerék csikorog,
kemény a csend, szinte nyikorog,
valahol egy kutya a kertből ránk morog.
Befordulok, lassul a léptem, itthon vagyok,
hazaértem.

PETRES KATALIN

Pillanatkép a kozmoszban

Az univerzum végtelen színpadán
árva bolygó biztos pályáját keresi.
Szegény, még csak nem is sejt,
mennyi márvány-arcú koldus lesi,
rongyaikban szinte meztelenül,
mikor fog egy kis semmiség hiánya
csoda-módra szertefoszlani.

Pulimhoz

Mikor minden erőm elhagy,
odanyomja szőrös kobakját,
simogatom selymes bundáját,
oldódik bennem a bánat,
lyukas jövőm kitelik,
szívem nyomása enyhül,
ül hűen lábfejemen,
rohanó időt megállít,
elhagy minden panasz,
titkos, örök kapcsolat.

Pesszimistáknak

Fonákját nézed a csodának,
hiányos részét a pohárnak,
összehúzod ablak függönyét,
kizárod arany nap fényét?
Nem látod a szivárványt,
csak a színtelen bálványt,
mit daccal magadnak alkotsz?

Önsajnálásban fuldokolsz:
„... sóhajszéllal bélelt halk beszéded”
beárnyékolja a szép lehetőséget.
Nemcsak sorvadsz, mint gyertyaszál,
elsorvad melletted minden virág.

Várja, gyermeke alszik-e már

Végtelen vággyal várjuk a fényt:
Áldott, szent este jövetelét.
Rongyolódó hétköznapjaink
Jojózó taposómalmában
Araszolgatunk szédelegve,

Gyertyáról gyertyára gyúl a fény,
Egy vasárnapról a másikra
Ragyog fel egyre erősebben,
Mert egész évben ott a parázs
Elmélyülve a lelkünkben.
Kicsiny pislákoló, makacsul,
Esdeklőn izzó, örök Remény.

Angyalszárnyak lobbantják akkor
Lángra, csillagfényt felidézve
Sziporkáznak, szállnak szertesét
Ismerős dallamok szárnyain:
Kisdéd született a jászolban.

Emberből emberebbé legyünk...

Még most sem késő elfogadnunk
Áldott, megváltott jobbik felünk
Rendületlen reményű létét.

Advent felé (2017)

Tisztán szállt alá az égből
a megifjodott Gondolat,
hogy mámorosan örvendjen
a mégis feltámadott Küzdés
felvillanó apró szikráinak.
A gyenge Parázs is több
a fagyos, sötét Semminél.

Ördögszekér-létünk

Önmarcangoló óráinkban
Rideg, kegyetlen gondjainktól
Didergünk elhagyatottan.
Örökkön örökké őrlődünk,
Gázlókat kutatunk a folyón,
Szélmalomharcoktól csüggedünk.
Ezerszer feltápáskodunk.
Kibújunk a szép, felkelő nap
Ékes sugarában fürdeni,
Reménymagvakat szerteszőrni.

Pünkösöd

/Akrosztichon/

Pompás pünkösdi rózsák
ünneplik üdvösség áldását,
néma szirmaikat bontják
keresztény pirkadatra,
örömnünp áradjon
sérült, zord világunkra,
derüljön az ég hálánkra.

Magányos mormoló

Mára megrészegülten mámorba mételyült
'mert megérdemlem' világunk megkövült.
Moráltalan, műmosolyú ridegségtől
vacogó, virtuális valóságba veszejtve
didereg digitalizáltan egy nemzedék.
Megismeri-e Messiását?
Mondd, menthető-e még?

Mi a haiku?

Cseppben a tenger,
haikuban ott ragyog
minden költészet.

Áldás

A barátságunk
erejéből emberibb
emberré lettünk.

Csoda

Ahogy a reggelt
bearanyozza a Nap,
engem az ihlet.

Utazás

Felkap az ihlet,
igaz, magamhoz röpit.
Más dimenzió.

Igaz barátainnak

Védőháló feszül
életünk nyaktörő
mutatványai alatt:
szívvel szőtt,
rugalmas szálat
nem tépheti szét
idő, intrika,
fájdalom, távolság.
Tudjuk, hogy vagyunk,
leszünk egymásnak
az örök gyermekek
őszinte, szókimondó,
biztos valóságával.

Az író reménye

Szakadék szélén
egyensúlyozva billeg.
Míg ír, addig él.

Író-haiku

Boldogan bolond,
szavakkal varázsolok.
Írok: így vagyok.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

RIBA ILDIKÓ

Kék kép

Kihalt utcán
csend somfordál,
léptem koppan,
légy se zsong már.

Éji hidegben
fagyhalál vár,
beborít takaróként
hópiheszárny.

Gyengéd simogatása
pillangó selyme,
szemhéjam rebben:
alatta kék színű kép.

Fehér virágok

Fehérbe öltöző temetőben
színpompa helyett fehér virág
a sírokon: tisztelet-szeretet
emlékekben őrzött édesanyáknak.

Szomorú szívvel ballagok
hosszú sorok, vésett nevek között,
míg hozzád érkezem.
Sok éve foghattam utoljára kezéd,

lány melege hideg lett.
Képzületemben őrzöm
pillangórebbenés-érintését,
búcsú-simogatását.

Mint vetített diaképen,
látom a messze távot
fürkésző tekinteted,
életed képeit nem látta más.

Elhaló szavad már nem
nekem szólt, előrement
édesapámat láttad,
mosolyogva várt rád.

Álltam ágyad mellett,
könnyeim közt, árván.

Visszhang

A valóság versenyre kel
álmaim képével.
Kelő nap hajnali fénye
redőny rácsa közt beoson,
vidáman cirógat.

Kezem nyújtom, nem talál.
Már megszoktam,
hogy lépted zaja
múltunk dala csupán.
Elhal a folyósó visszhangján.

Kalyiba

Hold fényében
ernyedte szárnyú varjú
kalyiba ablakán kopog.
Álmos kályhában
vigasztaló láng lobog.

Füstszínű kincse pernye,
hajnalhasadáskor
gyors röptű szél tarol.
Dörömbölve kiszakítja
szüette, korhadt ajtaját.

Szokatlan

Szokatlan szerelem a miénk.
Hetente egyszer szeretsz,
megírod, mennyire.

Hiányzom talán, elhiszem.
Egy hétre újra eltűnsz:
betakarnak a napok.

Mintha nem lennék,
és te se lennél.
De a nap rám süt még.

Porszem

tündöklő napsugarban
redőny rése közt
porszem táncol
magány szendereg
csókodtól csitul
pergő könnyem

beszéd bicsaklik
alszik a szó
hangod szelíden suttog
bőröm borzong
hidegen forró selymét
cirógatja kezéd

SÁGINÉ SZÚCS KLÁRA MÁRIA**Szép volt az a nyár**

Már csak egyet kellett aludni az indulásig, számolgattam, mint a gyerekek. Becsomagoltam a néhány napra elegendő könnyű nyári ruháinkat, kényelmes, sétálásra, strandolásra alkalmas pár cuccal készültem. Megvásároltuk a vonatokra, Budapesttől az IC-re is, a menetjegyeket. Most is nagy izgalommal vártuk a találkozást Marikával és Gyurkával, akikkel együtt koptattuk a gimi padjait, majd hűséges barátokká váltunk. Ők is, mint mi a férjemmel, osztályházasságot kötöttek. Egyik fiuk kereszt-szüleinek is felkértek minket. Rajtunk kívül még egy pár házasodott össze, így a 33 fős létszámból hatan az életüket is egymáshoz kötötték. Ez rendkívüli, és jól mutatja, milyen remek közösség volt a mi legendássá vált középiskolai osztályunk.

Szombathelyre készültünk, ahol az orvos férj és a pszichológus feleség diplomázás után, a messze távolban ifjúkori lakhelyétől, állást kapott, s már öt gyereküket felnevelve a nyugdíj felé közeledett. Ők gyakrabban megfordultak nálunk, osztálytalálkozókon, rokon- és temetőlátogatásokon járva, minden alkalommal az otthonunkban töltöttek 1-2 napot. Mi ritkábban jutottunk el hozzájuk, a népes család, az aktív munka és egyéb feladok nem tették gyakran lehetővé az ottani találkozást. Most végre mind a négyünknek megfelelt az időpont, s így öt teljes napra tervezhettünk. Tudtuk, hogy számtalan remek programmal készülnek. Múzeumok, Pajtaszínház, hangverseny, szőlőmunka és főzőcskézés az egyik telkükön, fürdők, séta, fagyizás-sütőzés a gyönyörű városban, ezek mind szerepeltek a tervben. Na meg persze jó beszélgetések jelenről, múltból, közös élményekről, családjainkról. Mindig volt miről, jellemző ránk – és gimnazista társainkra is –, hogy bármily régen is láttuk egymást, ha össze-

jöttünk, minden alkalommal „ott folytattuk, ahol valaha abba-hagytuk” a beszélgetésünket.

Az utazás kellemesen telt. Szombathelyen Gyuri várt minket az állomáson. Vidáman érkeztünk meg a lakásukba, ahol Marika máris megrakta az asztalt minden földi jóval, finom ebéddel, sü-tikkel várta kedves vendégeit. Perceken át éreztem valamilyen különleges, felemelő érzést, olyat, mintha a világ egy másik zu-gába utaztam volna, pedig csak egy hazai városba érkeztem. Sokáig nem értettem, mi okozta ezt a meleg, lelkemet átjáró örömet. Később, már újra otthon, rájöttem, hogy az idő tájt ne-héz időszakot éltem. Sajnos csak akkor voltam felszabadult és boldog, ha elhagytam szülővárosomat. Nem fordult elő túl gyakran, ezért ezt a különös hangulatot mindig többszörösen él-tem át, bár ez inkább szomorúságra, mint derűre adott volna okot.

Este az Őrségben egy picike, de annál különlegesebb település kis falusi házából átalakított Pajtaszínházban töltöttünk másfél kellemes órát. Egy neves hazai színész álmodta meg és mű-ködteti, nyaranta néhány színvonalas előadást élvezhet itt a kuriózumok iránt érdeklődő, művészetpárti közönség. A kis épületbe olyan ötvenen férnek be, ez alkalommal is telt ház volt. Egy felvidéki fiatalokból álló együttes zenés, verses ösz-szeállításában gyönyörködhettünk. Igazán felemelő volt. Éj-szaka otthon még sokáig beszélgettünk. Másnapra kánikulát ígért a meteorológia, ezért úgy határoztunk, hogy strandolunk. Irány Bükfürdő!

Valóban forró napra virradtunk. Már reggel 8 órakor 30 fokra kúszott a hőmérő, így a leggyorsabban összekaptuk magunkat és elautóztunk Bükfürdőre. Alig vártuk, hogy csobbanhassunk, felfrissüljünk, és a vízből élvezzük a tomboló nyári hőséget.

Igen ám, de előbb helyet kellett keresnünk a kora délelőtt már szinte dugig telt, közkedvelt strandon. Lányok és fiúk külön in-

dultunk el, hogy valamilyen alkalmas, árnyékos területre bukkanjunk.

Mi, Marikával nem sokáig szédelegtünk, találtunk egy viszonylag elfogadható placcot, mindjárt le is ráoltunk, s vártuk vissza a férjeinket. Néhány perc elteltével Gyuri aggódó arccal megérkezett.

– Gyertek, van hely. Ott vár minket Amisz (ez a férjem beceneve, még a gimiben ragadt rá, az Amice latin szó általunk módosított változata, barát a jelentése) – mondta, s már fordult is volna vissza.

– Dehogy megyünk, itt nagyon jó lesz, gyertek vissza ti – replikáztunk.

– Nem lehet, történt valami Amisz lábával, fáj neki és sántikál.

– Ezt csak azért mondd, hogy mi menjünk – feleselgettünk egymásnak.

– Nem, ez az igazság, induljatok már! – szolt már kicsit mérgebben Gyurka.

Erre aztán megrémültem, s gondolkodás nélkül összekapkodtam a napozócuccokat és rohantam a barátom után. A párom bal lábfeje addigra már szépen hízott, dagadt. Vizes ruhával betekertem, s pihenésre kényszerítettük. Később Gyurka megnézte, alaposabban megvizsgálta, megtapogatta.

– Nagyobb a baj, mint gondoltam – szolt. Szinte biztos, hogy elszakadt az Achilles-ín. Ezzel nem lehet játszani, mielőbb műteni kell, mert a késlekedés még nagyobb gondot okozhat. Hívjam a kórházamat?

– Na, még csak ez hiányzott! Teljesen biztos vagy ebben? Igaz, te vagy a sebészorvos, csak tudod, mit beszélsz! – mondtam kétségbeesve. – Most mit csináljunk?

A férjem úgy döntött, hogy otthon, a traumatológus főorvos osztálytársunk (a harmadik házasság egyik fele) kezeire bizza

magát, akivel telefonon azonnal meg is beszéltek a dolgot a doktorok.

– Ma szombat van, hétfőn reggel 8 órakor indulás városunk kórházába, kedden műtét, ha nincs egyéb akadálya – jött a válasz.

Mi történt? Később a fiúk elmesélték, hogy tulajdonképpen semmi. Szépen mentek a száraz papucsukban a száraz kövezett járdán, vizet nem is láttak, amikor a férjem egyszerre csak feljajdult. A hirtelen fellépő heves fájdalom mellett reccsenő hangot is hallott, és úgy érezte, mintha erősen megrúgták vagy megütötték volna egy husánggal, de senki nem bántotta, és semmire sem lépett rá, csak ballagott nézelődve a sima úton. Érthetetlen, de van ilyen, elhasználódik, elfárad az ín, s végül különösebb külső hatás nélkül elszakad.

Így történt, hogy az öt naptól másfél lett. Drága barátaink még haza is fuvaroztak minket, mivel vonatozni nem lehetett a sérült lábbal, s a családból akkor senki nem tudott értünk jönni. Több mint 500 km-t vezettek oda-vissza, igazán nagylelkű és hősies tett volt.

A történetet július közepén éltük át. Kórház, operáció, 24 órás mozdulatlan fekvés, kiszolgáltatottság, kontroll ellenőrzések, 65 véralvadásgátló szuri a hasfalba, ami aztán szép zölddé, barnává, feketévé változott, ez lett a szép vakációból. A műtét után 6 hét gipsz, járóképtelenség, ágyhoz, lakáshoz kötöttség következett. Meg sok türelem a részemről, mert a férjem igen csak nehezen viselte az állapotát, a kényyszerű semmittevést. A nyárnak ez az időszaka az ő szakmájában, szőlész-borászként, egy közel 100 hektáros birtok igazgatójaként a munka dandárját jelentette. Telefonon irányított, és a lakásunkba hordta fiatal munkatársa az iratokat, minden sürgős aláírni-, intéznivalót. Otthon tárgyalta meg a fontos ügyeket, volt elég jövedelménél.

A gipszet szeptember elején vették le a lábáról. A műtét jól sikerült. Életem párja lassacskán visszanyerte teljes járóképességét, próbálta kímélni magát, ami nem jelentett könnyű feladatot, mert hamarosan kezdődött az újabb nagy munka, a szüret.

Néhány hónap múlva ismét, már nálunk találkoztunk barátainkkal. Újra előkerült a szombathelyi kalandunk. Egyszer csak halom, amint a párom egy csendesebb, elmélyültebb pár pillanat után mosolyogva megszólal:

– Szép volt az a nyár.

Valószínűleg úgy nézhettünk rá, mint borjú az új kapura, mert látva megdöbbsent arcunkat, magyarázatot adott.

– Tudjátok, évek óta minden nyaramat a szőlőben töltöttem. Gyakran már hajnali kettőtől alvás helyett azon törtem a fejem, milyen munkákat kell elvégeztetnem. Lesz-e elegendő emberem, lesz-e eső, mikor permetezzünk, megint elromlott egy gép, honnan szerezzek másikat? Sok feladat és felelősség egy ekkora gazdaság működésének megszervezése, irányítása, a szőlő szakember nevelgetése, a szüretre való felkészülés, majd a bor gondozása. Jó esetben 3-4 napra tudtam elszabadulni. Az idei nyárhoz képest teljesen más volt. Nem szakadtam el a munkától, csak nem voltam jelen. A baleset és a műtét – úgy fogom fel – egyfajta figyelmeztetés is volt. Az égiek jelezték, hogy most pihennem kell, meg kell állnom, mert engem sem vasból gyúrtak ám! Megértettem, hogy milyen gyorsan bekövetkezhet a baj, s egyik pillanatról a másikra alaposan megváltozhat, rosszabbá válhat az ember élete. Végül minden jóra fordult, szerencsésen megoldódott.

Ezért mondom, hogy szép volt az a nyár.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

SÁRVÁRY MARIANN

A krokodilvadász

A krokodilvadász nagy kalapját szemébe húzva, ejtőzve dohányzott a homokos parton. Egy fárasztó vadászat volt a háta mögött, sok pénzt keresett a társaival az eladott krokodilbőrön. Elmerengett azon, vajon hány évig kell még ezt a veszélyes munkát végeznie, hogy összegyűjthessen egy kis pénzt. Utazni akart, világot járni, mert még sose mozdult ki jól ismert országából.

Apja is orvvadász volt, egész életében bujkáltak a hatóságok elől. Családjuk már gyerekkorában szétesett, amikor anyja meghalt ötödik testvére születése közben. Sokat éhezett, saját felnőtt életét már nem nyomorogva akarta leélni. A következő vadászatra egy hét múlva kerül sor. Ahogy nézte az iszaposan hömpölygő folyót, meglátta azt a nőstény krokodilt, amelyiknek sikerült elmenekülnie néhány hónappal ezelőtt. Végtelen energiával, kitartóan küzdött az életéért. Meg is szánta, hirtelen felismerte a helyzetében a saját sorsát. Sokszor menekült meg már a halál torkából. Nem volt hívó ember, de azt el tudta fogadni, hogy egy felsőbb erő is beleszól a sorsunkba. Kíváncsian szeretne volna tudni, mikor fordul jobbra az élete, ezért elment egy jósnőhöz egy évvel ezelőtt. A látnok azt mondta neki, hogy egy éven belül fordulat következik be, de azt nem volt hajlandó elárulni, hogy mi lesz az. Gyűjtötte az erőt és a hitet: eleget szenvedett már, kiérdemelte a jobb életet, még akkor is, ha a pénzéhez tisztességtelen úton jut hozzá. Ebben a folyóban jól szaporodnak a krokodilok, nem leselkedik rájuk a kihalás veszélye.

A vadászat sikere mindig elégedettséggel töltötte el, apja is mindig ivászzal ünnepelte meg. Ha apja részeg volt, leereszkedett hozzá gyerekkorában, néha a térdére ültette, és ilyenkor kapott egy kis szeretetet tőle. Sokáig a példaképének tekintette, de amikor rájött, hogy különb életre vágyik, már nem nosztalgizott a hajdani időkről. Ebben az életformában megkeményedett

a szíve. A vadásztársaihoz komolyabb kapcsolat fűzte, mint a rokonaihoz. A siker vágya összehozta őket.

Elérkezett a vadászat napja. Óvatosan cserkésztek be a napon sütkérező krokodilt. A mintázatáról felismerte, ez volt a múltkor elmenekült példány. Az állat kinyitotta a szemét, és a vadász meglátta benne a halálfélelmet. Saját sorsát látta leperegni.

Ha elkapod ezt a krokodilt, te is elbuksz! – szólalt meg benne hirtelen egy hang. A társai értetlenül nézték határozatlan mozgatait. Máskor ő volt a domináns, most erőtlenül lehanyatlott a keze.

– Nem bírom elkapni, hagyjuk elmenni – kiáltotta oda a társainak. – Rossz előérzetem van.

– Nem érdekelnek az érzéseid, várják a szajrét, nem értünk rá válogatni! – kiáltották vissza.

Eszébe jutott a jósnő, hát ezt jósolta! Ez a változás, hogy nem tud többé vadászni?

Mihez kezd akkor magával?

Annyi vagyonkája még nincs, hogy kiszállhatna. De hirtelen elege lett egész életéből. Ennek a szép mintázatú nősténykrokodilnak köszönheti, hogy felnyílt a szeme. Látta hiábavaló küzdelmét a felemelkedésért. Beleesett abba a hibába, hogy azt hitte, ha pénze van, boldogsága is lesz.

Otthagya eddigi életét, elutazott csodált városába, New Yorkba. Élvezte a felhőkarcolók szépségét, a városi élet könnyedségét. Senki nem ismerte, így nem kellett szégyenkeznie.

Egyszer sétált az Ötödik sugárúton, a rengeteg csinos és gazdag hölgy forgatagában is kiszúrta az egyik nő vállán az értékes táskát. Megismerte a krokodilbőr mintázatát. Az ő nősténykrokodiljából készült, erre mérget vehetett. Hiába menekült el, háborgó lelkiismerete ott himbálódzott egy formás, gömbölyű vállon.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

SZABÓ ANIKÓ

Lélek-térkép

Egy igaz könnycsepp olyan,
mint egy nyitott könyv,
lelkednek rajzolata.
Áttetsző gyémántba
sűrűsödött érzelmek
lélek-térképpé
kristályosodott darabkája.
A sírás lényünk bánatának
lélegzetvétele
vagy fogva tartója.
A nevetés zene,
a lélek zenéje,
a sejtek boldog rezgése,
rezdülő hullámzása.
Egy vulkán működésbe lépése,
mely öröm-lávájával beborítja
belső világunk
rejtett alagútrendszerét.
Átjárja szívünk titkos kamráit,
gyógyító lüktetést pumpál
atomjaink életébe.
Élő, éltető energia.

Örömtáncot jártak a színek

Örömtáncot jártak a színek. Az arany, a vörös, a kék millió
szertehulló permettel, túlradó ragyogásban megfestették a
mindenséget.

SZABÓ EDIT IRMA

Lelkesítő lélekderű

Lehet-e lelkekkel lelkesülni,
ha a közöny lopódzó lábai
nyomunkba érnek,
ha a néma cselszövés hálója
gondolatunkat körbefonja?
Állítsd meg a lihegő léptek zaját!
A rossz hír csak rád adott szűk kabát.
Szorít. Vessd le!
Vedd magadra a szabadságruhát,
dúdold a madarak lágy trilláját!
Légy te a patak, szellő és erdő,
szívekben lakó teremtő erő!
Nem kell, hogy körbejárjon
a fásult óramutató.
Csak mosolyogj, táncolj,
szabadulj meg a korlátaidtól!
Az idő nélküled is telik.
Hagyd a hervatag, penészes gondokat,
ha hited erős, megoldódik úgyis.
Ne légy páva, cifra dáma,
dölyfös úr, bohóc-ficsúr!
Maradj alázatos, lobogó lélek!
Lassulj le, legyél elégedett,
csodáld a derűs természetet!
Ahogyan én.
Messzire nézek, s messzire látok,
kerek dombokat, tiszta világot.
Szőlőhegyeket, hullámzó tavat,
fodros-fejkötős hegyvonalakat.
Akárcsak tépett, fekete rongyok,
lógnak az égből felhőfoszlányok.
Látod?
A millió esőgyöngy földet ér.
Tücsöksiratót varázsol a szél.

SZABÓ ESZTER HELKA

Szolnok este

kibuggyan a vagonok vére a pályaudvaron
a síneken megfenték a késüket az angyalok
mind elrepültek delejes káprázat ezüstje
takarja el a porszemcséket elnyeli a foltokat
ilyenkor nem tudni ki a szegény ki a gazdag
azt sem tudni hogy melyik szerelvény szorul
felújításra a lámpák aranyló pontjai beolvadnak
a panorámába a vonatból nézve úgy tűnik
a fénykörök megbocsátanak a bűnösöknek
és diszkrétén kikerülnek a hajléktalanok tócsáit
a szemetesbe botlik az egyenlőség átbillen
a másik oldalra ha van ott egyáltalán valami

Miért

miért büntet Isten a létezéssel lettem volna kő
sokára porladó a tavasz virágai hátat fordítanak
a szétzilált gólyafészekben hó csillan idén akkor
érkezett az első gólya Gemencre mikor még fagyott
képzelem pofára esett a látványtól kifosztott fészek
aztán lassan felengedett a föld a tócsa foncsorozott
tükrében megláttam önmagam bőrömrre égett billog
a nyár terepasztalán a húsevő virágok felzabálnak
már kékebb a tenger már zöldebbek a Bakony tölgyesei
már a Nap is beszivárog a pinceablak résein tavaly
már nem csináltattuk meg nekünk csak az elhullt
szüreti ének jutott meg a fal kövei közé préselt miért

Kockajáték

Heisenberg atomfizikus mondta, hogy mi vagyunk a cselekvők.
Egy világszínpad szereplői vagyunk. A nézők is mi vagyunk.
Magunk.

Heisenberg a XX. században élt. Einsteinnel vitázott.
Isten nem kockajátékos – ilyesmit mondott Einstein.
Ez igaz?

Isten tudta előre, hogy Júdás elárulja majd Jézust.
Ha nem árulja el, akkor nem lett volna megváltás.
Heisenberg Németországban dolgozott a háború alatt.
Az emberiség számára a végeredmény = kétségbeesés.
Tiszta képlet. Nem lehet rajta változtatni már. Rettenetes, de
így igaz!

Szabó Lőrinc-től is ismerjük a gondolatot a kétségbeesésről.
Azt hisszük, hogy igen. Határozatlansági reláció.
„Botladozom tovább / idegen romokon s magamon át” – írta
Szabó Lőrinc. Sajnáljuk magunkat? Harcolunk ellene?
A személyiség lázad.

A lázadás után teljesen felbomlik. Végül értelmetlenné válik.
A Búcsú című versében írja Szabó Lőrinc, hogy a Mindenség
is csak egy Költő Agya. Szerinte ez igaz. Bele van kódolva.
Egy ember haldoklik.

Einstein agya pontokra szakadt világ. A költő agya elemi
részcsekkéből épül fel – mondta volna Heisenberg atomfizikus.
*

Isten kockán kivetette mind a háromnak a XXI. századot.
Mindhárom kockán ez a szó állt: KÉTSÉGBEESÉS

A méltatlan

Anett az órájára nézett. Már tizenöt percet késik az IC – bosz-
szankodott. A szeme megállapodott a fián, Márkon. Az apjától
kapott, méregdrága mobilt nyomkodta. Anett már nem emléke-
zett rá, mikor is jött be a fülkébe az a fiatal, népes család. Velük

teljesen megtelt a fülke. A mellette ülő, sötétbarna kontyot visező, hatvan-hetven körüli nő szavaira figyelt fel:

– Micsoda gyönyörű gyerekek! Hová utaznak, kedves? – kérdezte a gyerekek anyjától, egy magas, vékony, szőke nőtől. Az anya fiatal volt. Talán harminc, ha lehetett. Arcára furcsa, fanyar félmosoly ült ki.

– Pestre – vágta rá kurtán, de rövid szünet után mégis folytatta.

– De már megint késik a vonat! Nem érünk oda tizenegyre. A gyámhivatalig még háromnegyed órát kell buszoznunk. Félek, hogy elmennek – tette hozzá, mintha csak magának mondaná.

A kérdező kontyosban csak a „gyámhivatal” ragadt meg mint kulcsszó. Meg is kérdezte:

– Nem mind a magáé?

– Ő Petra, a hatéves nagylányom. A férjem mellett, a másik oldalán ül Zsombor. Három múlt. Ők meg... Csongor két és fél éves, Csenge másfél éves. Őket szerettük volna örökbe fogadni, de nem megy könnyen.

– Nincsenek a kicsiknek szüleik? – kíváncsiskodott egy másik, szintén nagymama korú, testesebb asszony. Erre a fülke másik férfi utasa is felkapta a fejét.

– Dehogynem! Egy fiatal pár. Egyetemisták – felelte az anya.

– Tanult emberek, és mégis képesek maguktól eldobni a gyereket!? – kiáltotta a kontyos felháborodva.

– Drogznak. Az életmódjukkal méltatlanná váltak a kicsik nevelésére. A gyámhivatalban minden hónapban kötelező nekik megjelenni. Mi is megyünk, csak ne késne ez a vonat – mondta az anya. Szemlátomást rettentően ideges volt. Férje próbálta nyugtatni. Néha rá-ránézett Zsomborra is. A hatéves Petra szakszerűen nyújtotta a kicsik felé a kulacsot, mert a júniusi hőségben elkelt a folyadék.

Anett agyában a „méltatlan” szó zakatolt. Ő is Márk ügyében megy Pestre, ő is tizenegyre, csak az bírósági tárgyalás. Márk már elmúlt tizenkettő, így eldöntheti, hogy az apjánál vagy az anyjánál helyezték-e el. Anett keserűen vette tudomásul, hogy Márk az apját választotta. Naná, hogy az apját, amikor az elhalmozza minden új kütyüvel. Két hónapja egy pár bokszkesz-

tyűt vett neki homokzsákkal, védősisakkal. Na, az legalább sportszer, de mire jó ez? Hová vezet? Tudja ő, hogy a volt férje, Máté ezzel akarja megnyerni a fia bizalmát. A bíróságon aztán kitalált a férje, hogy a neje mindig megkövetelte a fiától a jó jegyeket, agyonhajszolta a tanulással, túl sokat követelt tőle... volt ott minden! Anett-től is megköveteltek a szülei mindent. Máté be tudta bizonyítani a bíróságon, hogy ő megadta a fiának a boldog gyermekkort... bezzeg Anett! Mindig is alkalmatlan volt arra, hogy gyereket neveljen... így mondta Máté: alkalmatlan.

Anett csak most ocsúdott föl, hogy az IC hamarosan beér Szolnokra. A fiatalasszonyt valósággal bombázták a kérdéseikkel az utasok. Sok gond volt a kicsikkel? Könnyen megszokták őket? Miért megy ennyire bürokratikusán az örökbefogadás? Ez utóbbi kérdésre az anya ezt mondta, némi gúnnyal a szája szögletében:

– Nem akarnak ám róluk lemondani a jómadarak!

– Dicséretes dolog, hogy a sajátjuk mellé még két idegen gyereket is vállalnak. Manapság sokaknak nem is kell a gyerek – jegyezte meg nagy hangon a férfi. Anett vele egykorúnak, harmincas-negyvenesnek tippelte.

Anett végre észrevette, milyen élénken figyeli őket a fia. Végre Márk is megszólalt:

– Anya, az nagy dolog, hogy két másik gyereket is befogadtak!

Te még arra sem voltál képes, hogy egy testvért szülj nekem.

Anya, te tényleg méltatlan vagy arra, hogy felnevelj!

Márk kifakadása megtette hatását. Minden szem Anettra szegeződött. Anett idegesen az órájára nézett. Az IC kezdte behozni a tizenöt perc késést.

– Bocsánat, ki kell mennem – mondta gyorsan, majd keresztül-furakodott a lábakon, csomagokon, kisgyerekeken. Csak akkor jött vissza, amikor a nagycsalád már szedelőzködött. Anettnak tizenöt perce maradt a bíróságig. Akkor még nem tudta, hogy ott látja majd a fiát utoljára.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a

Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

SZELES GYÖRGY

Pótszerek

„Az alkoholmentes sör az első lépés a guminó felé vezető úton.”

Ez a poén kering a Neten már legalább 5-6 éve. Nos, ezt a poént én követtem el, még 1993-94-ben. A SANOFI-Chinoin, ahol én akkor dolgoztam, '93-ban szervezte meg a Növényvédőszer Üzleti egységet a nagytétényi gyáregységében, akkor oda kellett átköltözni mindnyájunknak Újpestről. Tétény mellett, Érden akkor nyílt meg az Admirális étterem, ami nagyon hamar a tanyánk lett, minden külföldit oda vittünk ebédelni és vacsorázni. Mivel mindenki kocsival járt, így én is rendszeresen alkoholmentes sört ittam, mert mégiscsak úgy néz ki, de mégsem törvénytűlsó. Ekkor jött ki belőlem ez, hogy először alkoholmentes sör meg koffeinmentes kávé, aztán jöhet a guminó. Ezzel jól elvultunk, másör – guminó volt a szokásos szlogen. Viszont az történt, hogy ez a poén kiszabadult Moszkvába, az oda rendszeresen járó kollégánk jóvoltából. Ott kerengett, kerengett, és a HVG egy cikkében jött haza, akkor már úgy, mint egy igazi orosz közmondást prezentálták egy Moszkváról szóló cikkben. Azután gondolom, onnan kiszabadult, beült mindenféle, a neten keringő szöveggyűjteménybe, és időnként elem kerül, ekkor büszkeség önti el a szívemet.

Megírtam persze ezt haikuban és limerickben egyaránt, íme mindkét formát bemutatom itt:

Alkoholmentes
Sör, legelső lépés a
Guminó felé.

Ez így akkor egy haiku, és az alábbiakban a limerick formát mutatom be:

Mentességek

Koffeinmentes kávét iszhat,
Nikotinmentes cigit is szívhat.
Alkoholmentes sört tesznek elé,
Első lépés a guminő felé!
Csupa pótszer, ezektől csak szívhat!

Hát így történt, hogy szállóígyész lettem, szándékom és tudásom ellenére:

Vermes Gyuri

Kép a falon

Hálószobámban függ – több kép mellett – egy kis méretű festmény; régi gazdái jó vastag aranykeretbe helyezték, hogy észre lehessen venni, olyan kicsi a lelkem. Feltehetőleg holland mestere a XIX. század második felében működött, a szignója és az évszám is ott szerepel a képen.

A képen nem történik semmi azon kívül, hogy ül egy lány a tisztáson római-görög tunikaszerű ruhában, és lelkesen fésülgeti a majdnem derékig érő haját. A kép kedves, derűs, jó hatású, meg is kedveltem már.

Történetesen kedves ismerősök jöttek hozzánk látogatóba, kérésre, hogy adjanak szakértő véleményt a gyűjteményemről. Az enyém persze csak töredéke az övéknek – ők ezt az ipart űzik foglalkozásszerűen.

A becsüs pár hölgytagja megállt a kép előtt, ránézett, de nem szólt semmit.

– Nem tetszik? – kérdeztem kíváncsian.

– Olyan sonkalábú! – hangzott el a gyors verdikt ellentmondást nem tűrően, és a hölgy továbbment.

Hát valóban... A modell helybéli parasztlányka lehetett, akin volt egy kis husi, meg zsiri, és ezt a természetalkotta remeket a festmény teljes bájában rávillantja a nézőre. Szegény művész; annak idején nem sejtette, hogy a divat és az ideák gyorsabban változnak, mint ahogy művén megszárad a festék, és korunk hölgyei nem kevésbé lesznek e kérdésben engesztelhetetlenek, mint az övéi. Csak ők a hús- és zsírmentes hölgyekkel voltak azok.

Akárhogy is lesz, ha nem kenyérre kell majd, én nem fogom eladni ezt a kis bájos remeket; korhűnek nem nevezném, és igen, a modell jelenleg nem trendi – ámde báját épp ezek adják. Lehet nála „időszerűbb”, „szebb”, „divatosabb” egy kép, de ilyen több nem lesz sosem. Még ha esetleg műértőségem színvonala kérdésessé lett is vendégeim szemében.

No, egy eredménye azért lett ennek a látogatásnak: a képecske címet kapott, mert azóta úgy hívom, hogy „A sonkalábú!”

A gringo magyar

Amerikás magyar, jaj, eszem a máját,
Nem ismerte még faluja kocsmáját.
Mit jelent, hogy „Kokszmí”? Olvasta a címet,
nem tudván, hogy ivó, mely befogad sok hímet.
De elmagyarázták, megrengette háját!

Így kommentelünk mi!

Kommenteket olvasok, nem lehet kibírni,
hogy emberek miket képesek leírni!
Nincs érdemi vita,
Marad hát a fika,
Névtelenség mögé milyen jó bebújni!

SZ L NETALA

Mágus

Rád ígéz oltalmat, kegyelmet és áldást,
csillagok, világok ködén át mindent lát.
Egekbe szökellő, fényszórú paripán
rontást űz, élő tűz, túl minden mágian:

„Sors vagyok, önmagad, rád talált társ,
csillag-út, fény-varázs, bő-vetett szántás,
mélység-kút, jelölt út, magány, tükör-más,
árnyékként rontásból hitté ért számadás.”

Dallal ringató

Szellővel ringat a nyári éj,
Árnyéktól, sötétből sose félj,
Vigyáz, ki álmodat hinti rád,
Őrzi az utadat, mindent lát,
Mesélsz majd, hol voltál, elhiszem,
Aludj el, gyönyörű gyermekem!

Álmodban bátor, nagy hős leszel,
Egyetlen szavadra rend terem,
Megküzdesz könnyedén bárkivel,
Sárkányok, szélvész is megpihen,
Fogd meg hát erősen két kezem,
Aludj el, gyönyörű gyermekem!

Elhagyott kincseid megleled,
Nyugtasd meg aggódó lelkedet,
Reggelre fény tölti kis szobád,
Mosollyal ébreszt a rongybabád,
Hallgasd most csendesen énekm,
Aludj el, gyönyörű gyermekem!

Ima a tengerhez

Százarcú démonunk,
gondos apánk,
szülőanyánk,
hozzád imádkozunk.

Hitünk nem csorbul;
próbáltatás,
vakbuzgó halál,
mind szavadra mozdul.

Kitartó remény
és ősi vágy;
ki indul, hazatalál,
örök partot ér.

Beavató

Csontjaim holtomig, örökkön számolom,
életem fény-vágyát álmokká táncolom,
megfásult hatalmam köveken próbálom;
megannyi széthulló, fájdalmas rémálom.

Valaki könyörgőn, esdeklőn megszólít:
„Igazat, ne lódíts, mondd ki a valódit!”
Dobomon világok nincstelen bánata,
lelkemben Istennek szárnyaló szánalma.

A kiválasztott, tudom, téved,
míg csillagokig végleg és utószor fel nem réved.
Szeretetből épülő híd; Köss, alakíts, gyógyíts!

A Mindenség csönd-tudón,
végtelen megértőn
néma és szelíd.

Kapaszkodom

Holdárnyékba kapaszkodom.
Csillag-szövevényes kamaszkorom
hallgató rímekké faragott szóhalom.

A tejút-idő fogadalmat tenni
térdel fáradt lábaim elé.

Nincsen már kitől
régí táncaim lidércé nyűtt
primadonnáit elszeretni.

Filozófia

Sötét titkok titkos tudója,
mélybe látó, üres éj-képzet?
Csillag-ős vaksi kémiaja?
Időbe zárt,
céltalan szeretet?

Mi végre a lélek, ki
zuhanva, szédülve
önmagát gondolja
sok-sorsnyi,
végtelen, vakító fénybe?

Lassul a tánc

Lassul körben a tánc,
emlékké olvad a románc.
Halkul a férfias dáridó,
nincs már több tündérlány eladó.

Suhog, csattog a szárny,
fölköttem megannyi árny.
Követnek, kacagnak gondtalan,
egekben fényárrá hevül a katlan.

Fagy-csőnd lesz arcon a ránc;
évekké égetett máz.
Befogad, felold a végtelen:
Istenhez utazok – bolyongó értelem.

Ahol

Ahol nem fáj,
ahol semmi se bánt,
ott tündöklök én;
örök magasságban
a fény.

Ahol nincs magány,
ahol valaki mindig vár,
ott szólítlak én;
megnyíló tér,
százszerű, istennyi lét.

Ahol végtelen a tánc,
zuhanhatsz világon át,
múlt és jelen összeér,
a koldus enni kap, még ha
nem is kér,

ártó gondolatod
ott ne keresd,
hisz kufárok asztalánál
helyedet soha
meg nem lelheted.

VADKERTY DOROTTYA**Tabán-szimfónia**

A zöldár csak pár napja vonult vissza. A folyó még sötét és zavaros volt. Az a furcsa, árvíz utáni szag néha-néha végigsöpört a gátnak támaszkodó, keskeny tabáni utcácskán, ha a folyó felől fújó, kora nyári szél átducskázott a gáton. A házunk előtt húzó-dó árok alja még sáros-vizes volt, a hetekig magas folyó fölnyomta a talajvíz szintjét is. A sár határát kirajzolták az ott toporgó, repkedő, zümmögő szúnyogok, katicabogarak, darazsak és méhek. A visszavonult folyó partján megmaradt tócsák ontották a szúnyogot, az udvarokban bágyadtan illatozó virágok vonzották a hétpöttyös katicákat. A közvetlen szomszédunknak vagy ötven kaptára volt, onnan a rengeteg méhecske, a tabáni öreg házak padlásán meg ki tudja, mennyi darázs-fészek. Az udvarunk rózsalugasában kártyázó szomszédok sem győzték elhessegetni őket, mert nemcsak a virágok illatának csábítása volt erős a rovaroknak, hanem a frissen sült pogácsaké és a hideg fröccsök cukros zamata is.

Ám a kertünket elborító virágoknál is erősebb volt a szaga a kerítésünknek: sötétbarna, átható kátrány. Nekem ez a szag ki-mondottan tetszett, mert azt jelentette: közel az otthonunk. A kerítés sarkán, velem egy magasságban, hatalmas rés volt. Hazaérkezve mindig onnan lestem: van-e már itthon valaki.

Kora délután volt, a közeli elemi iskola udvarán már nem csivített a sok gyerek, mindenki hazarohant: már csak pár nap volt a tanítási évből, ki akar ilyenkor még a suliban maradni tanítás után! Csak néhány suhanc focizott, falhoz rugdosott labdájuk ütemes döngése hírelte: ők még ott vannak, most ők birtokolják régi iskolájuk udvarát. Két döngés között gólyák kelepelése katogott. Bár nem látszottak innen – igen ritkán merészkedtek a gát tabáni oldalára –, ám ha most fölsétálnánk a gát tetejére, és

onnan óvatosan, lassan, lépésről lépésre lemerészkednénk a még mindig cuppogó-sáros ártér szélére, akár egylépésnyire is közel engednek magukhoz.

Néha-néha fölcsattant a rózsalugasban kártyázó, iszogató szomszédok nevetése. A legöblösebb hahota Jerem bácsié volt. A szomszédunk még apámnál is magasabb, erősebb férfi, s ha ket-tejük kezét fogva sétálhattam, úgy éreztem: senki a világon nem bánthat. Azon a bizonyos kerítésrésen – lutas salot (lyukas sa-rok), ahogy én hívtam – kiabáltam be neki minden áldott nap, mikor hazaértünk: „Nenem bácsi, telesett-e valati?” (Lefordítom: Jerem bácsi, keresett-e valaki?)

Az árok sekély, oldalán már lekaszálták a fűvet, a kasza ritmi-kus, félköríves nyoma kissé sárgásabb, mint a párcentis fű, nem is szerettünk arra ülni: hidegebb és szúrósabb a zöldebb foltok-nál. Pedig ott ültünk már, szép sorban, mint a fecskék fölöttünk a villanydróton, és ugyanúgy csivítettünk, mint ők. Kicsi villásfarkú madárkák! Közel a folyó, könnyű volt csőrükben hozni a fészekhez a sárgombóckákat – csillogó, fekete gyön-gyöcskék –, és terített asztal volt nekik az ártéren sok helyütt megmaradt tócsák vagy a gyorsan kivirult virágok körül zsongó temérdek rovar.

Mondom, kora délután volt. Hirtelen a szomszédékkal közös kutunk kereke panaszosan nyikorogni kezd. A hajlott hátú, mindig feketeruhás-kendős Lidi néni egy vödör vizet húz föl. Fájlós kezében a vödörből a víz minden egyes lépésénél lötyten egyet. Nagy nehezen kicsoszog az utcára, ott aztán a sok hasz-nálattól fényes nyelű, kopott cirokú kisseprűt tunkol a vízbe, azzal hinti a poros járdát. Mintha magokat szórna a földre. Csak azok világos csöppek a fekete göröngyökön, ezek pedig feketék a világosszürke járdán. Ugyanazt a mintát rajzolják a vízcsep-pek, mint a kaszálás nyoma a fűben, az árokparton.

Ezeknek – a dolgos karok rajzolta – mozdulatoknak, ezeknek a félköríveknek a képe évek múlva villant belém újra, mikor a magyar népdalok szerkezetéről tanultunk az iskolában. „Kupo-

lás vagy félköríves” – mondta a tanárnő. Én pedig láttam magam előtt, hogyan telik meg egy szivárvány íve, minden egyes színe hangokkal: dalokkal, versekkel. A paraszti lélek saját életét, munkájának tökéletes mozdulatait énekelte föl a magasságos egekbe, hogy a világnagy kupola évszázadok múlva is visszhangozza késő utódainak lelkébe ugyanazokat a rezdüléseket: istenhitet, munkát, örömet, fájdalmat.

Különös ritmust követ Lidi néni a beteg, öreg lépteivel. Azaz hogy nem léptek, inkább felemás hangok: egy toppanás a jó lábával – a kisseprű balra csapódik, néhány vízcseppet a kerítésre is fröccsentve. Egy csosszanás (Lidi néni beteg lába), és a vödörbe mártott cirok nagy ívben csapódik jobbra. Néha-néha nekicsattanva az árok menti fák kérgének. Mennyivel finomabb illata volt ennek a járdakövön hirtelen megszáradt kútvíznek, mint a nehéz, poshadtvíz-kesernyés, mégis a dögszagtól édes árternek a szaga! Aztán Lidi néni kezdi újra: tunkolás, toppanás, fröccsenés, megint tunkolás, csosszanás, megint fröccsenés...

Szerettem az öregasszony mozdulatait, nemcsak ezeket. Ahogy a kendőt meghúzta az álla alatt, tökéletesen Dédike mozdulata volt; vagy ahogy letörölte a kút kávájáról a ráfröccsent vizet... mintha kisgyermek fejét simítaná; azt is, ahogy szinte földig hajolva, bal kezével a combjára támaszkodva, visszakézzel belemarkol a virágok közé nőtt gazba, és hirtelen, csavaró mozdulattal kirántja azt, gyökerestül.

Mondom, kora délután volt, és mi kislefcskék módjára ott ültünk sorban az árokparton – nem törődve a „jaj, istenem, már megint beletört a fű a nadrágodba /kisszoknyádba” anyai sipákolással –, a hátunkat melegítette a Nap, a kora délutáni Nap, ami – számomra – kastélyokká fényesítette a páros oldal kicsiny házait. (Bár az akkor készült fényképeken szinte száználmasan apró, szobakonyhás, fehérre meszelt falú – az a legolcsóbb – házacskák húzzák ablak-szemükbe a zsúptetőjüket, mint öreg parasztlak télen bundasüvegüket. Ritkán látni cseréptetőt, s azok legtöbbje is öreg-barna, mohás, nem friss-vörös új.) Ó, igen,

számomra hatalmasak voltak azok a házak, s közülük is egy különösen lenyűgözőtt: a kisközzel szembenező, mesebeli „várkastély”. Teljesen más volt, mint az átlagos tabáni házak. Jóval magasabb – bár ez is földszintes; a falak sárga dísztéglával kirakva – mintha egy óriási, sárgapikkelyes, idegen hal került volna az akváriumba, az egyszerű, megszokott halacsák közé. Hatalmas, zöld ablakai számomra elérhetetlen magasan figyelték a szemben, az ároksparton ülő gyerekeket. A „szeme” nagyon tetszett: rolóval pislogott. Tatikáéknál spaletta volt a mi-relit-szobában az ablak előtt (az utcai szoba mindig hideg volt, ezért találtuk ki ezt a nevet a nővéremmel), nálunk sötétlőfüggöny. Évekig csak ezen a házon láttam a pislogó rolókat. Sokáig azt hittem, ezek az ablak-szemek élnek! Figyelik a Napot, és maguktól leereszkednek, ha az rájuk süt, vagy este eltűnik. Szinte egy világ dőlt bennem össze, amikor megtudtam, hogy a szomszéd néni mozgatja a rolókat, engedve vagy húzva a gurtnit.

Mondom, kora délután volt, és a zöldablakos házba épp akkor ért haza a szomszéd fiú: a hatalmas, kopott festékes (naná, hogy zöld) vasajtó nyikorogva zárult. Az ároksparton most már mindannyian türelmetlenek voltunk. Legszívesebben mindenkire rászóltunk volna: csönd! És valóban, mintha a fecskék már nem csivitelnének tovább, a gáton túl a gólya is abba hagyta a kelepélést, a fiúk az udvaron már nem rúgták a lasztit, rég hazamentek, a rózsasalugas is elhallgatott: a kártyapartinak vége – vagy csak én akarok így emlékezni a pillanatra? Lidi néni a kerítésnek dőlve, kezében a csöpögő kisseprű... A roló kissé fölemelkedik, és az ablak kinyílik. Csak a kéz látszik, ami kinyitja, de hogy kié, az nem. Érdekelt is ez minket! Arra vártunk lélegzetvisszafojtva, ami pár pillanat múlva következett.

Zongoraszó. Zongoraszó szállt ki az ablakon: a szomszéd fiú kezdett gyakorolni. Csak skálázás volt, csak etűdök, megmegakadó ujjak. Újra és újra ugyanazok a futamok, ugyanaz a dallam, sokszor, sokáig. Ám ez egyáltalán nem zavart minket.

Ez volt számunkra a zene. Lelket egekig emelő, ringató zene. Az életre szóló élmény (ahogy jóval később Brucknernál olvastam).

Nem tudom, a többi gyerek mit érzett, gondolt. Nekem minden egyes hang új világ volt, mennyek ajtaját nyitó kulcs, bánatomban segítő, örömben velem nevető szent varázslat.

A zongorázó fiú rég halott már. Rövid, de széles életet élt. Beutazta az egész világot, és tehetsége mindenkit elvarázsolt. Játékában magával vitte a világ minden zugába a lekottázhatatlan muzsikát: a Tabán szimfóniáját.

Városi koboldok

Ezüstpikkelyű folyónk partján nagyszerű fiairól álmodozik még most is egy ékszerdoboz-városka. Ahhoz utaztam oda, akinek a bennem dobogó barokkos körmondákat mindig elmondhatom. Egyáltalán nem bajos ügyeim nem is véletlenül hívtak a városba. Dolgunk végeztével – a siker (és a szerelem) mámorító-édes ízével a számban – sétálni indultunk. Angyalszárny-rebbenésű gyermekálmok rajzolnak csak ilyen sikátorokat, mint amiket mi ott fölfedeztünk. Délibáb-remegésű harangszó ritmusára nyúltak az árnyak, indultak utánunk – nem akartak elengedni.

A Nap már arca elé húzta arany sisakrostélyát, és a látóhatárig csapkodó lila, bíbor, lángvörös felhőket tűzött mennyei fejevére. Mályvaillatú este simogatta hátunkat, mire a vasútállomásra értünk. Az útszéli hársfák nagyokat sóhajtoztak, mert tudták: egyedül kell hazautaznom, s mert féltek: a vonatajító csapódása visszaránt majd a rideg-neonfényű, hangosbemondó-recsegésű valóságba.

Ahogy beültem egy kupéba, csak suttozni mertem a varázsmondákat: Jaj, nehogy fölébredjek! Jaj, nehogy elinduljon a vonat! Ebben a pillanatban a gyér fényű lámpa pislogott egyet, mintha ebben a varázslatban társamul akarna ő is szegődni. Mire újra betöltötte a kupét gyenge, narancssárga fénye, ott állt az

ajtóban egy nő, aki szabad helyről kérdezett. Valami olyasmit válaszoltam, hogy ha a napközben mellém szegődött jószellemek összébb húzódnak, neki is jut hely. És amint leült velem szemben, életre kelt minden rajta. A blúzán a virágok bólogatni kezdtek, szoknyája dúdolt, és lángvörös hajának minden rakoncátlan tincse táncolt. Néhány kopogó, üres, ám udvarias mondat után – elvágva a hűvösen kimért beszélgetés fonálát – előrehajolt, és szemembe nézve, mintha súlyos titkot osztana meg velem, arról suttogott, mivel is foglalkozik. Misztikus, lélek háta mögötti dolgokkal... Szavaira minden hullámozott körülöttünk. Csak a vonat nem mozdult!

– Te könyörögted ki, hogy ne induljon a vonat? – váltott át tegezésbe a nő.

– Hát, ha hittel hegyeket lehet mozgatni, talán vonatot is lehet sínhez ragasztani... – néztem ki az ablakon, hogy kerüljem a tekintetét.

A varázslat mégiscsak működött: üveggolyó nevetésű, vásott városi koboldok: négy huszonéves fiú tépte föl az ajtót, és (nem köt minket a menetrend józansága!) a véletlenül ránk szakadt szabadság mámorát gurgulázták nekünk.

– Nem indulunk! Nem indul a vonat! Nem megyünk! Itt kell maradnunk!

Jókedvemet fölébresztő kukorékolásuk aztán sem halkult, miután dübögve leugráltak a vonatról. A lehúzott ablakon beömlött nevetésük, s bennem nagyot nyújtózkodott kamaszkorom velük-testvér koboldja.

– Fiúk! Talán még a resti nyitva van! Jöttök velem sörözni? Füttyögésük maguk közé rántott, s az „egy-verből-valók-vagyunk” bizonyosságával lapogatták a hátamat.

Lendületük, életkedvük úgy verte föl a kupékba húzódtott, fáradt embereket, mint hajtók edénycsörömpölése, hujjogtatása a bokrok alól az apróvadat. A restibe menet én még odaszóltam egy négytagú társaságnak, akik hevesen vitatkoztak valamiről:

– Srácok, ti nem jöttök? Ki tudja, mikor indulunk, a restiben meg túl sok a tiszta pohár!

Egyikőjük megfordult, a ruhájára hímzett vasutas emblémára mutatott, és tettetett bánattal a hangjában válaszolt: „Mi szolgálatban vagyunk.”

Mire az olajfesték-sör-pálinka-fröccs-cigi szagú restibe értünk, lettünk vagy húszan. Mint folyón a zöldár, úgy hömpölyögtünk, és jókedvünk hullámain dobáltuk magunk köré – tajték az uszadékfákat – a váratlanul kapott szabadság kibogozhatatlanul egymáshoz csapódó mondatait. Sebtében összeverődött „falkánk” egymásból táplálkozó és egyre erősödő energiája meg-hökkentette a helybelieket – nem mert senki sem belénk kötni. A kocsmárosnő már csapolta is a habzó ambróziát, s mi egy korty után tényleg az Olümposzon éreztük magunkat.

Ahogy a második kanyar első sörét a kezemben tartva megfordultam, egy vékony, verébszerű, meghatározhatatlan korú nő állt szorosan előttem. Hátrahökölni sem tudtam: mögöttem a kocsmapult. A kis verébarca ugyanolyan szürkésbarna volt, mint a ruhája. Szemében ókori zelóták, középkori fanatikusok megszállottsága izzott. Megszólalt, és az egész körülöttünk hullámzó jelenet átváltott némafilmmé. Szinte suttogott, mégsem tudta elnyomni a hangját a koboldfalka röhögése. Meg sem mozdult, csak kissé hunyorított:

– Vedd tudomásul, te lettél a falkavezér! Rajtad áll, hogyan vezeted most ki a falkádat ennek az éjszakának a dzsungeléből! Nálam van a térkép, de csak akkor adom neked, ha megígéred, hogy használod!

A hideg pohár szinte égette a tenyeremet, agyam szerszámos ládájának fiókjait rángattam: mi az a mondat-csavarhúzó, mozdulat-kombináltfogó, ami megoldhatná ezt a helyzetet. Győzött a varázslat!

– Ha nekem adod, használom!

Valaki kivette a kezemből a sört, s mire az újabb pohárral visszafordultam, a kis veréb már fölroppent: eltűnt.

Túl szűk lett számunkra a kocsmá, hát kiözönlöttünk a peronra. Harsányságunk elriasztotta a sötétlila éjszakát, a felhők visszahököltek, fel-felcsapódó nevetésünk széthasította őket, a csillagok

egyre fényesebbek lettek. Végül még a Hold is lerúgta magáról az utolsó felhőt, hogy megnézze, kik szidolozzák jókedv-csillogóvá a technika ördöge által kudarc-rozsdára ítélt utazást.

Valahogyan azért csak kiderült, hogy az egyik biztonsági be rendezés romlott el, és csak szabad jelzést ad. Nem voltunk hajlandóak végiggondolni, mi lett volna, ha így kiengedik a vonatukat az állomásról.

Történetekkel traktáltuk egymást, szédítő, részegítő történetekkel, és jókat derültünk, kuncogtunk, röhögtünk rajtuk, ám egyikőnk sem kételkedett bennük, hiszen szertefoszlott volna a senki-nem-ismer-senkit varázsának szivárványbuboréka.

A füllentéseket is igazságként kortyoltuk, mint a ki tudja, hányadik sörünket. A magunkban fölfedezett varázslat erősebb volt a sör alkoholtartalmánál: nem volt köztünk egy sem, aki lerészegedett volna. Még akik nem csatlakoztak a falkához, azok is nevetve, mosolyogva, kifényesedve figyeltek minket. Egyetlen férfi volt csak, aki megpróbálta rosszkedvével megtörni a mindenkit aranyporral behintő varázslatot.

– Mit jópofáskodnak itt? Minek örülnek? Most mondták, lehet, hogy reggelig itt kell maradnunk! Magukat nem bántja, hogy nem mehetünk haza? Valaki szóljon, hogy induljunk már!

Valami lehurrogó, cifra káromkodást akartam a fogaim közül kisercinteni elé, de kamaszkorom koboldja belém csípett: ha így válaszolsz, maga mellé ránt a gyűlölet mocsarába, és belefutladsz te is! Így hát széles vigyorral felé nyújtottam a kezemben lévő (véletlenül) teli poharat.

– Édes öregem! Inkább igya ezt meg, és minden kortynál kérdezze meg magától: kinek lenne jobb, ha mindannyian rosszkedvűek lennénk? A keserű sör megédesíti majd a maga keserű szájját! Nem a maga borulátása hajtja a mozdonyt, de nem is a mi jókedvünk. Hagyjuk a vasutasokra a hiba kijavítását, elég, ha ők izzadnak! Választhat: morog tovább, vagy velünk mulat! Sem ezzel, sem azzal nem ér hamarabb haza! Nézzen ránk! Ez nem kárba veszett éjszaka, hanem ajándékba kapott! Aggodalmaskodni ráér otthon is!

Azzal a döbbenettől pillanatra lebénult férfi kezébe nyomtam a sört, és indultam volna a kocsmába egy újabbért, amikor megint utamat állta a kis veréb.

- Na, ez az! Erről beszéltem!

Hirtelen nem tudtam, arra gondol, amit az imént a búsképűnek mondtam, vagy arra az irkalap nagyságú valamire, amit a kezében szorongatott. Mint a Grált, úgy adta nekem.

- Itt a térkép, nézd meg!

A „térkép” egy barnásvörös bakelitlap volt, a szárazág ujjaiával mutatott útvonal pedig a lapba préselt rézhuzal. Te jó ég!! Ez egy ősrégi nyomtatott áramkör! Honnan kerülhetett hozzá? Az egyik falkatag a „pohártalan” kezemet látva, adott egy korsó sört, és elnéző, szelíd mosollyal a kis veréb felé biccentett.

– Hagyd! Szegény biztos elmehuny!

De nem volt szívem ezt a kis szürkésbarna madárkát elzavarni, aki a „térkép” átadásának – számára szent – pillanatától nem tágitott mellőlem. Ott röpködött körülöttem, és minden percben változott: szürke arca kigyúlt: piros lázrózsák világították meg. Szeme a sötétbarnából szinte égszínkékké világosodott. Váltig azt mormolta, mint egy mantrát: „Figyeld a térképet! Jó úton jársz! Te vagy a Falkavezér!”

Most, évek múlva is, ha fölébred bennem az a nevető kobold, a kezében tartott söröskorsóba bele-belenevet egy-egy kérdést. Vajon a falkatagok szintén azért nem hívtak föl engem, amiért én sem hívom egyiküket sem? (Pedig a már elindult vonatra fölugrálva a falka egyetlen kupéban zsúfolódott össze, és mindenki megadta a többieknek a telefonszámát, szigorúan meghagyva, hogy majd hívjuk egymást.) Mikor és hová tűnt el az egész varázslatot elindító, vörös hajú jóboszorka? Kiszínesegett-e azóta a szürke kis veréb?

Ám az, hogy egyáltalán igaz volt-e, vagy csak én álmodtam ezt az állomáson rekedt vonatban, az nem kérdés! Csak kihúzom az íróasztalom fiókját, és itt van előttem a térkép! Ami másnak csak egy ősrégi nyomtatott áramkör, de én tudom, a városi koboldok falkájának hiteles varázstérképe!

VARGA KATALIN

Déva esete Dezsővel

Ma délben megint viharos a szél. A menetrend a következő:
Séta indul, ma csak kis ugatással, szerencsére.
Déva kirohan a kapun, mint Zrínyi a várából.
Körbeszaladja a házat, sok a szaglászni való.
Aztán lefekszik a fübe. Látom rajta, megint bepánikolt a széltől.
Remeg, liheg, nem akar bejönni.
Többen próbálják becsalni a házbeliek, sikertelenül.
Epilepsziás Déva, így igazából nem is tehet róla.
Csak már egy órája lent vagyunk.
Most odaszaladt egy másik kutyushoz.
De újra visszafekszik a fübe.
Jön haza Dezső, az alsó szomszéd. Neki be szokott jönni
ilyenkor is Déva.
Most megmakacsolta magát. Inkább elszaladt.
Kár, hogy nincs velem a mobilom. Mert ami most következik,
azt fel kellene venni.
Fut Déva körbe, a ház körül. Mögötte Dezső, kiabálva: „Déva,
állj meg!”
Egyszer, kétszer, harmadszor is elfutnak előttem.
Kezd humorossá válni a dolog.
Jó kis futóversenyt rendeznek, ez biztos.
Az én kajla kutyám még élvezi is.
Aztán kifáradnak a versenyzők.
Déva berohan, egészen a liftajtóig.
Dezső is beér, kissé lihegve.
De azt mondja, legalább megvolt a tornája.
Jól megdögönyözi Dévát, aztán vége a kalandnak.

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

Bemutatkozunk

VEHOFSICS ERZSÉBET: ÖRVÉNYLÉS

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Akai Katalin: Nagyné Akai Katalin vagyok, férjemmel Tatán élek. Akai Katalin néven diákkoromtól írok, 2017-től publikálok. Az Irodalmi Rádió szerzője vagyok, több irodalmi magazinba írok, számos irodalmi közösség megtisztelt azzal, hogy tagjai közé fogadott. Tizennégy hazai és nemzetközi pályázaton irodalmi díjat vagy helyezést kaptam, és eddig tizennyolc antológiába válogatták be verseimet és prózáimat. Napút Nívódíjjal jutalmaztak, a „Szárnypróbálgatók” és az „Életmesék” kötetekben is szerepelek. Az Országos Mécsház Irodalmi Társaság 2018-as díjaként használhatom a „Nemzetközi Mécsház Irodalmi Díjas szerző” címet, több könyvem vár kiadásra. Szeretnék írásaimmal szórakoztatni, szeretetet, vidámságot, reményt adni.

Andrádi Noémi: Budakalászon élek. Jelenleg gimnazista éveimet végzem a Forrai Művészeti Gimnáziumban, média tagozaton. Nagyon örülök, hogy részese lehetek ennek a kötetnek, hiszen nagy álmom, hogy írói sikereket érhessek el, ami felé jó úton haladok, ugyanis büszkén jelenthetem ki, hogy ez már a századik versem, ami ebbe az antológiába bekerült. Verseim mellett krimiket és novellákat is írok. Nekem az írás nem csupán egy hobbi. Én így fejezem ki magam, az érzéseimet, gondolataimat. Remélem, elnyeri az olvasók tetszését a versem, és még sokat olvashatnak majd tőlem.

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító – magyar, tánc- és drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban három éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok, Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már. Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek.

Baranyai Attila: A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoport vezetője, A Képzeld el... és az Irodalom Feketés-Fehéren című folyóiratok alapítója.

2010-ben elnyerte az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkáját Különdíjjal ismerték el. 2015 októberében megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Különdíjat.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. Sátoraljaújhelyen élek. 2006-tól írok lírai verseket.

2010-től vagyok a Cserhát Művész Kör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem.

Húsz önálló verseskötetem került kiadásra eddig és egy verses CD-m – két versem Németh Nyiba Sándor előadásában. A YouTube-on 50 szerkesztett video szerepel verseimmel, amit részben barátaim, részben én szerkesztettem. Antológiákban is szerepelnek verseim. Több száz versem vár még kiadásra.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. 2004-ben születtem. Mosonszentmiklóson élek a szüleimmal és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Szeretek tanulni, a kedvenc tantárgyaim a matematika, a történelem és a magyar. Mindhárom tantárgyból rendszeresen járok versenyekre, amiket egyre komolyabban

veszek. Szép eredményeket is sikerült elérnem. Kilenc éve erősítem a helyi néptáncsoportot. Szeretek hangszereken játszani. Furulyázom és gitározok. Rendszeresen fellépek a helyi zeneiskolai koncerteken szoprán- és altfurulyával. Vasárnaponként a lébényi evangélikus templomban tanulom az orgona használatát. Nagyon szeretek olvasni. „Mindenevő” vagyok. A történelmi témájú könyvektől a sci-fi-ig bármi szóba jöhet, nagyon érdekelnek a hun-magyar mondák, legendák. Elkezdett nagyon érdekelni a programozás, és most több programnyelvet is tanulok.

Black Ice: Vezendi László, Art-, Cserhát nívódíjas költő vagyok, debreceni születésű, ebesi lakos. Black Ice művésznéven alkotok előadóként, költőként, íróként, szlogeníróként, slam poetry költőként.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: Tatabányán születtem 1981. április 7-én. Tatán élek. Szabadidőmben verseket is írok, közel 10 éve. Több verspályázaton indultam már kisebb-nagyobb sikerekkel. Hangoskönyvem hallgatható a világhálón.

Bodó Csiba Gizella: Gyermekkorom vágyálma, s az ifjúkorban kimondott cél; hogy „író szeretnék lenni” – túl a középkoron kezdett el beteljesedni.

Kiadott könyvekben, netkötetekben sorakoznak élményeim, gondolataim, életem. Két évtizede antológiákban, lemezeken, folyóiratokban is jelen vannak munkáim. Több elismerés, díj adott visszajelzést, hogy nem hiábavaló e ténykedés.

Hogy a kiszabott, összeállításra váró munkák végleges formába öntésére marad-e elegendő idő, nem tudhatom. Dolgozom, bár jóval lassabban, mint a robbanásszerű induláskor. Akkor az évtizedek alatt kihordott gondolatok vulkánként ömlöttek papírra.

A csendes szemlélődésben érzem manapság legjobban magam. Remélem, hogy a csend, a szemlélődés is meghozza a maga érlelt gyümölcsét.

Lovag Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend Kulturális parancsnoka. A Római Sas Lovagrend Quaestora-lovagja. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művészettörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Számtalan díja van. 12 kötete jelent meg.

Tagság: Cserhát Művész Kör – alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága egyik alapító tagja; Magyar Orvostörténeti Társaság tagja.

A Batsányi-Cserhát Művész Társaság elnöke, a Délibáb magazin főszerkesztője. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoport tagja.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008 és 2017). Tagság: szegedi Déli Tükör Egyesület (alelnök), miskolci Irodalmi Rádió.

Czegény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: sze-

relem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem – a Fény-térben című – 2009-ben jelent meg. 2012-ben megjelent Ecsetvonások címmel egy netkötetemet a <http://mek.oszk.hu/10700/10770/html/index.html> címen, majd később, ugyanebben az évben ennek bővített, nyomtatott kiadása. 2017-ben jelent meg egy újabb netkötetemet a <http://mek.oszk.hu/16700/16732/html/index.html> oldalon *Árvaság* címmel.

Cseke Ibolya: Számomra a költészet olyan, mint a lélek kitárt ablaka, amin keresztül szárnyal a gondolat, s a képzelet szavakkal fest képeket. Nálam a haiku jelentette a belépőt az írás világába, majd később jöttek a hosszabb rímes versek is. Mindig útkereső voltam, az alkotás folyamata jobbam érdekel, mint a kész mű. Ez érvényes a költészetemre is. Verseim a természetről, az emberi kapcsolatokról szólnak. Visszatérő témáim az életemből merített érzések, pillanatok.

Csetneki Juhász Balázs: Nyugdíjas háziorvos vagyok (születtem: 1947), gyermekkortól óta festek és verseket írok. Miskolcon érettségiztem a Földes Ferenc Gimnáziumban (1965), a Debreceni Orvostudományi Egyetemet 1972-ben végeztem el, Sajóabonyban majd Berentén (Kazincbarcika), végül Sajólád, Sajópetriben dolgoztam. Szakvizsgáztam üzemorvostanból és háziorvostanból. Polgármester voltam Sajópetriben 1990-1996-ig. 1996-tól nem töltöttem ki a mandátumomat 1998-ig, mivel mindkét feladathoz teljes ember szükségeltetett, a szakmámat választottam. Feleségem és egyik leányom orvos, a másik leányom jogi diplomát szerzett. Verseim több antológi-

ában megjelentek, elsősorban a Sodrásban és a Szárnypróbálgatók antológiákban.

Dél Tamás: 1972-ben születtem Tapolcán. Mindig is nagyon szerettem a természetet. Csakhogy, ahogy telt az idő, egyre kevesebb állatot figyelhettem meg a túrázásaim alatt. Valahogy elfogytak. Nem mehetünk el szó nélkül amellet, ahogy az emberiség pusztítja a Földünket. Ha őszintén tudunk gyönyörködni az állat- és növényvilágunkban, akkor tudunk helyettük beszélni is. Az ő csendes kiáltásukat talán fel tudjuk így erősíteni annyira, hogy mások is meghallják.

Farkas Erzsébet: Már gyermekkorom óta rajongója voltam a verseknek. Iskoláskoromban sokszor mentem szavalóversenyekre, ahol szép eredményeket értem el. Részt vettem színházi szereplésekben is. Akkor még nem gondoltam azt, hogy én is tudok verset írni. Mindig érdekelt az irodalom, három éve kezdtem el komolyan foglalkozni a versírással, amikor mély depresszióban voltam, és vulkányszerűen törtek fel belőlem az érzések, melyeket versben fejeztem ki, és ezek adtak erőt. Már több mint 300 verset, több novellát és mesét írtam. A célom az, hogy minél több embernek segítsék a mélypontból kijönni, az írásaim által vigasztalást nyújtani. Mindig van kiút, ha kitartunk.

Gani Zsuzsanna: Budapesten születtem. Főiskolai diplomám van óvodapedagógusi végzettséggel, ami a hivatásom. Pár éve ragadtam először tollat a kezembe. A természet szeretete ihlette első verseimet, történeteimet, meséimet. Kedvenc költőm: Petőfi Sándor. Különböző antológiákban, folyóiratokban jelennek meg folyamatosan műveim. A Neten is megtalálható vagyok. Több irodalmi klubban vagyok jelen.

Nagyon szeretem a zenét, furulyázom és a Törökbálinti Cantabile Kórus tagja vagyok. Ha időm engedi, szívesen veszek részt jótékonyági szervezetek által rendezett eseményeken (pl. WWF, Élelmiszerbank).

Garamvölgyi Attila: 1964-ben születtem Budapesten. Valamikor, fiatalabb koromban írtam rövid szösszeneteket, de csak úgy saját szórakoztatásomra. Persze nem is jelent meg sehol. Sajnos nincs meg belőle semmi. 2018-ban kezdtem el írni, saját élettörténetem egy részét, novella formában. Egy kedves Verslista-tag unszolására, mivel tetszett neki, elkezdtem újra írni. Pár írásom már van, de ahogy időm engedi, jön a többi is.

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a patással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköptem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányúsítottam. Most növesztem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem! Légy hűséges társam vagy csalfa szeretőm, kábító heroinom vagy éltető mannám, csak tanítsuk egymást... az életre!
Önálló köteteim, a *Csak szavak* (novellák) és az *Angyalpalánta* (versek) 2017-ben jelentek meg.

Hajdan Vali: Jelenleg Budapesten élek, ahol születtem is, de gyerekkoromat és ifjúkori éveimet Budakeszin töltöttem. Rímekben gondolkodom és álmodom. Istentől kaptam a tehetséget, Ő repíti felém a szót és én elkapom, mint a lasszót. Ebben az örömben írom a verseimet, melyeket sokszor meg is zenésíték, kórusmúltamnak köszönhetően elő is adom azokat önálló estjeimen, de bárhol, ahol alkalmat találok rá. Feladatomnak tartom, hogy Isten fényében az embereket egymáshoz közelebb hozzam, és különböző művészeti ágakkal

ötvozzem egyéni művészetem, a szépség megmutatásának céljával, szeretnék elgondolkodtatni, szórakoztatni, minőségi, hiteles életet élni és arra nevelni.

Megjelent saját kiadású verseskötetem *FülbeVali* címmel és szerzői kiadású CD-m „*Színház az én kálváriám*” címmel.

Herczeg-Vecsei Katalin: A Tapolcai-medence szívében élek és a helyi gimnáziumban dolgozom nyelvtanárként. Hét évvel ezelőtt kezdtem haikukat olvasni, majd írni a Balatont megkerülő gyalogtúrám során. Magával ragadott ez az egyszerű, mégis nagyszerű versforma, amelyben 17 szótag mögött annyi természeti szépség és érzélem bújjik meg.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kecskeméten születtem 60 évvel ezelőtt. Egy kedvező állásajánlat miatt 15 éve felszámoltuk kecskeméti otthonunkat és elköltöztünk Piliscsabára. Amióta nyugdíjas lettem, már van időm valóra váltani régi vágyamat: írhatom azokat a történeteket, amelyeket gyerekkorom óta őrzök, és azokat is, melyek úton-útfélen „szembejönnek” velem. Írásaimmal igyekszem emléket állítani a hatvanas években az alföldi tanyavilágban élő embereknek és velük a családomnak éppúgy, mint az OTP Bankban töltött több mint harminc év alatt megismert emberek hétköznapi küzdelmeinek. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert rátaláltam a Verslistára, ahol folyamatosan új pályázatokkal, feladatokkal inspirálnak az írásra. Az antológiából most „A bross” és a „Gazsi kiszabadítása” című elbeszélésemet ajánlom figyelmükbe - mely írások még nem szerepelnek a múlt évben kiadott „*A szerelem messengeren érkezik...*” című e-könyvben. (*Zsuzsa 2017-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Jalcs Irén: 1963. augusztus 8-án Vásárosnaményban születtem. Az írás már gyerekként is szenvedélyem volt. Több ifjú-

sági magazinban jelent meg írásom. Majd hosszú szünet következett, és néhány éve kezdtem el újra írni. Több antológiában és internetes oldalon olvashatóak a gondolataim. Tagja vagyok a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportnak, ahol megtaláltam azt a közösséget, amely alkotásra inspirál, és igazi barátokra is itt találtam. Két önálló kötetem jelent meg 2016-ban – *Szeretet szőttes* és *Férfikönnnyek* címmel.

(Irén remek írásaiért 2017-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Jártó Róza: Későn érő alkotó vagyok. 59 évesen írtam meg első prózámot, és pont 9 évre rá jelent meg 5. könyvem, amelynek a *Sors szimfoniették* címet adtam.

Ebben a 9 évben sok minden történt velem:

Nyugdíjba mentem, a 3 gyerekem, a 6 unokám mellé megszületett 5 dédunokám, megírtam 5 könyvet, amelyek meg is jelentek, tagja lettem a Cserhát Művész Körnek, a Magyar Nemzeti Kulturális Szalonnak, a Verslistának és a Holnap Magazin közösségének.

Rendszeresen jelennek meg írásaim a Nyírségi Gondolatban, a Délibábban, a Képzeld el...-ben. Alkotó- és üzlettársammal, dr. Kovács Gyula zeneszerzővel megalapítottuk a Róza & Julius Kiadót, megjelentettük az Örökbecsűek CD-lemezeket, azon belül a *Karácsony éjjelén*, a *Dallamokkal ölelt imák*, a *Dallamokkal ölelt rímek* címűt.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem iskoláimat, az egyetemet, most pedig doktori képzésre járok – alkalmazott nyelvészet szakra – az ELTE-n. Magyartanárként dolgozom egy budai középiskolában. A tanításban nagyon fontos számomra megkedveltetni a magyar nyelvet, irodalmat és a művészeteket a diákokkal, ehhez sokféle módszert alkalmazok. Rengeteg pluszfeladatot vállalok az is-

kolában a tanítás mellett. Hiszem, hogy aktív életet élve lehetünk elégedettek magunkkal. Szeretek csapatban dolgozni. Az írás tinédzserkorom óta része az életemnek. Írok verseket, novellákat, még el nem készült regényt, meg persze doktori disszertációt. A Hatoscsatorna Időmérték című televíziós irodalmi műsorában rovatvezetőként szerepeltem, nagyon élveztem ezt a munkát is. 2008-2017-ig tagja voltam a Barátok Verslista csoportnak. 2016-ban elnyertem a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat.

Kiss Angéla (Mimangi): Az irodalom gyermekkorom óta meghatározó része az életemnek. Szeretem megtalálni az élet apró csodáit. Az írásaimban olyan gondolatokat igyekszem megosztani, melyek a belső világom részét tükrözik. Érdekel a természet színes világa és az állatok megható vonzódása. Sosem unatkozom, mert a körülöttem lévő élő és élettelen dolgok jó oldalát igyekszem felfedezni. Szeretem a jó filmeket, a jó könyveket, a jó zenéket, a fűszerek illatát. Közben pedig megalkotni az életérzést saját írásaimban.

Klotz Mária: Gyakorló (német nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár) és elméleti (Oktatóskutató és Fejlesztő Intézet, Oktatási Hivatal) pedagógiai tevékenységem mellett újságírói és főszerkesztői feladatot is ellátok.

Magyar és német nyelven írok verseket, prózákat, egyéb írásokat. Munkáim eddig megjelentek a Neue Zeitungban és az újság Signale irodalmi betétlapjában, a Die Erinnerung bleibt című, németországi antológiában (Hartmann Verlag), a már említett újságokban, a Katedra/Új Katedra lapokban, a Litera-Túra Irodalmi és Művészeti Magazinban, a Litera-Túra Művészeti Kiadó által gondozott Antológia 2016-ban, a Hangok és harangok (2017) gyűjteményben, az Angyalhaj (2017) karácsonyi antológiában, valamint a „szavak könnyű

szélben” (2018) című kiadványban. Német nyelven megjelent könyvem címe: *Claus Klotz und seine Dichtung* (2010), amelyben bátyám életművét dolgoztam fel.

Az írás egyfajta önkifejezési forma, amely számomra kellemesen gyötrelmes „lelki virágzást” okoz.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnyecppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródok, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok és papírra vetem érzéseimet. Nem egyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testemből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kovács József Tibor: Megbélyegzett az Isten, így mit megélek, átszűröm magamon. Az élet egy utazás a sínek felett, a végtelenbe tartunk mind, néhány állomáson megpihenünk, találkozzunk másokkal, de az utolsót majd egymagunkban hagyjuk el... Felszállunk, a vonat elindul az ismeretlen éjbe, de már Istenben ébredünk fel...

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnyolc évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recsegeve ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forgatja a csákányt, mint a tollat. A nevetem szeretem, de mivel tucatnév, ezért Kovycs59 néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomtatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. A Magyar Turista lapjain számolok be élményeimről. Négy éve írok novellákat, ezek a *Kóborló emlékeim*, a *Lélekhálózat* és a *Kőlelkesülés* c. kötetben olvashatóak. Egy ideje verseket is költök, két lírai kötetem is megjelent, a *Kiszakadva* és a *Levelekkel hullok*.

Az írás egyfajta menedék számomra, gyógyír, lélekölő és érzelemsivár világunkban egyfajta eszköz az emberség megőrzésére, a vágyak, álmok kiteljesítésére, a kiábrándító valóság átszínezésére.

(Katalin 2016-ban remek írásaiért, 2017-ben kimagasló közösségi munkájáért kapta meg a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetről írok többféle műfajban.

Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett körünkben mégis csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szóljanak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Gyújtatlan gyuladnak, Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra, Tajtékok fodroznak; Ormok, lombok, tisztások*. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, a Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág folyóiratokban. Jegyzeteket írok a rendezvényekről évek óta a Múzsák Kertje Miskolc honlapjára. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Éltető Lélek Irodalmi Egyesületnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lakatos Gusztáv: Lakatos Gusztáv vagyok, 21 éves tiszavasvári lakos. A 20. századi modern líra magyar alakja, József Attila a példaképem. Költészete, lírája, metaforái, hasonlatai a szívemben fonódtak össze. Keserű sorait olvasva mintha magamat látnám. Sorsa az én Sorsommal egy táncot jár. Költészete megérint, átjár, mint a forró láz. Úgy érzem, mintha szövetséges gyermeke volnék, akinek szívében ott lakik a szeretet. 2012-től kezdtem el alkotni a Versek Birodalmában. Azóta pályázatok keretében, illetve internetes portálokon jelentek meg versalkotásaim. 2015-ben találkozhattam személyesen két kiváló kortárs költő-poétaművésszel, akik személyes barátaim és lélekszerető társaim, akiknek költészete nagy hatással van rám: Kovács-Popa Daniela és Millei Lajos. Ha verseimmel megérinthetem az emberek szívét s lelkét, akkor egy morzsányi darab ott marad a lelkemből, a szívemből.

Lénárt Anna: Háromgyermekes elvált nő vagyok. Gyermekeim kirepültek a fészekből, egyedül élek. Köztisztviselőként

dolgozom, a feladataimat legjobb tudásom szerint látom el. Lelkiismeretes embernek tartom magam. Szeretem az embereket, átérzem gondjukat, és ha tudok, segítek. Megpróbálom a legrosszabb dolgokból is a legjobbat kihozni, mert azt tartom, az élet túl rövid ahhoz, hogy megkeseredve éljünk. Sok mindenre megtanított az élet, elsősorban arra, hogy sosem adjam fel. Ha reggel borult az égbolt, nem arra gondolok, hogy esni fog, inkább annak örülök, hogy még nem esik. Verseket gyermekkorom óta írok. Az általam írt versek „én vagyok”, tükrözik a lelkelem, a vágyaim, átölelik az életem. Romantikus embernek tartom magam, a Halak csillagjegyre jellemző tulajdonságok szinte mind jelentkeznek nálam. Alföldi lány lévén kíváncszom a hegyek közé. Ha tehetem, a szabadidőmet hegyes vidéken, sétával töltöm. Igaz, kevés ilyen akad, de ha adódik, akkor kihasználom a lehetőséget. Két könyvem jelent meg nyomtatásban. *A Lelkek tánca* c. verseskötet és a *Fagyos ölelés* c. novelláskötet. Készül a harmadik kötetem, a Tenyeredben rejtve van, ami verseket tartalmaz.

Magyar Eszter: Hatvannégy éve születtem és élek Budapesten. Ahogy magam mögött hagyom az éveket, a tükörből édesanyám arca tekint vissza rám, akinek boldogan mutattam az első, nyomtatásban megjelent írásomat. Tíz éve kezdtem prózát, azon belül elsősorban novellákat, meséket fogalmazni, de néha elkalandozom a sci-fi, vagy más műfajok területére is. A témákat leginkább a valóság, a világ gondjai, bajai, visszásságai adják. Néha humoros, vagy inkább ironikus a hangvétel, előfordul, hogy a végén érvényesül az írói igazságszolgáltatás, levonható a tanulság. 2010-ben jelent meg *Ajándék Neked* címmel önálló kötetem. Számos antológiában szerepelnek írásaim, a Holnap Magazin, a Héttorony irodalmi magazin és a Barátok Verslista tagja vagyok. Életemben legfontosabb szerepet a család tölti be, ami három gyermekemet és három unokámat jelenti. Szinte sohasem írok a saját életemről, de álmaim

között szerepel még egy önálló kötet, amiben néhány családi történet is helyet kapna. Ezt szánom erkölcsi örökségként szeretteimnek magamból, a magyar nyelv gazdagságával, szépségével együtt, amit igyekszem ápolni és céloim megőrizni.

Mayer Zsó: A Bakony szívében, Zircen élek. Írással tíz éve foglalkozom, főleg prózában, néha versben is kifejezem gondolataimat. Szeretek olvasni, unokáimnak mesét írok, örömmel tölt el, ha mások tetszését is elnyerem. Több irodalmi honlapon jelen vagyok. Szívesen olvasom barátaim alkotásait.
Mottó: Múlt nélkül nincs jövő.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagóguscsaládban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszerfejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006- Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-től külsősként a Debreceni Egyetemen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni Debrecenben gyógyszerész, Zsuzsi Budapesten pszichológus. Fiaim: Jócó végzős a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor Budapesten a PPTE másodéves politológia szakos hallgatója. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécssett jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben.

Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent első kötetem *Emlékeim hullámjai* címmel. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. 2013-ban is megjelent egy írásom *Életképek életemből* címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a „Tiszta szavak ereje” című versíró pályázaton. 2015-ben megjelent második kötetem *Hetven tavaszon túl* címmel.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a hetvenes években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Mráz Erzsébet Irma: Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydi-ban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de évek maradtak ki a család, a munka miatt. 2006-ban sikerült megjelentetni verseimet először egy pályázat segítségével.

Különböző kiadóknál antológiákban, mesegyűjteményekben, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írása-
im: *Vers-virágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel.

Két gyermekem és egy unokám van, ők nagyon fontosak az
életemben, ahogy édesapám és két testvérem is. Életem tragé-
diája: édesanyám halála.

Mukli Ágnes: Abdán élek, Perkáta, Dunaújváros, Sopron és
Győr meghatározó állomásai voltak az életemnek.

14. éve jelennek meg írásaim, négy önálló kötetem van: *Haj-
nali küszöb* (2007), *Kristálypohár* (2014), *Korlátnak dőlve*
(2014), *Levélfodrok* (2017).

Elektronikus könyveim: *Szépség büvkörében*, *Marasztaló pa-
noráma*, *Levélfodrok*.

Szeretem a szép verseket, az írás része lett mindennapjaimnak.
(*Ágnes idén remek írásaiért megkapta a Kortárs Magyar Iro-
dalomért Díjat. – a Szerkesztő*)

Dr. Normann Anna: 1930-ban született. Kedvenc költői Ady
Endre és Áprily Lajos voltak, de ezeken kívül is minden sza-
badidejében könyveket olvasott. Férjével, Dr. Hirsch Tiborral
– akivel az egyetemen ismerkedtek meg – 64 éve élnek boldog
házasságban. Félévszázados gyermekorvosi szolgálat után je-
lenleg jól megérdemelt nyugdíjas éveit tölti családja szereteté-
ben.

Ordas Andrea: Báli-Ordas vagyok, de Ordas Andrea néven
publikálok. Ötvennégy éves múltam. A verseket kisgyerekkor-
om óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dal-
szövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerek-
színészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, később
amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar és ké-

sőbb jazzbalettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet.

Pap Mária: Plósz Andrásné Pap Mária vagyok, nyugdíjas pedagógus. Vidéken élek, Gégényben. Itt dolgoztam az általános iskolában, magyart, orosz és német nyelvet tanítottam a gyerekeknek. Mint magyar szakos nevelő, ünnepségeket szerveztem, ünnepi beszédeket, újságcikkeket, verseket, jeleneteket írtam. Néhány éve jelennek meg írásaim antológiákban, folyóiratokban.

Pester Béla: 1952-ben születtem Budapesten. Gyermekkorom az Angyalföld – Sashalom – Okány (Békés megye) háromszögben telt hatalmas szerencsémre, mivel így három életforma, élettér hatása alá kerültem. Egy közel kétszáz éves iparcsalád sarjaként ugyan a középiskolát követően iparvállalatnál kezdtem el dolgozni, a sors nagyon rövid idő alatt humán területre sodort. Közel harminc évig foglalkoztam emberekkel, életútjuk egyengetésével.

Az irodalomhoz való vonzódásom természetesen a kamaszkori olvasásmániámmal kezdődött. Tizenhárom-tizennégy éves koromban minden délután fél kiló kenyér, fél üveg baracklekvár és egy fél Jókai vagy Verne, később Mikszáth volt a penzum. Ezzel egyidejűleg költői /írói próbálkozásaim, ezek a „művek” az utókor szerencséjére a költözések során elvesztek. Próbálkoztam festegetni is, állítólag nem is nagyon borzalmasan. Későbbi írásaim is rendre az íróasztalfiókban maradtak.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás ko-

romban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néni). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosszát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörték bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a Sodrásban antológiához és a Verslistához.

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom, legközelebb a regények, versek álltak és állnak ma is közel hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, írókat sorolhatnék.

Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, 40 évi közszolgálat után, nyugdíjasként van időm olvasásra, versírássra. Eltelt több év, mire az írásaimat „eltettem”, és sok biztatás után meg mertem mutatni.

Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azon olvasók számára, akik megtisztelnek figyelmükkel.

Írásaim néhány irodalmi portálon jelentek meg, és ez ideig 22 antológiában, valamint saját blogoldalamon.

Ságiné Szűcs Klára Mária: Folyton írtam valamit, beszámolókat, jelentéseket, előadásokat, ünnepi beszédeket, köszöntőket, de novellákat sohasem. 2011 augusztusának végén gyökeresen megváltozott az életem. Teljes egzisztenciális mélypontra kerültem. Az írás mentett meg. Teljesen véletlenül – hol máshol? – a Barátok Verslista oldalán akadtam rá az első amatőröknek kiírt pályázatra, amire beküldtem néhány kis novellámat. A téma persze itt is megtalált: iskola-próza. Nagy bátorságot adott, hogy az egyik (*A betű*) első díjas lett. Azóta írogatok, s számos megjelent munkám további ösztönzést ad. Tagja lettem a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista cso-

portnak és egy helyi kis Olvasó klub közösségnek is. A városi könyvtárban önálló esten mutatkozhattam be. Az „alkotás” kiteljesített, folyamatosan szépíti, izgalmassá teszi az életemet. Erőt adott, amikor azt hittem, hogy elmerülök a teljes reménytelenségben, megszabadított a szomorúságtól, s egy új, csodálatos világot nyitott meg előttem.

Sárváry Mariann: 1963-ban születtem, kamaszkorom óta írok. 1993 óta publikálok antológiákban. 2017-ben elkészült a netkötetem is, a www.irodalmiradio.hu/netkotet/sarvaymariann/ oldalon érhető el. Budapesten élek. Kedvenc korszakom a szecesszió. Ha választhatnék, hogy mikor élnék, akkor az 1920-as éveket választanám. Szívesen találkoznék Kosztolányival a Logody utcában és Babitscsal a Bristol Kávéházban. Meghívnam ebédre és egy kuglerre a lázadó József Attilát. Nagyot nevetnék Kosztolányi és Karinthy marhaskodásain. Elmesélném nekik, hová tart világunk a XXI. század elején. Meginvitálnám őket egy időutazásra a Gozsdu-udvar nyüzsgő életébe. Talán Karinthy érezné magát a legfesztelenebbül négyük közül. József Attilát elvinném a rakpartra úszó dinnyehéjat nézni a szobra mellé, Kosztolányit a Tóth Árpád sétányra lenézni a várból a városra. Karinthyt a róla elnevezett színházba kísérném el a Tanár úr kérem előadásra, a tudós Babitsot pedig Szekszárdra, kedves múzeumába. Örülök, hogy a Verslista és a Vizuális Pedagógiai Műhely Krokodil pályázatán III. helyezést elért újabb novellám megjelenhet a Sodrásban 2018 antológiában.

Szabó Anikó: Nagyatádon születtem. Szeretek verseket írni. Már jelentek meg antológiákban verseim, a Holnap irodalmi magazinban, a Koala gyerekmagazinban és a Fürkésző gyerekmagazinban is. Az Irodalmi Rádió, az online Momó Gyerekrádió és az online Holnap magazin tagja vagyok.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma.

A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportnak 2008 óta, éppen 10 éve vagyok aktív tagja. Több találkozón vettem részt a családommal együtt, ahol rengeteg író társsal ismerkedtem meg. Sok Verslista által kiadott folyóiratban, valamint antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepeltem különböző verslistás pályázatokon. Önálló nyomtatott kötetem nincs, Netkötetem 2013-ban jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében, *Lélek-ének* címmel.

Szabó Eszter Helka: Szabó Eszter vagyok. Írásaimat azért teszem közzé „Szabó Eszter Helka” néven, mert egyrészt gyakori nevem van, másrészt a Balaton-parton éltem 18 éves koromig. A Helka nevű hajóval is utaztam. Most Debrecenben élek.

Irodalommal gyermekkorom óta és folyamatosan sokat foglalkozom, több mint 30 éve már könyvtárosként. A papírra vetett, majd gépre írt szövegek közzétételének gondolata csak mostanában foglalkoztat. Prózám nem én írom, hanem az élet. Mindössze a történetek lejegyzése a feladat, bár ez sem könnyű. Továbbra is tanulni szeretnék mestereimtől, alkotótársaimtól.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban több könyvnek vagyok szerzője. Ez a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és *Távolugrás* (2012). Szerzőtársa voltam egyetemistáknak a *Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik* című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klubnak, a Haiku Világtársaságnak, valamint a Krúdy Körnek is tagja vagyok.

Sz L Netala (Szalay László): 64 éves matematika-informatika-technika szakos tanár vagyok. Először 1999-ben *Zafi tündércsodálatos utazásai* címmel jelent meg egy mesekönyvem, ami 2014-ben megérte a második kiadását is. Versek csak hat éve kezdtem írni. Azóta alig marad ki nap, hogy ne születne újabb írásom. 2013-ban a Toll és Ecset alapítvány verspályázatán első helyezést értem el. Két lírai gyűjteményem magánkiadásban kapható az Underground Kiadónál, éspedig közös munkáink: a *Lélekfogódzó* Sztorka Viával, valamint az *Elégtan*, Zsidi (azóta Horváth) Mariann verseivel.

2016-ban jelent meg *VirtualLand – kockaországi történetek* című, háromrészesre tervezett, sci-fi regényem első kötete.

Valaki azt mondta rám, „színész költő” vagyok. Vállalom. Érzéseket, üzeneteket közvetítek. Sokszor magam sem tudom, kiét.

Vadkerty Dorottya: 1963-ban születtem Szolnokon. Nyolc-éves korom óta írok. A „nagy hullámvasúton” ülve mindig is ez volt az egyetlen kapaszkodóm. Mint lovagot a vért, úgy óv engem a költészet, az írás. S hogy más se maradjon vérttelenül, ezért mutatom meg az olvasóimnak, hogyan védhet-erősíthet az irodalom, akár a többi művészet maga. (Verseim, novelláim különféle lapokban, folyóiratokban jelentek már meg, írásaimmal több irodalmi pályázatot megnyertem.)

Varga Katalin: Varga Katalin vagyok. 63 éves, mozgássérült, Sopronban élek egyedül.

Szeretem a művészeteket. Írok, rajzolok, énekelek.

Van egy papagájom és egy kutyám. Sokszor ők adják az ihletet az írásaimhoz.

A Verslistának köszönhetően már egy kis könyvem is megjelent néhány éve az Irodalom Feketén-Fehéren c. kiadványban.

Szeretem a verseket, prózákat. Sok nehézségen átgéptett már az írás.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben. Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta tudatosabban foglalkozom az írással. Novelláim szép eredményeket értek el különböző pályázatokon. 2013-ban, egy sikeres pályázat után a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti alkotóközösség tagja lettem. Azóta évente jelennek meg alkotásaim az antológiában.

Másik hobbi a fényképezés. Főleg természetképeket, város- és virágfotókat készítek. 2015 óta a Győri Fotóklub Egyesület tagja vagyok.

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

